

Hoàng Cung Tư Truyện

Contents

Hoàng Cung Tư Truyện	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	16
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	18
18. Chương 18	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20	21
21. Chương 21	21
22. Chương 22	22
23. Chương 23-1	23
24. Chương 23-2	24
25. Chương 23-3	25
26. Chương 23-4	26
27. Chương 23-5	26
28. Chương 24	27
29. Chương 25	28
30. Chương 26	29
31. Chương 27	29
32. Chương 28	30
33. Chương 29	31
34. Chương 30	32
35. Chương 31	32
36. Chương 32	33
37. Chương 33-1	35
38. Chương 33-2	36
39. Chương 34	37
40. Chương 35	38
41. Chương 36	39

42. Chương 37-1	40
43. Chương 37-2	41
44. Chương 37-3	42
45. Chương 38	42
46. Chương 39-1	43
47. Chương 39-2	44
48. Chương 40	46
49. Chương 41	47
50. Chương 42	48
51. Chương 43	48
52. Chương 44	49
53. Chương 44	51
54. Chương 45	53
55. Chương 46	55
56. Chương 47	56
57. Chương 48	58
58. Chương 49	59
59. Chương 50	62
60. Chương 50-2	63
61. Chương 51-1	65
62. Chương 51-2	67
63. Chương 51-3	68
64. Chương 52-1	70
65. Chương 52-2	71
66. Chương 52-3	72
67. Chương 52-4	74
68. Chương 53-1	76
69. Chương 53-2	77
70. Chương 53-3	79
71. Chương 54-1	80
72. Chương 54-2	81
73. Chương 55	83
74. Chương 56	84
75. Chương 57	86
76. Chương 58	87
77. Chương 59	89
78. Chương 60-1	91
79. Chương 60-2	92
80. Chương 61-1	93
81. Chương 61-2	95
82. Chương 62	96
83. Chương 63: 16+	97
84. Chương 64	99
85. Chương 65	101
86. Chương 66	102
87. Chương 67	103
88. Chương 68	105
89. Chương 69: Ngoại Truyện 1: Lặng Lẽ	106
90. Chương 70: Ngoại Truyện 2: Đào Hoa Gặp Hận	108
91. Chương 71: Ngoại Truyện 3: Ngày Hạnh Phúc (1)	110
92. Chương 72: Ngoại Truyện 3: Ngày Hạnh Phúc (2)	111

Hoàng Cung Tư Truyện

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không,nữ phụ văn,cung đấu,tự sáng tác. . . Số chương: Khoảng 70-80 chương gì đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-cung-tu-truyen>

1. Chương 1

Chỉ là 1 tiếp dư nhỏ bé mà dám vênh mặt kênh kiệu với ta như thế sao ? , người nghĩ chỉ cần có bộ dáng thuần thực , dung mạo yêu kiều là có thể 1 bước leo lên long sàng của hoàng thượng,vút bay lên thành phượng hoàng chắc ? Thật là ngu si”

Trong hậu hoa viên ,bên cạnh hồ sen , 1 nữ nhân quần áo hoa lệ đang nắm chặt tóc của 1 nữ nhân khác,nàng ta giờ đây trông thật thảm hại,không thể nhìn rõ dung mạo.Nàng giãy giụa nhưng cũng chỉ có thể để yên cho người trên kia không ngừng hành hạ mình,trán cũng đã thấm đầy máu . Bên cạnh là 1 nha hoàn đang bị 2 nha hoàn khác giữ lại,không ngừng gào khóc,nấc nghẹn :

“Xin người tha cho chủ tử của nô tì,nô tì van xin người mà...”

Nhưng nữ nhân kia cũng không dừng tay,tiếp tục đập đầu của người phía dưới xuống mặt đá bên hồ,cho đến khi người kia không còn động đậy gì nữa thì ả mới dừng tay,ra hiệu cho 2 nô tì kia bỏ đi...

“Không,tiểu thư,không...xin người mau tỉnh lại đi...không,xin người đừng bỏ em đi mà,không...”

An Nguyệt nhàm chán,đóng sách lại,quăng nó qua 1 bên.Đây đã là lần thứ 3 cô đọc cuốn ngôn tình :“Ác nữ hậu cung ký”-1 cuốn sách đang bán chạy nhất hiện nay,tất cả nhà sách đều đã sạch hàng.Nội dung cũng khá mới mẻ , thay vì nữ chính là hình tượng lương thiện,vị tha,người gặp người yêu thì nữ chính trong chuyện này lại vô cùng độc ác,dùng mọi mưu kế để trở thành hoàng hậu,thậm chí lợi dụng cả muội muội ruột thịt của mình !

Cô thật ra vốn không hề có hứng thú với thể loại này,mục tiêu của cô là vui đầu vào học để trở thành 1 thạc sĩ y học.Nhưng con bạn thân nhất của cô kể lại có 1 nhân vật trong truyện vô cùng đáng ghét,không hiểu sao tên lại giống cô y hệt !.

An Nguyệt vô cùng tức giận,quăng đồng tài liệu nghiên cứu xuống đất,chạy vội sau đó chen lấn để mua cho được cuốn sách này.Cô nhất định phải đọc hết sau đó tìm tác giả hỏi cho ra lẽ !.Tại sao 1 người dễ thương,ai gặp cũng thích như cô lại trở thành nữ phụ thảm nhất cơ chứ ?

Nữ phụ trong truyện quả thật trợ trên,cô ta tìm mọi cách để phụ thân đưa mình vào cung,trở thành tiếp dư,sau đó tham gia hãm hại 1 số phi tần khác,trong đó có nữ chính.À còn tìm cách mê hoặc hoàng thượng nhờ vào sắc đẹp hơn người của mình.Lúc đó thì bị nữ chính bắt gặp,hành hạ đến chết...

An Nguyệt cảm thấy rất tức tối,tại sao con người này lại trùng tên với cô chứ ?Nhất định ngày mai cô phải đi tìm tác giả kia mới được ! - cô tự nhủ sau đó đắp chăn , chui vào mòng đẹp.

Trong căn phòng tối, cuốn sách đang nằm trên mặt đất bỗng bừng phát sáng, sau đó lại từ từ biến mất...

2. Chương 2

Sáng hôm sau, An Nguyệt còn chưa tỉnh dậy, cô lăn lộn trên giường, nhưng sao hôm nay giường cô lại hẹp như thế nhỉ?

“Tiểu thư, xin người mau chóng dậy đi a, bây giờ đã là giờ Mẹo rồi, người mà không dậy sẽ không kịp giờ vào cung đâu”- 1 giọng nói vang lên, nhẹ nhàng lay người cô.

“Ừm, từ từ 1 chút, vào cung gì chứ...Hả? Vào cung? - Nghe đến đó, An Nguyệt nhanh chóng bật dậy, mở to mắt ra nhìn. Cô...cô đang ở cái chốn quái quỷ nào thế này? Tại sao phòng cô lại biến thành cái rạp hát vậy? An Nguyệt vô cùng hết hồn, nhanh chóng quan sát cảnh tượng xung quanh. Chắc chắn đây không phải là phòng cô nha! Giường cô chỉ toàn là sách thôi, làm gì có cái đồng màn treo màu hồng đậm chất chúa này cơ chứ? Rồi còn mấy thứ vật dụng bằng gỗ nữa, chúng đủ để ngồn sạch tiền tiết kiệm của gia đình cô trong 5 năm, tại sao lại xuất hiện? Với lại phòng cô đâu có bài trí như thế này? Nhìn cứ như trong mấy bộ phim cổ trang...”

“Tiểu thư, người làm sao thế ạ? Có phải người gặp ác mộng không?”- Giọng nói kia lại vang lên làm An Nguyệt giật cả mình, cô quay người lại thì thấy 1 cô bé khoảng 14- 15 tuổi, đang bưng một cái chậu bằng đồng, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn cô. An Nguyệt nhảy vội xuống giường, lao đến nắm lấy 2 tay cô bé kia, hỏi:

“Đây...đây là đâu...em gái, nói cho chị biết đi...đây là đâu thế?”-An Nguyệt gấp rút hỏi.

“Em gái? ... tiểu thư...người bị làm sao thế ạ? không phải nơi này là An phủ, còn đây là khuê phòng của tiểu thư sao?”- Cô bé kia khó hiểu hỏi, tại sao tiểu thư lại hỏi cô những câu hỏi kì lạ như thế chứ? Em gái là gì?

“Em nói sao?...Đây là An phủ...” An phủ là chỗ nào nha, sao cô chưa bao giờ nghe tới vậy?- Không lẽ cô... xuyên không rồi?

An Nguyệt vốn là người theo chủ nghĩa vô thần, mấy chuyện nhảm nhí này cô chưa bao giờ tin tưởng, nhưng...Vì sao cô lại ở đây? - An Nguyệt ngồi phịch xuống giường, đầu óc cô bây giờ vô cùng rối loạn. Nếu cô thật sự xuyên không thì thân xác cô ở hiện đại phải làm sao đây? Còn cả kì thi lấy bằng thạc sĩ sắp tới nữa...

“Tiểu thư, người làm sao thế? Để em đi gọi đại phu cho người nha, chúng ta không thể trễ kiệu vào cung được đâu...Lão gia sẽ trách phạt em mất!”-Cô bé kia đặt thau đồng xuống ghế, lo lắng hỏi.

An Nguyệt xoay đầu lại... Dù sao thì cô cũng đã đến đây rồi, đành chấp nhận số phận vậy...Chắc đây là nha hoàn của thân xác này đây mà...

“Ừm...chị...à không...ta không sao đâu...mà ta là ai vậy?” -An Nguyệt ngập ngừng hỏi, dùng thử câu hỏi quen thuộc trong mấy bộ truyện xuyên không mà cô đã đọc.

TG: Hôm nay trời xanh nắng đẹp, không có bài học nên em sẽ đăng thêm 1 chương cho mọi người xem nha, cảm ơn mọi người vì đã lọt hố mới của em... :)

3. Chương 3

“Tiểu thư , có phải người đang đùa với em không ? Người tên là An Nguyệt,con gái duy nhất của quan Lễ bộ thượng thư An Quân và phu nhân.”

“Em nói tên ta là An Nguyệt ? ”-Tại sao người này lại trùng tên với cô ? Còn cái tên An Quân nữa,sao lại quen thế nhỉ ?An Nguyệt cố lục lại đầu óc , sau cùng thì thốt lên:

“An Nguyệt...An Quân...An tiếp dư ?”

“Tất nhiên tiểu thư là An tiếp dư rồi , xin tiểu thư nhanh chóng thay y phục dùm em đi”-Cô bé kia bất đắc dĩ nói,nhìn nhìn tiểu thư của mình.Hôm nay tiểu thư làm sao thế ?,không phải người rất nôn nóng được vào cung hay sao ?,bây giờ người lại kéo dài thời gian...”

Bây giờ thì An Nguyệt thật sự điên rồi ! Vì cái có gì mà cô xuyên không,còn trở thành nhân vật trong “Ác nữ hậu cung ký ” .Mà mấu chốt của vấn đề CÔ LẠI LÀ ĐỆ NHẤT VẬT HI SINH: AN TIỆP DƯ a !Cô thật muốn chết quá đi!-An Nguyệt không ngừng đập đầu vào thành giường,than thở cho cái vận xui của cô.

“Tiểu thư,người làm gì vậy,xin người mau dừng lại nha ! Người đâu,tiểu thư nghĩ quần a..người đâu ”- Cô bé kia vội vã chạy tới,ra sức ngăn cản động tác của An Nguyệt , miệng không ngừng hét to.

“chuyện gì đang xảy ra ?”- bất chợt một giọng nói vang lên,một bóng người từ bên ngoài vội vã chạy vào.Người đó dù đã ngoài tứ tuần nhưng khuôn mặt vẫn còn giữ lại nét tuấn tú của tuổi trẻ,mặc triều phục .Theo sau ông là một vị phu nhân ,nhìn dáng vẻ và khuôn mặt của bà thì có thể nhận ra lúc trẻ bà cũng là 1 đại mỹ nhân .

“Sao lại huyền ảo thế...Nguyệt nhi,con đang làm gì vậy ? Mau,dừng lại !”-Bà vội vã chạy tới , kéo cô ra.Bây giờ An Nguyệt mới để ý đầu cô đã bầm tím.Sao cái cơ thể này yếu đuối thế nhỉ ?Ồ hiện đại cô mạnh khỏe hơn thế này nhiều !

“Lão gia,phu nhân...sớm nay nô tì gọi tiểu thư dậy thì người hỏi nô tì những điều kì lạ,gì thì tiểu thư lại nghĩ quần,đập trán vào thành giường...nô..nô tì biết lỗi ”-Cô bé kia quỳ xuống trước mặt 2 người ,nói.

“Người không có lỗi gì hết,mau đứng lên đi.Nguyệt nhi, con làm sao vậy?mau nói cho ta nghe ” - Phu nhân kia hỏi.

An Nguyệt nhìn người trước mặt mình,chắc đây chính là mẹ của An tiếp dư rồi!Cô

khịt mũi,vờ lau nước mắt,nói:

“Phụ thân,mẫu thân,con không muốn vào cung làm tiếp dư gì đó nữa đâu,con muốn ở lại đây”

Cả ba người trong phòng đều ngạc nhiên ,“mẫu thân” (TG:từ giờ đối xưng hô luôn nha mọi người) nhìn cô hỏi:

“Tại sao lại không vào nữa ? không phải con nói mình thích đương kim thánh thượng sao ? ”

An Nguyệt thì thầm trong lòng :Là con bà thích chứ không phải tôi nhá,ai lại quan tâm đến tên ngựa đực đó,1 đêm nỡ mĩ nhân cơ chứ ?Thật là nổi da gà...

“Con không thích ngài nữa,con muốn chăm sóc phụ thân , mẫu thân cơ”-An Nguyệt úp mặt vào tà áo của “mẫu thân ” ,ủy khuất nói tiếp.Cũng may cô biết cha mẹ của An tiếp dư này rất cưng chiều con gái mình,chắc họ sẽ đồng ý thôi.

“Nguyệt nhi à,việc này không phải là nói đùa đâu,kiểu cũng sắp đến rồi,trái lệnh hoàng thượng là tru di cửu tộc đó”-“Phụ thân” lúc này cũng bước tới,nắm lấy tay An Nguyệt.

Xong rồi..đời cô đến đây là hết a !-An Nguyệt thầm than,nhìn ra phía ngoài kia...

4. Chương 4

Sau một hồi "hoa lê dầm mưa" mà cũng chẳng thay đổi được tình hình. Đợi cha mẹ đi ra, An Nguyệt cuối cùng cũng bắt đầu rửa mặt, để cho nha hoàn kia vấn tóc, thay đồ. Cô nhìn dung mạo của người thiếu nữ hiện ra trong gương, cảm thán: Chắc đây chính là sự bồi đắp cho việc trở thành vai phụ sao? Tuy An tiếp dư này mới chỉ tròn 16 nhưng dung mạo của nàng thật khó có thể diễn tả được bằng lời...nói là "Thiên sinh lệ chất (trời sinh quỳnh rũ xinh đẹp)" cũng không ngoa!

"Tiểu thư, người thật là xinh đẹp, hoàng thượng chắc chắn sẽ động tâm với người nha!" - tiểu nha hoàn kia vừa chải tóc vừa ca ngợi cô.

"Tên em là Minh Xuân đúng không? nghe ta nói..." - An Nguyệt cầm chiếc trâm hoa ngọc trên bàn, thở dài sau đó tiếp tục:

"Nếu như hoàng thượng thật sự động tâm, thì hẳn sẽ không để nhiều giai lệ trong hậu cung như thế...Giữa muôn ngàn hoa thơm như vậy, hẳn sẽ không để ý gì đến ta đâu..." - Tình tiết trong truyện cũng chính là vậy, từ sau khi An tiếp dư này vào cung cũng chưa từng được sủng ái qua. Tên hoàng thượng kia thì vẫn một lòng với nữ chính, lúc nào cũng ở cạnh nàng ta...Dù biết nàng đã làm nhiều việc sai trái hẳn ta cũng không hề truy cứu...

"Tiểu thư, người...người thay đổi rồi" - Minh Xuân ngạc nhiên nhìn chủ tử của mình. Hạ nhân trong phủ ai cũng biết tiểu thư không hiểu sao từ nhỏ đã đem lòng quý mến hoàng thượng, một lòng một dạ muốn ở bên cạnh ngài...Thậm chí tiểu thư dùng trăm ngàn mưu kế để được tiến cung, dù chỉ là 1 vị tiếp dư nhỏ bé. Tại sao người lại thay đổi nhanh chóng như thế chứ? Cô còn có thể cảm giác được sự chán ghét bên trong đôi mắt của tiểu thư!

"Đêm hôm qua ta đã suy nghĩ kỹ rồi, hậu cung nhiều vị phi tần như vậy, ta vốn không thể độc chiếm ngài cho một mình ta, chỉ bằng tìm cách an phận, vô lo vô âu vẫn là cách hay nhất." - An Nguyệt nói một câu làm cô cũng tự cảm thấy ớn lạnh, cô thật sự rất ghét tên hoàng đế đó!

Minh Xuân im lặng, sau đó nói nhỏ:

"Dù tiểu thư làm gì thì em cũng sẽ ủng hộ người"

"Cảm ơn em" - An Nguyệt bỗng có cảm giác vô cùng áp áp, trong truyện thì nha hoàn này chính là người cô thích nhất. Dù cho bị An tiếp dư đối xử thậm tệ thì nàng vẫn cứ quan tâm, chăm sóc chủ tử của mình...An tiếp dư à! tại sao cô có phúc như thế mà lại không biết hưởng chứ? Thôi thì để tôi đây giúp đỡ cô nha, nhất định tôi sẽ làm cho cô nở mày nở mặt!

"Em mau vấn tóc cho ta đi, không cần trang điểm, chọn y phục đơn giản một chút" - An Nguyệt nói, tuy nữ nhân này xinh đẹp nhưng cô ta lại không có khí chất, chẳng trách người đời luôn cho là "Dung chi tục phần", nhìn cách bày trí căn phòng này là cô đã biết rồi. Phải thay đổi thôi.

"Dạ" - Minh Xuân có chút khó hiểu nhưng cũng nhanh chóng làm theo...Sau khi hoàn tất, nhìn lại tiểu thư nhà mình, không khỏi thất vọng:

"Tiểu thư, người thật là...tuyệt quá!" - Trước giờ cô biết tiểu thư xinh đẹp nhưng không khỏi cảm giác người thiếu đi chút gì đó. Trước giờ tiểu thư luôn mặt y phục có màu sắc rực rỡ chói lóa, giờ dù chỉ là 1 thân lam sắc nhưng lại toát lên vẻ dịu dàng, thoát tục...tựa như một tiên nữ giáng trần.

An Nguyệt hài lòng ngắm nhìn chính mình trong gương, dù đây không phải thân xác của cô nhưng trong lòng cũng có chút tự đắc. Lúc đó thì một hạ nhân vội vã chạy vào, cung kính nói:

"Tiểu thư, xe ngựa đã tới rồi ạ, đang dừng trước cửa phủ"

An Nguyệt quay đầu lại, mỉm cười, cô nắm lấy tay Minh Xuân kéo đi ra cửa...Cũng đã đến lúc cuộc chiến của cô nên bắt đầu rồi!

TG: Mơ man vậy đủ rồi, chương sau sẽ chính thức là cung đấu nha mọi người! ;)

Rất tiếc là phải tạm hoãn lại bộ pha lê bên kia nha!

5. Chương 5

Khi kiệu tiến vào tới Như Nguyệt các thì dừng lại, An Nguyệt đưa tay ra để cho Minh Xuân điều xuống xe. Cô mỉm cười với Lư công công, người đưa cô vào cung sau đó nhìn qua Minh Xuân. Nha đầu này lập tức hiểu ý, lấy từ trong người ra một túi gấm nhỏ, đưa cho Lư công công.

Hắn ta nhìn thấy túi gấm lập tức đôi mắt sáng lên, nhưng vẫn nói :

“Nương nương...việc này...”

An Nguyệt cười thầm trong lòng, rõ ràng là hắn ta thích như vậy mà còn làm bộ làm tịch. Dù không vui vẻ gì nhưng biết người biết ta thì trăm trận trăm thắng, cô nhất định phải để cho những tên này giúp đỡ kế hoạch của mình một chút.

“Coi như là ta cảm tạ công công, đây cũng là lần đầu ta vào cung, sau này xin Lư công công đây chiếu cố”

“Nô tài không dám...xin tạ ơn nương nương”-Hắn ta vui vẻ nói, sau đó quỳ xuống.

An Nguyệt nhàm chán gọi hắn đứng dậy, sau đó bắt đầu đi vào bên trong. Nơi đây là tên hoàng thượng kia nể mặt phụ thân của cô nên mới đổi tên, cho xây dựng lại. Thật chất cũng còn cũ kĩ và khá xa Thanh Long điện, cảnh sắc cũng không có gì nổi bật hơn người, chỉ duy nhất một cây hoa đào nhỏ cạnh cửa làm người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu thôi. Quả thật là nữ phụ không có tư chất tốt a!

“Chúng nô tài xin ra mắt An tiếp dư nương nương”- một đám cung nữ, thái giám đang quỳ ở trước cửa, thấy cô bước tới thì vội vã thỉnh an. An Nguyệt nhìn họ, ừm nam thanh nữ tú, tư vị cũng không tệ lắm. Cô cũng có thể đỡ chán chường một chút. Chợt nhớ ra điều gì đó, An Nguyệt vội hỏi :

“Trong số các người, ai là Chu Tịch ?”

“Bẩm nương nương, là nô tì”-Người vừa được gọi trúng tên không được vui lắm, tuy vẫn là một lòng thành ý nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu.

An Nguyệt quan sát tiểu cung nữ kia, quả là có vài phần hơn người, nhưng khuôn mặt lại hiền lành thực đức. Ai mà nghĩ cho được nàng ta sau này sẽ hãm hại Thực phi, vu oan giá họa cho An tiếp dư này chứ ? Sau này còn vài kẻ nữa, giờ thì cô sẽ nhớ kĩ cô ta !

Chu Tịch kia thấy An Nguyệt nhìn mình thì có vài phần lo sợ, nhưng ả ta ngay lập tức lấy lại được bình tĩnh. Dù sao ả cũng có khuôn mặt đáng tin, lại là người của Trang quý phi. An tiếp dư nhỏ bé này sao dám làm gì ả chứ ?

“Chu Tịch về chỗ đi, tất cả mau đứng dậy, từ nay ta và các người đều là người một nhà. Chỉ cần một lòng với ta thì sẽ không phải chịu ủy khuất”-An Nguyệt cố tình nhấn mạnh dòng cuối. Chúng nô tài nhìn nhau sau đó trả lời:

“Chúng nô tài nguyện một lòng trung thành với nương nương, đến chết cũng không thay đổi”

“Tốt lắm, mau đứng lên đi, đưa ta vào trong”-An Nguyệt thở phào, coi như đã xong bước đầu, giờ cô cứ việc ngồi trong này mà đợi tình tiết tiếp theo xảy đến...Lúc đó thì từ xa một vị công công bước vào, hành lễ :

“An tiếp dư nương nương, Trang quý phi muốn gặp người”

“Ta biết rồi, về bẩm lại với nương nương ta thay y phục rồi sẽ đến thỉnh an ngay”

Hừm, vừa nhắc tào tháo thì tào tháo đến, để xem Trang quý phi ” hiền lương thực đức” này sẽ đối đãi cô điều gì đây...

6. Chương 6

An Nguyệt nhanh chóng để cho Minh Xuân giúp mình thay y phục, cài trâm. Cô đặc biệt dặn dò Minh Xuân chọn váy có màu sắc trang nhã một chút. Còn nhớ trong truyện từng viết lần đầu gặp An tiếp dư này thì Trang quý phi kia đã chán ghét, nhất định cô phải lấy lòng nữ nhân này trước đã. Nếu được vậy thì sống sót tạm thời trong hoàng cung này sẽ dễ dàng hơn...

“Mau dẫn đường đi!”-An Nguyệt nói với tên công công kia.

“Mời nương nương đi hướng này ạ ! ”-Hắn cúi thấp người xuống, nhường đường cho cô đi trước, còn không quên quay đầu lại làm việc gì đó. An Nguyệt biết rõ Chu Tịch đang đứng sau kia, chắc ả ta lại âm mưu điều gì đây...

Nhưng cô vẫn thông thả bước đi theo tên công công, thỏa sức ngắm nhìn cảnh vật tuyệt mỹ của hoàng cung. Những thứ này cô chỉ thấy qua vài lần trên truyền hình, quả thật vô cùng hoa lệ ! ... Ừm, thật ra thì việc cô xuyên đến đây cũng có cái tốt: Tiền điện, tiền nước, tiền mạng gì gì đó còn chưa đóng, giờ thì chẳng phải lo nữa. Được ngắm nhìn người đẹp mỗi ngày, ăn ngon, mặt đẹp thì ai mà không thích chứ ? Chỉ có điều...nữ phụ như cô không biết sẽ bơi được tới lúc nào đây...

Nơi ở của Trang quý phi là Lan Ngọc cung, vừa nhìn tám biển thếp vàng và cảnh sắc trước cửa thì An Nguyệt đã biết nơi này khác với chỗ cô một trời một vực ! An Nguyệt nhanh chóng bước vào trong, cô nhìn thấy Trang quý phi ngồi trên ghế nhìn về phía này, bên cạnh là cung nữ đang cầm quạt lông. Cô nhanh chóng hành lễ :

“Nô tì xin ra mắt quý phi nương nương”

“Đứng dậy đi, ban ghế”-Trang quý phi nhắc nhở nô tì bên cạnh, sau đó mỉm cười, bộ dáng trong vô cùng thân thiết nhưng lại toát ra vẻ uy nghiêm, cao quý.

“An tiếp dư vừa mới đi đường xa vào cung, ta lại nôn nóng muốn gặp, không ảnh hưởng gì chứ?”-Cô ta hỏi, cầm tách trà tiểu cung nữ đưa qua, khuấy nhẹ sau đó nhấp một ngụm nhỏ.

“Nô tì không dám, được nương nương triệu kiến là hồng phúc của nô tì”-An Nguyệt nói nhỏ nhẹ, cố tình để lộ ra một chút nhu nhược.

Như vô cùng hài lòng về thái độ của An Nguyệt, Trang quý phi đặt tách trà xuống, nói tiếp :

“Ta rất vui khi hậu cung lại có thêm một vị phi tử, mong sau này An tiếp dư có thể hòa thuận cùng những tỉ muội khác, chuyên tâm hầu hạ hoàng thượng, xin con để cái cho ngài”

“Nô tì xin ghi nhớ lời dặn của nương nương”

Trang quý phi gật đầu nhẹ, lại nhìn sang cung nữ bên cạnh ra hiệu, mỉm cười nói tiếp :

“Giờ muội đã là phi tần, ăn mặc cũng không nên giản dị như thế này...Ta có một bộ áo gấm Giang Nam thích hợp với muội, coi như là chúc muội nhanh chóng gặp được hoàng thượng.”

An Nguyệt nghe tới đó thì lòng có hơi hoảng sợ một chút, không phải tình tiết áo gấm này xuất hiện ở

Hàng ngàn câu hỏi được đặt ra làm An Nguyệt hơi nhức đầu, nhưng cô vẫn bình tĩnh quỳ xuống, nhận lấy “món quà ” kia, cảm tạ Trang quý phi sau đó được cho lui xuống.

Thấy bóng cô đã khuất ở cửa, tiểu cung nữ cầm khay gỗ đựng váy mới thắc mắc hỏi:

“Nương Nương, không phải chiếc áo này người muốn ban cho Giang uyển nghi hay sao? Vì sao lại...”-vừa nói đến đó thì Trang quý phi đã đưa bàn tay ngọc ngà ra, nở một nụ cười tự đắc, ánh mắt sáng lên...

“Ta tự có chủ ý của mình, người mau đi dẫn dò Chu Tịch kia hành động cẩn thận một chút, sau đó cho người gọi Thục phi qua đây. ”

“Dạ”

7. Chương 7

An Nguyệt ngồi trên bàn gỗ, không ngừng tự châm trà cho chính mình. Cô hết nhìn về phía chiếc váy gấm thêu hoa bên cạnh rồi lại xem xét cây hoa đào ngoài sân... Cái thứ này thật sự chẳng phải là tốt lành gì!.. An quý phi đã tặng nó cho nữ chính là Giang uyển nghi khi cô ta được sủng ái nhất hậu cung. Thật ra nó cũng không hại gì nhiều lắm, chỉ có điều... tay áo và cổ áo đã được tẩm một lớp “Tiêu đào tán”, nếu mặc nó mà tiếp xúc lâu với hoa đào thì e là sẽ khó mang thai!

Hoàng cung này nơi nơi đều có trồng hoa đào, khó mà thoát được. Mưu kế này của cô ta tuy hiệu quả chậm nhưng lại vô cùng chắc chắn. Lúc nữ chính nhận được thì đã bí mật đem nó đi cho một mỹ nhân nào đó... Giờ cô lại vườn phải Chu Tịch kia, phải nghĩ cách thanh toán của nợ này thì hơi khó đây... Có ai như cô không chứ, Trang quý phi tại sao lại đối kế hoạch ?

“Nương nương, người là đang lo lắng gì sao ?”-Minh Xuân thắc mắc ,này giờ chủ tử nhà cô đã uống gần hai bình trà rồi nha!

“Ta không sao đâu, em mau đem giấy bút lại đây cho ta”-An Nguyệt nhẹ đặt tách trà xuống, xoay nó trong lòng bàn tay. Tay còn lại thì chống cằm, cổ tay áo rơi xuống để lộ làn da trắng muốt như sứ.

“Dạ”-Minh Xuân hơi ngưng một chút sau đó chạy đi tìm giấy bút, An Nguyệt nhận lấy, đợi Minh Xuân mài mực rồi bắt đầu viết. Một lâu sau ,cô mới đặt bút xuống, đọc qua lại một lần rồi đưa cho Minh Xuân, dặn dò:

” Ta cảm thấy khí hậu trong cung làm ta không được tốt lắm, em mau đem đơn thuốc này đến thái y viện rồi xin về cho ta uống đi, sẵn tiện ta cũng muốn ăn chút chè đậu xanh, nhớ lấy một ít.”

“Dạ, xin nương nương chờ em một lát, mà người có làm sao không ?Sao người không tìm thái y ? ”

“Ta không muốn gặp người lạ, mà lần sau nếu chỉ có chúng ta thì không cần gọi ta là nương nương đâu ”-An Nguyệt kiểm đại một cố sau đó nói lảng qua việc khác, xua Minh Xuân đi. Đợi nha đầu kia khuất rồi thì cô mới nhẹ nhõm một chút...

Do nhà Trang quý phi là gia tộc lớn, còn có công với tiên đế, người của bọn họ trong cung có đếm cũng không xuể. Thái y viện kia cũng không ngoại lệ, đơn thuốc kia đúng chỉ là thuốc bổ bình thường, ai cũng dùng được... Nhưng trong đó cô đã đặc biệt thêm vào nhũn đông, tác dụng của nó là thanh nhiệt... Tuy vậy, nếu đem kết hợp với đậu xanh thì là một loại thuốc giải độc vô cùng hiệu quả !Thật may là cô biết một chút về y học cổ truyền, nếu không thì tiêu là cái chắc !

Đấu với Trang quý phi không phải là dễ dàng ,cô ta còn có cả một gia tộc chống lưng. Nữ chính cũng khó khăn mới hạ bệ được cô ta, nhất định phải thực hiện từng bước một thật chậm rãi, nhanh nhẩu thì sẽ hỏng việc tốt. Cô ta còn suốt ngày mang cái bộ mặt hiền lương chuẩn mực đó lướt qua lướt lại trước mặt người khác, thật sự thì lại là “khẩu Phật tâm xà ” ,sâu khó mà lường được...

Nếu như cô ta đã chuẩn bị” kế hoạch B ”thì cô cũng sẵn lòng chơi thử với cô ta một phen...nhưng trước hết,cô cần phải thư giãn chút cái đã...

TG : Các vị thuốc em dùng trong này tuy có thật nhưng cũng chỉ là tham khảo, không có tác dụng thay thế tính chất thật nha mọi người ;)

8. Chương 8

Sau khi ăn xong món chè đậu xanh, An Nguyệt quyết định ra ngự hoa viên dạo chơi một chút. Trước giờ cô vẫn luôn thích cái đẹp, cảnh đẹp cũng không là ngoại lệ. Không đến nơi hay xảy ra mấy tình tiết cầu huyết đó trong truyền thuyết thì quả là uổng phí nha !Mà hình như hôm nay...có chuyện hay đáng để xem thì phải.

“Tiểu thư, người định đi đâu vậy ? ”-Minh Xuân cầm khay đựng bát chè rồng, vội hỏi.

“Đi dạo một chút, chỉ là muốn tìm không khí trong lành thôi, em không cần phải đi theo đâu ”-An Nguyệt trả lời sau đó trực tiếp chạy đi mất.

Minh Xuân lắc đầu, kể từ khi tiểu thư tỉnh dậy hôm đó thì thay đổi vô cùng lớn... Thật ra không phải là cô chưa từng hoài nghi... Nhưng không có gì chứng minh cả, với lại cô cũng rất thích chủ tử hiện giờ.... Hi vọng có thể bình an vui vẻ...

An Nguyệt đi dạo trên con đường gạch trong ngự hoa viên, hai bên có hai gốc quế to lớn sừng sững, mùi hương dễ chịu của chúng nhẹ nhàng lan tỏa khắp mọi nơi... Cô hơi vươn người ra phía trước, hít lấy một tràn hương vị thật thoải mái vào lồng ngực. Từng trận gió thổi qua làm rung động tán lá, cây nhẹ run lên, những cánh hoa màu vàng rơi rải trên mặt đất, cũng lưu lại trên vai áo của An Nguyệt. Hình ảnh lúc này quả thật là không lời nào có thể diễn tả được...

Lúc đó thì một tiếng khóc vang lên vô cùng phá vỡ cảnh đẹp, phát ra từ phía lương đình trang hoa mỹ lệ cuối con đường gạch. An Nguyệt biết đó chính là gì, lúc này thì nữ chính đang tức giận vì một tiểu cung nữ quét sân làm dơ áo váy của nàng ta, khiến nàng không thể đến gặp hoàng thượng. Cô thật sự không phải là người thích lo chuyện bao đồng, nhưng nữ chính cũng quá độc ác đi, lỗi lầm tiểu cung nữ kia chẳng là điều gì to tát cả. An Nguyệt suy nghĩ một chút sau đó quyết định can thiệp, cô lướt qua những bụi hoa, tiến đến phía lương đình kia.

Tiểu cung nữ đang khóc lóc quỳ dưới mặt đất, bàn tay không hiểu vì lý do gì đã thấm đầy máu tươi. Nàng không ngừng dập đầu xin tha tội, nhưng nữ nhân đang ngồi phía trên ghế đá vẫn không chút phản ứng gì, nhàn nhã mà ăn hạnh đào đã bóc vỏ. Nàng ta quả thật xinh đẹp: Khuôn mặt tựa như trăng rằm tháng tám, vóc người mềm mại uyển chuyển. Búi tóc Tỳ Ván điểm xuyên trăm hoa mai ... Nhưng bất quá đều không phù hợp với khí chất lạnh nhạt có phần nhẵn tâm kia.

“Nô tì xin ra mắt Giang tu nghi nương nương”-An Nguyệt quỳ ngồi cạnh cung nữ kia, cung kính chào. Người ngồi kia liếc nhìn xuống nàng, động tác cầm hạnh đào cũng không dừng lại, cất giọng cao hỏi:

“Ta còn tưởng là tiên nữ nào giáng trần, thì ra là An tiệp dư, có gì muốn nói với ta sao?”

“Nô tì chỉ đang đi dạo ngự hoa viên thì thấy cung nữ này lỡ tay làm hỏng áo của nương nương, nô tì biết người có tấm lòng khoan dung, cúi xin nương nương bỏ qua cho cô ta lần này”

Giang tu nghi mỉm cười, lại nói:

“An tiệp dư muốn ta bỏ qua cho cung nữ này cũng không phải là chuyện khó, chỉ cần người thay cô ta bóc vỏ hạnh đào cho ta là được”

“Nương nương, chuyện này...”-An Nguyệt hơi ấp úng, tìm cách tự giải vây cho chính mình.

“Sao ? không làm được à ?... Vậy thì...”

“Trẫm cảm thấy nàng là đang làm khó An tiệp dư”-1 giọng nói vang lên từ phía sau lương đình, mang theo âm hưởng vô cùng trầm thấp nhưng tràn đầy uy nghiêm...

TG : Theo yêu cầu thì anh nam chính đã lên sân nha, còn nam phụ thì....mình còn không biết là ai nữa :no3:

9. Chương 9

An Nguyệt không hề dám ngược đầu lên để nhìn người vừa mới tới. Xưng “trẫm” trong hoàng cung này không phải chỉ có hoàng thượng thôi sao ? Tên đó hiện giờ đang sủng ái Giang tu nghi, nếu cô làm sai điều gì thì há chẳng phải là rước họa vào thân mình ? Nghĩ thế nên An Nguyệt càng rút đầu sâu vào trong cổ áo... mà y phục cổ đại sao rắc rối thế không biết? Vừa nóng lại vừa khó khăn.

Giang tu nghỉ bên cạnh kia tức thời hoảng hốt,vội vã quỳ xuống hành lễ.Tà áo của nàng ta mềm mại lướt như sóng nước mùa thu,cộng thêm phần tư sắc kia thì quả thật là cuốn hút người khác...Nàng ta cất lời,gọng điệu đã không còn cao ngạo như trước mà lại nhẹ nhàng trong trẻo:

“Thần thiếp bái kiến hoàng thượng”

“Miễn lễ”- Vũ Hiên để nói,nhưng lại không nhìn thấy vẻ đẹp mà người kia cố thể hiện ra,lại nhìn sang bóng dáng nhỏ nhắn đang quỳ trên mặt đất ,trên mái tóc đen óng của nàng còn lưu lại vài cánh hoa màu vàng nhạt.

“Tại sao không dám ngược mặt lên nhìn trẫm,là đang lo lắng điều gì sao ?”

An Nguyệt vội vã nhìn lên ,lại nói:

“Tần thiếp không dám kinh động tới hoàng thượng,xin hoàng thượng tha tội”-Cô lên quan sát hẩn...Quả thật là nam chính có khác,thật là tuần lãng !:Mày kiểm mắt sáng,mũi cao môi mỏng,toàn thân lại toát ra vẻ cương nghị lạnh lùng.Tiếp xúc với hẩn ở cự ly gần làm cho người ta có cảm giác“không đe mà sợ”.Nếu như cô nhớ không lầm thì tên của hẩn chính là Kỳ Nhật.

“Mau đứng lên đi”-Hẩn khua tay sau đó lại hỏi Giang uyển nghỉ bên cạnh:

“Ái phi có chuyện gì không hài lòng cứ nói với trẫm,An tiệp dư đã làm trái quy tắc gì ? ”

“Hoàng thượng,thần thiếp chỉ là muốn cùng An tiệp dư muội muội dùng hạnh đào vừa hái,thường thức hoa quế ,trò chuyện ngâm thơ mà thôi.Nàng không có làm gì sai...,ta nói vậy phải không muội muội ?”-Giang tu nghỉ nở nụ cười như hoa ngọc,một câu thành công đá trái cầu trên chân nàng ta qua cho An Nguyệt.

“Bẩm hoàng thượng,đúng là vậy ạ”

“Thật sự là vậy sao ? Nếu như vậy trẫm cũng không làm mất nhã hứng của hai vị ái phi nữa...Trẫm nghe nói khí hậu trong cung không phù hợp với An tiệp dư.Nơi này gió lớn,không thích hợp ở lâu .2 nàng cũng nên trở về cung đi.”-Vũ Hiên để tựa tiểu phi tiểu khuyên nhủ,sau đó quay đi,lướt qua như không nhìn thấy tiểu cung nữ ngất xỉu trên mặt đá.Chút nắng tàn còn lại của buổi chiều tà hắt lên trường bào màu trắng của hẩn,làm nổi bật hình rồng được thêu vô cùng khéo léo.

An Nguyệt hơi ngẩn ngơ một lát sau đó nhanh chóng cáo lui,nàng có mặt ở tình tiết này là đã thay đổi diễn biến rồi.Nếu còn nán lại lâu hơn thì e là thành vở kịch sắc mùi cầu huyết mất...

10. Chương 10

An Nguyệt chống cằm ngồi ăn bánh quế hoa trên chiếc bàn đá trước phòng.Cô bỏ từng khối bánh vào miệng,nhìn ngắm những bụi hoa đơn điệu trong khuôn viên,nheo mắt với cây hoa đào vẫn chưa nở hoa.Cái tên Vũ Hiên để gì đó kia sau lần gặp mặt ở ngự hoa viên vẫn sủng ái nữ chính như thường, chẳng quan tâm gì đến cô cả.Mặc dù An Nguyệt không muốn thị tẩm nhưng làm cái nghề phi tần trong cung này mà như vậy chắc chết già luôn,còn lâu mới có thể ra ngoài!...Đã gần 2 tuần trôi qua ,đồ ăn đưa đến cho cô cũng sắp mốc meo luôn rồi!

“Chán quá à” - An Nguyệt nói nói to, đưa hai tay vờn vai.

“Tiểu Thư à,xin người đừng than thở nữa mà,sao người không thêu khăn tay hay luyện chữ đi?”-Minh Xuân xuất hiện bên cạnh,đưa tay sửa lại mái tóc của An Nguyệt.Chủ tử nhà cô xinh đẹp như hoa thế này sao hoàng thượng vẫn chưa gặp người cơ chứ?

“Minh Xuân à,em biết là ta không thích những thứ đó mà,nhàm chán và vô vị.”

“Vậy thì người nghĩ cách để thu hút hoàng thượng đi,em thấy phi tần nào cũng làm như thế mà?Người có thể nhờ thái giám của Kính Sự phòng...”

“Thôi ta không cần đâu,em cũng thấy đó...dù ta có mới mẻ đến đâu thì sớm muộn gì cũng có người hơn mà thôi,huống chi hậu cung nhiều người đẹp như vậy,hoàng thượng cũng sẽ nhanh chóng quên mất ta thôi”-An Nguyệt xua tay trả lời,nữ chính có bàn tay vàng giúp đỡ,kêu cô phải gỡ trò gì ra đây chứ?.

“Ta còn tưởng là ai than thân oán trách,Thì ra là An tiệp dư.”-1 giọng nói vang lên.

Lại đến nữa rồi,cô muốn yên ổn sống thôi mà,sao lại khó đến thế cơ chứ?2 tuần nay ngày nào cũng có phi tần,mỹ nhân gì đó đến “thăm” cô.Sắp mệt chết vì nói và đối phó rồi.

“Thì ra là Chiêu tiệp dư nha,sao lại có nhã hứng đến thăm vậy?”

11. Chương 11

“Chỉ là ta mới từ Thanh Long điện trở về,sẵn tiện ghé thăm An tiệp dư luôn đây mà”-Chiêu tiệp dư phe phẩy quạt trên tay,che lại nụ cười mỉa mai của mình.Xinh đẹp hơn người thì có ích gì chứ?,xem ra là đã quá lo xa rồi...thật chẳng mất công tính kế.

Hừm lại khoe việc cô được tên kia sủng ái chứ gì ?Thanh Long cung trái đường nơi này ...cô ta cũng có tâm quá đi .Cùng tranh giành 1 tên đàn ông thì có gì mà hay ho ? Tên kia chắc cũng phải dùng nhiều thứ để “tăng công lực” lắm mới chịu nổi các người!Bỏ cô nương chẳng thêm nha...Cô cứ đắc ý đi,xem chúng ta ai sống sót lâu hơn trước cái Giang tu nghi kia.

Mặc dù nghĩ thế nhưng An Nguyệt cũng cố rặn ra hiệu cho Minh Xuân lui ra, mới nói:”Chiêu tiệp dư,cô thật là có phúc khi được hầu hạ hoàng thượng nha”

“Tất nhiên rồi,cô thực không biết người tuyệt vời thế nào đâu”-Chiêu tiệp dư trả lời,nói đến đây mặt còn phối hợp mà ửng đỏ lên.

“Vậy à...cô được hoàng thượng sủng ái như thế sao người vẫn chần chừ không thăng chức cho cô nhỉ?”

Nụ cười của Chiêu tiệp dư thoáng chốc cứng ngắc lại...Cô ta ...cô ta thế mà lại chọc vào đúng nỗi đau của nàng!

“Cô ...cô...”-Chiêu tiệp dư đứng phắt dậy,quăng luôn cây quạt trên tay mà tức tối bỏ đi,lúc ra gần tới cửa còn không quên quay đầu lại mà nói:

“Cô đợi đó,cứ ở mà chết già với cái Như Nguyệt các hẻm lánh ngu ngốc này của cô đi,hoàng thượng sẽ chẳng bao giờ tới đây đâu...lúc đó đừng có mà quay lại van xin tôi”

An Nguyệt không nói gì mà chỉ bước đến ,nhìn cây quạt rơi dưới đất .Chiếc quạt thêu hình hoa thu hải đường tuyệt đẹp,nổi bật trên phong nền màu trắng.Cô vội nheo mắt lại,rút khăn tay trong ngực ra mà cầm quạt lên,sau đó đập mạnh cán quạt vào bàn đá.Dưới sự va chạm,nó lập tức bị vỡ ra nhưng lại có ít bột phấn màu vàng rơi vãi trên mặt bàn.Minh Xuân lúc đó đi ra,nhìn thấy thì vô cùng hốt hoảng,ấp úng mà nói:

“Tiểu thư...thứ...thứ đó là...”

An Nguyệt nở một nụ cười,nhanh chóng che mặt lại,nói tiếp:

“Mau cho người dọn đi,nếu để gió thổi thì rất nguy hại,nhớ dùng vải che mặt”

“Dạ”-Minh Xuân chạy đi.

Trong lúc đó,tại Thanh Long điện...

Vũ Hiên đế ngồi phê duyệt tấu chương trên bàn,nét bút phóng khoáng lướt nhanh trên mặt giấy tuyên thành.Mái tóc của hần được búi cao lên để lộ ra khuôn mặt thập phần tuấn mỹ,phong thái vô cùng nhàn hạ và tao nhã...

Một bóng đen vút từ phía bên ngoài vào ,quỳ xuống trước mặt Vũ Hiên đế.

“Có chuyện gì ? bên kia có động tĩnh ?”

“Bẩm, chúng vẫn còn án binh bất động, nhưng...”

“Việc Xuân tần?”

“Người gây ra việc đó dùng thuốc làm từ hạt một loại hoa, hiện giờ An tiệp dư đã đem đi tiêu hủy nó”

Tiếng bút trên kia thoáng dừng lại một chút, sau đó lại trở lại bình thường.

“Tiếp tục điều tra...trẫm muốn biết kẻ nào đứng sau tất cả”

“Dạ, hoàng thượng”- Một cơn gió thổi qua và người đang quỳ biến mất...

Lúc đó từ cửa điện, hai thái giám bước vào, cung kính dâng lên hai khay gỗ. Từ phía trên có thể nhìn thấy trong đó là những bài tử có viết tên các vị phi tần trong hậu cung... Vũ Hiên để đặt bút xuống án, buông miệng vàng:

“An tiệp dư”

TG: Hôm qua ta nhảy xe vào thành phố Hồ Chí Minh có việc, định viết 2 chương cho các nàng xem nhưng mỗi tội xe sốc thấy ớn, ta cứ cảm giác đồ ăn thì nhau nhảy ra ngoài :no2: .Nghĩ đến cũng còn thấy sợ , vì thế nên ta phải đi ngủ sớm. Sorry các nàng nhiều.

12. Chương 12

An Nguyệt nửa người lên ghé đá dưới gốc đào, đây là thứ duy nhất cô có thể làm ở cái nơi chán ngắt này. Cô dùng ngón tay cuốn từng lọn tóc lại, chìm trong bể suy nghĩ :Chiêu tiệp dư kia nói đúng... không chừng cô sắp chết rồi cũng nên...thật may là vẫn chưa ngủ thứ kia quá lâu...nhưng...cô ta e là cũng không thoát khỏi. Mọi thứ dường như bị cô làm cho đi quá xa nguyên tác rồi! Trong truyện không hề có thứ này! Có ai như cô không ? Vừa xuất hiện thì tình tiết liền thay đổi?

“Tiểu thư, người làm ơn giữ hình tượng một chút đi, không phải việc hay ho đâu”- Minh Xuân nhìn đôi chân ngọc ngà thon dài của tiểu thư nhà mình lộ ra quá nửa dưới gấu váy dài, chuyện này nếu để người khác biết thì sẽ rắc rối lắm. Hoàng thượng sẽ nổi giận mất thôi!

“Minh Xuân à, bỏ qua thứ hủ tục đó đi, em không thấy ta đang suy nghĩ sao?”- An Nguyệt không vui trả lời, nhưng cũng thả chân xuống, vòng trang sức nhỏ đeo trên cổ chân phát ra tiếng va chạm.

“Loại bột đó là gì thế tiểu thư ?”

An Nguyệt nhìn xung quanh rồi kéo Minh Xuân vào phòng, đóng tất cả cửa lại. Lúc này cô mới an tâm cất lời...trong cung này phải khôn khéo một chút:

“Đó là bột nghiền nát từ hạt hoa Tử Đằng, nếu nó phát tán theo gió lâu ngày thì ngủ vào sẽ gây buồn nôn, khó thở, lâu hơn là chết người. Em còn nhớ việc Xuân tần chết một cách bí ẩn trong tư phòng mà các cung nữ vẫn đồn đãi chứ?”

Minh Xuân thẳng thốt, không thể tin được mà nhìn tiểu thư nhà mình. Nàng che miệng lại, hồi lâu thì ấp úng mà nói:

“Không lẽ nào...người cho là Chiêu tiệp dư sát hại Xuân tần?”

“Nói nhỏ một chút. Ta thật không nghĩ như vậy... Chiêu tiệp dư chỉ mới vào cung, nàng ta cũng không phải loại tâm cơ khó lường. Nàng cũng sẽ ngạc nhiên đến mức dùng cây quạt đó mà tự hại mình...e là có người đứng sau việc này.”

Đúng lúc đó thì một cung nữ từ đâu mở tung cửa chính chạy vào. Nàng gấp gấp đến mức làm rơi một chiếc giày ở chân phải. Khuôn mặt thì không thể giấu đi vẻ vui mừng. Cung nữ đó nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

“Chuyện gì vậy Thư Hồng ?em không biết phép tắc gì nữa sao?”-An Nguyệt hỏi.

“Nương nương xin tha lỗi cho nô tì, chỉ là nô tì không thể kìm được”. Thư Hồng cúi đầu hối lỗi nhưng nhanh chóng ngước lên, vội vã nói tiếp:

“Nô tì vừa nghe các cung nữ thái giám trong cung nói đêm nay hoàng thượng sẽ qua đêm ở chỗ nương nương”

An Nguyệt nghe tới đó thì giật bắn mình, đứng phắc dậy:

“Sao? em nói cái gì?”

TG: Xin lỗi vì ta cố tình kéo dài nhưng ta có chuyện cần hỏi các nàng. Các nàng muốn chị nữ chính bị ăn sạch hay thoát đây? 8-)

13. Chương 13

Lúc này tại Như Nguyệt các, cung nhân tất bật ra vào. Nét vui mừng hiện lên trên mặt mỗi người cực kỳ rõ nét, cuối cùng thì nương nương cũng được hoàng thượng sủng ái rồi! Thật không còn gì vui hơn được nữa...

Mà lúc này nhân vật chính của sự kiện kia: An Nguyệt-An tiếp dư thì lại chẳng thấy hưng phấn gì, cô không ngừng đi qua đi lại, mạnh tay vò mái tóc dài thành ổ chim. Cô phải làm sao đây ? Rõ ràng là cô không có làm gì sai mà? E là ác nữ chính kia sẽ thủ tiêu cô luôn mất. Cái gì cũng có thể đi nhưng mạng sống thì chỉ có một thôi à. Mà cô còn chưa có muốn chết đâu!

“Nương nương, gần đến giờ rồi, xin người nhanh chóng tắm rửa thay y phục”-Thư Hồng xuất hiện sau lưng, cầm trên tay một khay y phục bằng lụa mỏng thượng hạng màu lam .

“Thư Hồng à, em bảo ta phải làm gì bây giờ?”-An Nguyệt quay mặt lại, dùng hai tay nắm chặt bờ vai của Thư Hồng.

Thư Hồng hơi ngần ngừ nhìn chủ tử của mình một lát rồi nhỏ giọng nói một cách đầy ẩn ý:

“Nương là đang lo lắng không biết mình nên làm gì sao? Xin người cứ bình tĩnh đi tắm, nô tì sẽ nghĩ cách giúp cho người”

“Thật sao? em sẽ giúp ta?”

“Vâng, đó cũng là bổn phận của nô tì mà”-Thư Hồng cười cười, cầm khay y phục nhanh nhẹn bước đi mất.

An Nguyệt cuối cùng cũng bị Minh Xuân và các cung nữ khác ép vào phòng tắm. Cô bị cưỡng chế lột sạch y phục trong người, làm đủ thứ việc kinh khủng. Cô thà là bị rớt kì thi thạc sĩ chứ không bao giờ muốn bị đối xử thế này đâu a! Các cung nữ này hình như được cô dung túng quá nên bao nhiêu tật xấu các nàng đều phơi ra hết. Còn không ngừng xuýt xoa khen ngợi cơ thể cô nữa chứ. Xấu hổ chết mất!

Cuối cùng thì An Nguyệt cũng được đưa ra ngoài, ngồi lên trên bàn trang điểm, mặt cho Minh Xuân tô tô vẽ vẽ. Cô cũng phải công nhận bình thường không trang điểm mà An tiếp dư đã vô cùng xinh đẹp, bây giờ phải nói là trông cực kỳ “yêu nghiệt”

“Nương nương, đây là thứ mà người cần đây, em phải tốn công tìm các cung nữ cung khác mới có được đó, người nhanh chóng xem đi”-Thư Hồng đi tới, cầm trên tay một xấp giấy, hai má còn vô cùng ửng đỏ. An Nguyệt cầm lấy, còn chưa kịp mở ra thì đã nghe tiếng nói the the của thái giám vang lên:

“Hoàng thượng giá đáo”

An Nguyệt vội vã đứng lên, cùng các cung nhân nhanh chóng quỳ xuống hành lễ. Cô chỉ nhìn thấy một đôi giày thêu màu vàng bước đến trước mặt mình, nắm lấy hai bàn tay nhỏ nhắn xinh xinh, kéo cô lên, nói:

“Ái phi không cần đa lễ, mau đứng lên đi”

An Nguyệt có chút kinh hỷ, tên hoàng thượng này quả thật khó dò... Hắn ta rõ ràng hôm trước còn làm mặt lạnh với cô, trong mắt lúc nào cũng chỉ có nữ chính sao hôm nay thay đổi 180 độ như thế chứ? Tiếp xúc gần như thế làm cô có chút cảm giác ngượng ngập. Hơi thở của hắn tràn ngập phong vị nam tính, khuôn mặt tuấn mỹ tuy vẫn lạnh lùng nhưng lại thoáng nét ôn nhu. Cô biết tổng hắn là đóng giả nhưng... sao cảm giác lại hồi hộp thế chứ?

Vũ Hiền để nhìn xuống nữ nhân gần như bị hắn ôm vào trong lòng. Hôm nay nàng mặc một chiếc váy lụa mỏng màu lam, dưới ánh đèn mờ ảo của Như Nguyệt các này thì thân hình nàng thoáng ẩn thoáng hiện, mềm mại như hoa nở đầu mùa. Khuôn mặt nàng tuy không được tự nhiên nhưng lại mang theo tư vị khác lạ... Búi tóc khuynh kế đơn giản lại tôn lên vẻ tự nhiên mỹ hoặc... An Nguyệt nhìn tên Vũ Hiền để này một cách nghi hoặc, thấy hắn không có chút động tĩnh gì. Cô bất đắc dĩ không thể đẩy hắn ra được, đành nhỏ giọng nhắc nhở:

“Hoàng thượng... tần thiếp”

Cô thật không biết tên Vũ Hiền để-Kỳ Nhật này tột cùng là đang mưu tính chuyện gì? Trong truyện thì bà tác giả kia cũng có viết ngoại truyện nói đôi chút về tính cách của hắn, lại như cố tình úp úp mở mở... Đến vì sao mà hắn mê một nữ chính cũng không hề nhắc đến. Mà ngay lúc này đây, ở gần như vậy cũng chẳng có thể đoán ra được gì... Đôi mắt của hắn thăm sâu không thấy đáy lại thâm trầm đến kỳ lạ, con người có thứ gì đó sáng rực lên. Nhưng những khoảnh khắc đó chỉ vụt thoáng qua... giống như chưa hề xuất hiện qua.

“Các người lui ra hết đi”-Kỳ Nhật cất giọng, sau đó hắn nhẹ thấp người xuống, ôm An Nguyệt vào trong lòng rồi bước vào phía bên trong... Các cung nhân nghe thấy vậy cũng vội vã đi ra ngoài, tiếng động nghe thấy sau cùng là cửa gỗ được đóng lại...

An Nguyệt không khỏi cảm giác hơi hoảng, cô còn có thể nghe thấy tim mình đang đập liên hồi trong lồng ngực. Hắn ôm cô sao? Giả vờ cũng thật giống... nhưng tư vị quả thật không tệ nha, ấm áp vô cùng, tại sao hắn không phải là cái lò sưởi cơ nhỉ?... Lúc này thì hắn đặt cô xuống, tâm của An Nguyệt mới nẩy mạnh lên một cái. Cô nuốt nước miếng không ngừng trong cổ họng, không phải lần này là hắn muốn “ăn” cô thật luôn đấy chứ? Làm... làm cái gì bây giờ?

“Hoàng thượng... đêm khuya lạnh giá, chi bằng người uống tách trà cho ấm nhé, để tần thiếp rót cho người.”

Kỳ Nhật không nói gì, hắn để An Nguyệt xuống sau đó ngồi vào ghế. An Nguyệt thấy vậy vội vã thấp đầu cúi xuống, rót trà trong ấm ra... Làn khói nóng từ bên trong nghi ngút bốc lên, len lỏi vào giữa không khí yên lặng đang bao trùm mang theo mùi hương nhàn nhạt. Kỳ Nhật lúc này mới lên tiếng hỏi:

“Loại trà này tên là gì?”

“Bẩm hoàng thượng, trà này là do chính tay tần thiếp trồng theo một công thức mà tần thiếp tình cờ học được, tên là hoàn tiêu”-An Nguyệt thăm thẳm nhìn hắn một cái. Đây là loại trà thuốc quý mà cô vất vả lắm mới trồng được, có tác dụng thanh mát, ngoài ra còn duy trì tuổi xuân, tăng cường sinh lực. Hắn được cô cho uống là quý lắm rồi, còn hỏi han cái gì chứ?

An Nguyệt nhanh chóng thu dọn toàn bộ mọi thứ trên bàn... lúc này Kỳ Nhật đang cầm đồng hồ giấy mà Thư Hồng đưa cô lúc nãy, hắn nhìn chăm chú một lát, sau đó hỏi:

“Những bức họa này là của An tiệp dư sao?”

An Nguyệt cũng không để ý mấy, vẫn còn mải miết suy nghĩ nên cô vội trả lời:

“Lúc chiều tần thiếp rảnh rồi nên sai nô tì tìm về để giải khuây thôi, á...”-Cô còn chưa nói hết câu thì đã bị một vật nặng đè xuống, hơi thở gần như trong chớp mắt...

TG: Hô hô hô, chương sau sẽ có chút “nóng” nha, cảnh báo rồi đó, có gì đừng trách ta không báo trước à.

An Nguyệt bị đẩy mạnh xuống mặt đá, trâm ngọc trên đầu rơi xuống làm mái tóc đen dài xỏa tung ra, mềm mại như suối. Đôi tay mảnh mai bị một lực lớn ghì chặt lại, không thể cử động được. Tên Vũ Hiên để kia vậy mà đang đề lên người cô! An Nguyệt nín thở nhìn khuôn mặt của hắn phóng đại ngay trước mắt mình, mà đến một chút cũng không cho cô sức chống cự lại.

“Hoàng thượng... xin dừng...”

Kỳ Nhật ghé môi hắn vào cạnh tai cô, nhỏ giọng nói mang theo sự châm chọc:

“Không phải An tiếp dư đã đợi trẫm rất lâu sao? Còn uống công học tập trước Xuân cung đồ, giờ trẫm ở đây rồi sao còn không mau bắt đầu?, là muốn trẫm chủ động đối nài?”

“Hoàng thượng, tần thiếp không nhận thức đó là Xuân cung đồ, xin người thả tần thiếp...” - An Nguyệt nhỏ giọng bào chữa, thử đẩy người phía trên ra nhưng không có ích gì, sức của cơ thể này thật sự quá yếu ớt! Cô không hề biết mấy xấp giấy đó là tranh dạy XXOO trong truyền thuyết nha. Thư Hồng ơi! em hại ta rồi a!

Lúc đó thì An Nguyệt lại bị bồng lên, nhưng lần này là quãng mạnh cô lên trên giường, cơ thể bị va đập vào gỗ vô cùng đau nhức. Vũ Hiên để lại lần nữa áp lên trên người cô, hắn nói:

“Chi bằng để trẫm giúp cho An tiếp dư...”

Hắn dùng một tay kìm chặt cổ tay nhỏ nhắn của An Nguyệt lên phía trên đầu, tay còn lại nhanh chóng thoát đi y phục mỏng manh của cô, để lộ ra chiếc yếm màu trắng trang nhã. Dưới lớp vải là đôi gò bồng đảo đầy đặn, phập phồng mê người.

An Nguyệt khó khăn chống cự, nhưng hai tay bị khóa chế nên không thể làm gì được cả... Bất chợt 1 ý nghĩ xẹt qua trong đầu, cô vội nói:

“Hoàng thượng, tần thiếp muốn thương lượng với người... là chuyện về Giang tu nghi”

Đúng như cô mong đợi, động tác của người ở trên nhanh chóng dừng lại. Tuy vẫn bị áp chặt nhưng tay được thả lỏng không ít. Vũ Hiên để nhìn cô, hỏi:

“Là chuyện gì?”

An Nguyệt dùng một chút để xem xét biểu hiện của hắn, sau đó lại nói tiếp:

“Hoàng thượng xin buông tần thiếp ra thì tần thiếp sẽ nói nọ người”

14. Chương 14

An tiếp dư cho rằng trẫm sẽ đồng ý?” - Kỳ Nhật hỏi, kè sát vào tai của An Nguyệt, thổi hơi nóng vào mặt cô.

“Vì nó có liên quan đến mạng sống của Giang tu nghi” - An Nguyệt kiên định nói, hắn nhất định sẽ đồng ý! Cô thầm đếm: 1...2...

“Nói đi” - Kỳ Nhật buông tay An Nguyệt ra, làn da trắng nõn mẫn cảm giờ đây đã in vết bầm tím, hằn rõ dấu tay của hắn. Cô vội vã xoa tay, thật đau quá, hắn muốn giết cô luôn hay sao vậy?

“Chắc hoàng thượng biết trong cung của Giang tu nghi có một lò hương luôn tỏa ra mùi thơm khác biệt. Tần thiếp từng được nghe kể lại trên người của Xuân tần lúc chết có mùi thơm, giống loại trên y phục của Giang tu nghi mà lần trước tần thiếp cảm nhận được trong lần ở hoa viên đến 8 phần, e là có người giả trò phía sau. Chiếc quạt có bột hạt hoa tử đằng mà tần thiếp đã tiêu hủy chỉ là phần rất nhỏ trong ẩn khuất đó. Tần thiếp lúc nhỏ có đọc không ít sách cổ về y thuật, tần thiếp có thể hợp tác giúp hoàng thượng ngăn chặn âm mưu đó, cứu lấy hậu cung... và đúng hơn là Giang tu nghi.”

Sau khi An Nguyệt kết thúc tràng thuyết trình của mình, cô yên lặng nhìn Vũ Hiên để. Cô tin hắn sẽ đồng ý điều kiện này, trí nhớ của cô rất tốt, hướng chi cô đã đọc cuốn sách này 3 lần. Giai đoạn này chính là lúc tên hoàng đế này nảy sinh tình cảm với nữ chính....

Không khí trầm mặc yên tĩnh đến đáng sợ cứ kéo dài hồi lâu tưởng chừng như không bao giờ kết thúc. Cuối cùng thì Kỳ Nhật lên tiếng phá vỡ không khí đó, hẳn không còn đề lên người An Nguyệt nữa:

“Điều kiện là gì?”

” Phiền Hoàng thượng đợi tần thiếp một lát”-An Nguyệt nhanh chóng thoát ra khỏi hẳn, xoay người che đi thân hình tuyệt mỹ, mặc lại y phục rơi vãi trên mặt đất. Cô khó nhọc bước xuống giường, người cô lúc này vô cùng ê ẩm, cô tiến tới bàn, cầm bút lông đang gác trên nghiên mực, viết lên giấy Tuyên Thành trắng tinh...Chỉ một lúc sau, An Nguyệt dừng bút lại, đưa tờ giấy cho Kỳ Nhật sau đó nói:

“Tần thiếp mạn phép xin hoàng thượng 2 điều :Trước khi âm mưu kia biến mất, xin hoàng thượng thỉnh thoảng vẫn đến đây nhưng chúng ta không làm bất cứ chuyện gì. Thứ hai: Sau khi kết thúc tần thiếp muốn ra khỏi cung, không còn liên quan gì đến nơi đây nữa. Nếu Hoàng thượng đồng ý hợp tác xin hãy ký vào tờ giấy này”

Kỳ Nhật nghe thế thì đột nhiên muốn nhìn kỹ người trước mặt hẳn...Không ngờ nàng ta có thể nói ra được những lời này...Hắn chỉ đồng ý vì muốn nghe thử những yêu cầu của nàng ta...Nếu vậy hẳn cũng muốn biết An tiệp dư này còn có thể đem lại điều bất ngờ gì nữa...

Kỳ Nhật bước đến bên bàn, hạ bút xuống.

Dưới ánh đèn lưu ly mờ ảo của Như Nguyệt các và ánh trăng chiếu rọi qua cửa sổ, có thể nhìn thấy được từng nét chữ của hắn...

15. Chương 15

Sáng hôm sau lúc An Nguyệt tỉnh dậy thì bên cạnh đã không còn ai rồi. Cô ngồi dậy nhìn lại trên giường mình, chiếc khăn được lót dưới người cô đã thấm thứ gì màu đỏ chói mắt, nhìn rất giống lạc hồng thật sự. Cô cũng không hề biết Vũ Hiên đề kia đã làm gì với nó...chỗ này đã lạnh lẽo rồi, chắc hẳn đã đi rất sớm. Ánh nắng ngoài kia đã chiếu qua cửa, mang theo sự mới mẻ và trong lành... An Nguyệt bước xuống giường, cầm tờ giấy Tuyên Thành trên bàn mà dùng lòng bàn tay lướt nhẹ qua nét chữ hẳn sâu bên trên. Hy vọng cô sẽ nhanh chóng thoát khỏi nơi này, sống một cuộc sống thanh thản.

“Tiểu thư, người còn mệt sao lại xuống giường vậy?”-Minh Xuân mở cửa đi vào, tuy giọng vẻ trách móc nhưng nụ cười lại tươi như hoa. Cô nhìn chủ tử của mình sau đó lại nói tiếp:

“Hoàng thượng có vẻ hài lòng với tiểu thư, người lưu lại đây lâu hơn bình thường đến 2 khắc”

“Thật vậy sao? Ta cũng hi vọng như thế...”-An Nguyệt im lặng hồi lâu mới đáp trả, cúi đầu xuống nhìn bút lông đặt cạnh nghiên mực, chậm chậm hồi tưởng lại việc đã xảy ra tối qua...Người ta thường nói hoàng đế vô tình, hậu cung vô văn giai lệ để độc chiếm lòng quân vương là điều bất khả thi...Nhưng nếu đã thật sự rung động thì khó mà dờn bỏ được. Cơ mà điều đó vốn chỉ xuất hiện trên phim ảnh..hay chân thật hơn là ngay bây giờ, ngay tại đây, trong một cuốn tiểu thuyết. Nữ chính kia đã may mắn...à không! là nhờ bà tác giả chết tiệt kia mới đúng, bộ bà ta thích ngược hay sao đó! Đến giây phút cuối cùng nhất còn viết đoạn nữ chính tự nhận nói mình không hề yêu hoàng thượng...blah blah blah.

“Tiểu thư... sáng hôm nay, các cung nhân phát hiện ...Chiêu tiệp dư đã...đã ...”-Bỗng nhiên Minh Xuân ấp úng hướng cô, chần chừ mãi không thốt nên được lời muốn nói, cả người run lên, đôi mắt ánh lên sự sợ hãi tột độ.

“Nàng ta đã chết đúng không? Chuyện đó ta đã sớm đoán được rồi, nếu giữ cây quạt đó quá lâu thì sớm muộn gì cũng tiêu tán, chỉ là cũng quá nhanh đi...”-An Nguyệt tiếp lời, giờ thì hiệu ứng bướm bướm là cô đã hoàn toàn phá vỡ sạch nguyên tắc. Cô giờ phải tự lực đưa mọi chuyện phơi bày ra rồi...

“Lúc đó...thật sự vô cùng đáng...đáng sợ. Hoàng thượng không cho phép mọi người làm kinh động đến tiểu thư, nhưng nô tì...nô tì tận mắt thấy xác của Chiêu tiệp dư được đưa ra ngoài...hai mắt nàng trợn ngược lên phía trên, thân thể tím tái...thật sự rất kinh khủng”-Minh Xuân rụt người lại, mặt vô cùng tái. Cũng phải

thôi...thứ cảnh tượng đó bình thường khó mà chịu được.

16. Chương 16

“Tiểu thư,cây quạt đó...liệu chúng ta sẽ không bị liên lụy chứ?”-Minh Xuân ngược mặt lên,nhìn cô hỏi.Tiểu thư đã đụng đến thứ đó,người có gặp nguy hiểm hay không?Cô thật sự rất lo lắng cho người,nếu tiểu thư có mệnh hệ gì cô làm sao còn sống được trên đời này nữa đây?.

An Nguyệt không trả lời,bàn tay nhỏ bé dưới ống tay áo hơi nắm chặt tờ giấy giấu trong tay.Cô ngồi xuống bàn ,đoạn lại cầm bút lông lên...cuối cùng đưa cho Minh Xuân,nhếch môi cười mà nói:

“Sống trong hậu cung này dù có muốn hay không thì cũng sẽ liên lụy mà thôi,ta cũng không có khả năng mà trốn tránh nó.Em sợ cái gì chứ?Cầm lấy thang thuốc này đi,nó sẽ giúp em thoải mái hơn một chút...cũng đừng nhớ tới việc kia nữa.Hãy mau đi thu dọn sau đó chuẩn bị nước nóng đi,ta muốn tắm một chút.”

“Dạ”.Minh Xuân nhận lấy,không nói gì nữa mà cúi đầu đi tới bên giường.An Nguyệt ngồi vào chiếc gương,tự nhìn ngắm dung mạo hiện tại của mình...Một khuôn mặt như thế này là họa hay phúc đây chứ?Nam nhân liệu sẽ thật sự yêu cô hay chỉ vì vẻ hào nhoáng bên ngoài này?An Nguyệt cầm lược gỗ trong khay lên,chải mái tóc của mình.Cô chợt nhớ tới Trang quý phi kia,nàng ta thật sự không phải xấu,nhưng lại ngu ngốc đem lòng yêu tên Vũ Hiên để kia mà thay đổi bản chất của chính mình.Nàng ta nhận được thứ gì chứ?cuối cùng chỉ là bóng lưng lạnh lùng và lãnh cung hoang vắng...Đáng để hy sinh thế sao?

“Nương nương,nước tắm chuẩn bị xong rồi,mời người”-một tiểu cung nữ bước tới cung kính nói,dùng tay búi mái tóc của An Nguyệt lên,cổ định bằng trâm ngọc.

“Ta biết rồi,em có thấy Thư Hồng không?gọi nó tới cho ta!”-Chuyện đó tạm thời gác qua một bên đi đã,bây giờ cô phải xử lý con nhỏ này trước đã...

An Nguyệt để Minh Xuân và 2 cung nữ khác là Quế Chi và Thảo Nhu cởi y phục ra,làn khói mỏng nhẹ bốc lên làm da thịt cô ửng đỏ nhưng lại vô cùng mịn hoặc.Thảo Nhu thả cánh hoa hồng vào nước,vừa bóp vai cho An Nguyệt vừa cười nói:

“Nương nương,thân thể của người thật tuyệt quá,em là nữ nhi còn tự cảm thấy mê mẩn nữa...trả trách hoàng thượng...”-Nói đến đây thì mặt đỏ lựng lên,không buồn chuyện gì nữa.An Nguyệt cũng hơi cảm thán,nữ nhân cổ đại sao dễ đỏ mặt thế chứ?từ lần đầu đến giờ nhân vật nào cũng từng xấu hổ qua.Tại sao cô lại ít thế nhỉ?Chẳng lẽ do sống ở hiện đại nên da mặt cũng dày hơn?Không biết chữ mắc cỡ viết ra làm sao ?

17. Chương 17

Sau khi ngâm mình trong nước hồi lâu,An Nguyệt cũng bước ra khỏi thùng gỗ.Cô để cho Quế Chi cột yếm ,mặc thêm ba lớp áo khác ,cuối cùng là thắt dây lưng màu trắng thêu hoa.Thấy Thảo Nhu đem phấn đến,cô mới vội xoa tay.

“Không cần trang điểm đâu,cứ để như thế này là được rồi,ta cảm thấy không được tốt”

An Nguyệt bước ra tới cửa,hôm nay trời cũng đẹp...chi bằng đi dạo ngắm cảnh một chút cũng không tệ.Cô thà như vậy còn hơn là thêu thùa,luyện thư pháp gì gì đó...chẳng có hứng thú!Nhưng vừa định hướng tới hồ thì đã bị một giọng nói khó nghe chặn lại:

“Thánh chỉ đến,An tiếp dư mau tiếp chỉ”

Gì nữa đây? Không muốn cho cô đi cơ à? -An Nguyệt khó chịu nghĩ, đứng yên một chỗ không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chăm cái thứ màu vàng trên đôi bàn tay đầy nhẵn kia. Lúc đó Thư Hồng chạy tới kéo cô xuống, nhỏ giọng nhắc nhở. Tất cả cung nhân khác cũng làm theo như vậy, đồng loạt quỳ xuống... Thấy tất cả đã đầu vào đó, vị công công mới bắt đầu truyền khẩu dụ tiếp, khẩu âm cao vút lại thế khiến người nghe có chút bất đắc dĩ:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Như Nguyệt các An thị dung mạo tú lệ, tư chất hiền thực, tính tư thông minh, nay sắc phong sùng tam phẩm quý tần. Ban thưởng 10 thước gấm, 2 hộp kim thoa, 1 cây trâm phỉ thúy... khâm thủ”

“Tần thiếp đa tạ hoàng thượng ban thưởng” -An Nguyệt nói, gơ tay nhận lấy thánh chỉ từ vị công công ở đối diện. Cô biết tên này là ai... hần nhìn vậy nhưng thật chất lại là một thân cao thủ vô lâm, lại là người dạy võ công cho Vũ Hiên đế, được tin tưởng không kém gì Mặc Phong-thị vệ đặc lực của hần. Cô nhất định không được để lộ chút sơ hở nào ra cho hần thấy...

“Chúc mừng An quý tần” -Ngô Trung quan sát thật kỹ người trước mắt này, bày ra một nụ cười nhưng thực chất lại là thăm dò. Ông rất tò mò về nữ nhân đầu tiên dám ra mặt thương lượng với hoàng thượng... quả thật xinh đẹp hơn người, phong thái khác biệt.

“Đa tạ, vất vả cho công công rồi, Chu Tịch người mau đi tiễn khách” -An Nguyệt quay ra phía sau, nhìn cung nữ đang đứng ở phía cuối.

“Dạ... nương nương” -Chu Tịch bực dọc đi ra, đợi các vật ban thưởng được đưa vào thì mới cùng Ngô công công và đoàn người rời đi. Ái vô cùng căm ghét An quý tần này, cô ta dám cho ả đi làm công việc lau dọn trong các, thù này ả sẽ không bao giờ quên. Cứ đợi đó!

Các cung nữ và thái giám khác nhanh chóng tới chúc mừng cho vinh quang của An Nguyệt, còn nói cô hiện giờ là người duy nhất được sắc phong và ban thưởng sau lần thị tẩm đầu tiên, đến cả Giang tu nghi còn không được hưởng những điều đó. An Nguyệt chỉ cười trừ, cô không hiểu là Vũ Hiên đế kia có chủ ý gì? Hần là tự tấn phong hay còn âm mưu khác. Nhưng thiết nghĩ xem ra hần muốn nhắc nhở đến lời hứa của cô đây mà...

“Quê Chi, em mau đi theo dẫn đường cho ta đến An Gia cung” -chắc cô phải đi gặp nữ chính một chuyến rồi đây...

18. Chương 18

An Gia cung của nữ chính-Giang tu nghi có thể xem là nơi có vị thế vô cùng tốt trong hoàng cung. Nó có thể mang lại sự thịnh vượng và bình an cho gia chủ, đài ngọc cũng chỉ kém có Thanh Long điện. An Nguyệt nhớ lúc ban đầu vào cung nàng ta cũng không được như bây giờ, nhưng sau một thời gian... nhờ có bà tác giả nên vị thế ngày càng lớn, sủng ái vô vàn, chỉ cần nàng muốn gì thì sẽ được đáp ứng.

An Nguyệt và Quê Chi đi ngang qua hai khuôn viên tuyệt đẹp có muôn vàn loài hoa quý đua nhau khoe sắc, còn có rất nhiều hồ điệp. Cô quả thật có cảm giác hơi ghen tị với nàng ta một chút, so với những thứ mà cô có thì Giang tu nghi hơn gấp trăm lần... thức ăn của nàng ta là cao lương mỹ vị, của cô lại xanh biếc một màu... haizz sống được đến giờ là may lắm rồi. An Nguyệt đứng trước cửa, chỉnh lại y phục của mình rồi mới bước vào. Lúc này Giang tu nghi đang ngồi trên trường kỷ cạnh cửa sổ, ánh mắt của nàng hướng về phía xa-Thanh Long điện.

“Tần thiếp tham kiến Giang tu nghi, nương nương vạn phúc”

Giang tu nghi vẫn không hướng mắt về phía cô, nhưng lại nói:

“Không cần phải đa lễ như vậy, mau đứng dậy đi... Lung Ngân ban ghế, rót trà”

“tạ nương nương”-An Nguyệt ngồi lên ghế,chờ đợi Giang tu nghỉ sẵn nhìn bức thêu của nàng ta...có vẻ như là cho Vũ Hiên để kia.

“Tại sao An quý tần không đến thỉnh an Trang quý phi như thông lệ mà lại tới An Gia cung này của ta?”-Giang tu nghỉ dụ dằng hỏi,đếm mũi thêu trên vải rồi lại tiếp tục công việc.

“Lúc này tần thiếp cũng có đến nhưng Trang quý phi tâm tạng không được tốt nên tần thiếp mới ghé qua đây có vài chuyện cần thỉnh giáo nương nương”

“Là chuyện gì?mau nói đi”

“Lần trước tần thiếp ở hoa viên tình cờ gặp nương nương,cảm thấy trên người nương nương có một mùi hương vô cùng cuốn hút,tần thiếp cảm thấy rất thích nên dám xin hỏi người về nguồn gốc loại hương đó”-An Nguyệt cười tươi,nhưng lại nhìn về phía bao quát căn phòng,chú ý thật kĩ lò hương ở cuối góc.

“An quý tần thực sự có thấy sao?đáng tiếc ta không có dùng bất kì loại nào cả...”-mũi thêu dừng lại một chút,Giang tu nghỉ cũng nhìn về hướng của thứ kia.Đôi mắt hạnh của nàng thoáng gợn sóng rồi lại êm ái nhẹ nhàng.Nàng nhìn An Nguyệt rồi nói tiếp:

“Lát nữa ta có việc cần bàn với hoàng thượng,e là không thể tiếp An quý tần thêm được,hẹn lần sau lại đến”

“Tần thiếp cũng không dám làm phiền nương nương thêm nữa,tần thiếp xin cáo lui”

An Nguyệt đứng dậy,đặt ly trà xuống rồi vẫy tay cho Quế Chi nhanh chóng rời đi.Bước đầu coi như đã xong!Thật ra chuyện lò hương này cũng sẽ bị nữ chính phát hiện ra...nhưng là lâu hơn một chút,mục đích của cô chính là làm cho việc này bị phác giác mau chóng để chiếm lấy lòng tin của tên Kỳ Nhật đa nghi kia.E là nếu cô muốn yên thân thì phải giúp đỡ nữ chính trên con đường “ác nữ”của cô ta rồi...

19. Chương 19

“Nương nương,tại sao người lại làm...”-Quế Chi nhảy chân sáo trên con đường lát gạch,tò mò hỏi An Nguyệt đang thông thả đi ở phía trước,còn không ngừng ngửa mặt lên trời.

“Ta có chủ ý riêng của ta,em cứ yên tâm ”-An Nguyệt cười trả lời,nhìn lên bầu trời xanh xinh đẹp.Cô cảm thấy nếu hoàng cung này mà được tự do tự tại,chẳng phải tranh đấu gì thì hay biết mấy.Tư vị quả thật cũng không tệ lắm,chứ suốt ngày đi móc méo hay mĩa mai người khác,nhất là cô biết cái phận nữ phụ này sớm muộn gì cũng đi tong...từ giờ đến đó cũng chẳng còn xa nữa đâu ”

“Quế Chi à,em cứ đi về trước đi,ta đi một mình là được rồi”-Cô quay lại nhìn nha đầu phía sau một lát rồi nói.Lúc cô đi dạo thật không muốn bị làm phiền ,huống chi cô còn phải nghĩ cách “giúp đỡ” người ta nữa.

“Nhưng...nương nương”

“Ta biết đường về mà,cứ đi đi”-An Nguyệt nói xong trực tiếp chạy cái vèo đi mất,để lại phía sau là Quế Chi mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

An Nguyệt vui vẻ đi về một hướng nào đó mà cô cũng không rõ nữa,tới một khuôn viên tuyệt đẹp.Nhân sinh trong cung giống như nuôi dưỡng thiên nhiên ấy,nơi nào cũng giống” bồng lai tiên cảnh” cả!.Cô đi theo con đường lát đá trắng tới một lương đình nhỏ cuối lối đi,bên trong hình như không có ai cả...nhưng trên bàn lại bày sẵn rất nhiều món ăn cao lương mỹ vị,còn bốc khói nghi ngút.An Nguyệt nhìn lại bụng nhỏ mấy bữa nay chứa toàn rau xanh của mình,vừa xoa xoa vừa tự lảm bảm:

“Đúng lúc mình đang thèm thịt nha,đói muốn chết rồi đây.Sơn thần thổ địa...hoàng cung thổ địa...ông Táo gì gì đó không ngăn cản thì con ăn à”-Cô xoay người 180 độ để xem có ai xung quanh không,sau đó mới rón rén ngồi vào ghế,từ từ thưởng thức từng món.Quả thật là đồ ăn cao cấp có khác nha,mùi vị thật là ngon !

Lúc đó từ phía xa của lương đình,có hai người đang bước tới,theo sau là một tiểu thái giám.Phong thái cao quý và khuôn mặt tuấn tú vô cùng nổi bật,nhưng một người lại mang theo sự lạnh nhạt thâm trầm,người kia thì âm áp dịu dàng.Tiểu thái giám thấy trong lương đình có người đang ngồi thì vô cùng tức giận:

“Thật to gan,sao lại có kẻ dám đụng tay đến ngự thiện của hoàng thượng!”

20. Chương 20

Vũ Hiền để nhìn về phía người con gái đang ngồi trong lương đình.Nàng mãi mê chú tâm vào bữa ăn đến nỗi không nhận ra có người đang đến gần,váy lụa dài bị vén lên quá nửa,gần như để lộ đôi chân thon dài xinh đẹp.Hắn hơi nhúu mày, đưa tay ngăn tiểu thái giám đang muốn tiến lên phía trước,quay sang nói với nam tử đứng bên cạnh:

“Không cần làm phiền nàng...Xem ra hôm nay ta không thể uống rượu hàn huyên với hoàng đệ được rồi,đành hẹn lại dịp khác vậy.Tiểu Lý tử,người đưa tam vương gia ra khỏi cung rồi đến dặn dò người của Ngự thiện phòng làm thêm điểm tâm mang tới đây”

“Nhưng,hoàng thượng...nàng ta...”-Tiểu Lý tử có chút không phục định truy cứu tiếp,nhưng hắn bắt gặp ánh mắt của Kỳ Nhật thì đành ngậm miệng lại không phát ra tiếng gì nữa...Người đứng bên cạnh làm phong cảnh này giờ-tam vương gia nở một nụ cười,cũng nhìn về lương đình kia sau đó cúi người ôm quyền:

“Vây thần đệ cũng không làm phiền hoàng huynh nữa,thần đệ xin cáo lui”-Hắn nói xong thì đẩy tiểu Lý tử lên trước,xòe quạt trắng ra thông thả bước đi .Lúc đã đủ xa rồi hắn mới hỏi:

“Hình như đó không phải là Giang tu nghi,người biết là ai chứ?”

“Bẩm vương gia,đó là An quý tần ạ”-Tiểu Lý tử trả lời,nhìn chằm chằm ống tay áo của chính mình.

“An quý tần...An quý tần...”-Kỳ Phong không ngừng lặp lại cái tên đó trong đầu mình...lúc nào rảnh rồi hắn phải gặp mặt mới được.”

Về phần An Nguyệt,cô vẫn mãi mê tập trung vào bữa ăn của chính mình,bây giờ cái lương đình này có sập xuống thì họa may mới làm phiền được cô...Lúc An Nguyệt dùng gần hết mọi thứ thì từ góc nào đó,một đĩa gà quay được đặt xuống mang mùi thơm khò mà cưỡng lại được.Cô còn chưa kịp phản ứng thì nghe giọng nói:

“An quý tần cứ dùng tự nhiên,không cần khách sáo...”

“Ha ha,cảm ơn nha anh bạn...ơ”-An Nguyệt vỗ vai người vừa xuất hiện cạnh mình...nhưng.... Sao cô chợt cảm thấy hơi rợn người thế này???...An Nguyệt nuốt nước trong cổ họng, run rẩy từ từ quay sang hướng mới phát ra tiếng nói...

TG:Tình hình truyện của ta sẽ có hai nam phụ nha các nàng,còn về phần danh tính thì...bí mật no bật mí!

21. Chương 21

Đầu An Nguyệt ngay lập tức bị thứ gì đó vô hình đập vào một cái“boong”như tiếng chuông chùa buổi sớm.Định thần nhìn lại người mặc áo thêu họa tiết rồng bay bên cạnh,rồi nhìn xuống bữa ăn ngon lành mà cô đang thưởng thức.Thôi rồi...nếu có 10 phần thì 9 phần thứ này là ngự thiện của hoàng thượng ...mà đụng vào là chém đầu đó!a a a cô còn chưa ăn đủ đâu...Tam thập lục kế,tẩu vi chí thượng sách!Chạy!

Nghĩ là lập tức thực hiện, An Nguyệt vén váy hoa lên, cầm giày định trốn thoát thì cổ tay bị nắm lại, ấn mạnh xuống ghế. Một khuôn mặt cực kỳ đẹp trai ép tới trước mắt cô, cất giọng nói tràn đầy khí lạnh làm thời gian như đóng băng tại khoảnh khắc đó:

“An quý tần định đi đâu vậy? gà còn chưa ăn xong mà?”

“Thần ...thần...thần thiếp không biết đây là Ngự thiện của hoàng thượng ...thần thiếp biết tội...xin hoàng thượng tha tội”-An Nguyệt ấp úng nói không ra hơi, mà khuôn mặt của Vũ Hiên để kia thì ngày càng gần. Có cảm giác nếu cô đưa đầu ra một chút thì môi cả 2 sẽ chạm nhau. A ,cô điên rồi! An Nguyệt lắc lắc đầu ,né tránh hẳn.

Nhưng Kỳ Nhật nhanh chóng dừng lại, hẩn buong cổ tay người trong lòng ra, nhíu mày lại nhìn nàng mà nói:

“Thật như vậy sao? An quý tần không biết nơi này vốn thuộc Thanh Long điện của trẫm?...Khí chất hùng hồn gan dạ của An quý tần đã đi đâu rồi? Sao lại sợ hãi trẫm ? An quý tần là thật sự hay chỉ là vỏ bọc bên ngoài?”

“Thần thiếp...thần thiếp ...không hiểu hoàng thượng muốn nói gì, nhưng thần thiếp đã làm đúng bổn phận của chính mình rồi. Cúi xin hoàng thượng đừng hỏi gì cả”

An Nguyệt dừng một chút mới trả lời câu hỏi hẩn đặt ra, việc cô có giả bộ hay không thì hẩn cần biết để làm gì cơ chứ? Nhiệm vụ cô muốn đã xong bước đầu...Cũng không thích dính vào việc tranh đấu, lý do gì để nói với hẩn đây?

“Lui ra đi, việc đó trẫm sẽ không truy cứu”-Kỳ Nhật xua tay, không nhìn về phía An Nguyệt. Hẩn nghĩ gì thì có trời mới biết...

“Đa tạ hoàng thượng khai ân, thần thiếp sẽ không tái phạm nữa”

An Nguyệt quay lưng mang giày vào mà bước đi, tà áo của cô phất nhẹ trên con đường đá. Gần ra tới nơi thì mới ngoái đầu nhìn lại... Vũ Hiên để kia đã biến mất từ lúc nào...

Trăm hoa khoe sắc, nắng soi rực rỡ...

Nhưng con đường ngoài kia sao lại tăm tối đến thế ?...

22. Chương 22

An Nguyệt đi ra khỏi khuôn viên, tự nhủ rằng cô sẽ không bao giờ đến đây nữa...Cô thật sự không muốn dính dáng tới bất kỳ người nào trong cuốn tiểu thuyết ngu ngốc này, đặc biệt chính là tên Vũ Hiên để kia! Cô chịu thế là đủ rồi, làm ơn tránh xa cô ra dùm cái đi!-An Nguyệt chấp tay hướng tới cái lương đình vừa bước ra mà tự lẩm nhẩm.

“Ngạc nhiên thật!...Ai vậy kia?...An quý tần sao lại ở đây, đang làm gì vậy?”-Một giọng nói vang lên từ phía sau, mang theo chút tò mò nhưng lại mười phần thân thiện.

An Nguyệt hoảng hốt quay ra đằng sau, mồ hôi đổ đầy hai bên thái dương. Cô không muốn bị bắt đầu nha!...Nhưng đón chào cô lại là một khuôn mặt dịu dàng tươi cười. Người đứng trước mặt y phục tuy khá giản dị lại toát lên vẻ gì đó cao quý, phong thái mềm mại, cử chỉ đúng chuẩn của một nữ nhân thời xưa. Phía sau làn mày tỷ nữ theo hầu, còn xách trên tay một giỏ hoa cúc mới hái. An Nguyệt hơi mờ mịch, cô thật sự không nhớ được người này là ai cả...Hình như là...

“Tần thiếp kiến quá Hiền phi nương nương”-An Nguyệt cúi người xuống, cô nhớ rangười này rồi! Yêu thích hoa cúc đến vậy thì đây chỉ có thể là Hiền phi của Vạn Cúc hiền, phi tần mà cô có thiện cảm nhất trong tiểu thuyết. Nàng là người đoan trang lại nhân hậu, đúng chuẩn của một nữ chính...đáng tiếc lại bị nữ chính lợi dụng rồi giết hại một cách tàn độc.

“Không cần khách sáo như vậy đâu,muội mau đứng lên đi.Chúng ta cùng đi dạo một lát”-Hiền phi kéo tay An Nguyệt đứng dậy,cao hứng đề nghị.

“Dạ”

An Nguyệt đi cùng với Hiền phi qua những nơi đẹp nhất của hoàng cung,cứ chốc lát cô lại nhìn người đi cạnh mà tự hỏi rằng:”Tại sao người như vậy mà tên hoàng đế kia lại không động tâm chứ?Cứ đâm đầu vào ác nữ kia làm gì?Thật là không có tiền đồ...không có tiền đồ mà...Cô lắc lắc đầu,tiếp tục nhìn lên bầu trời xanh ngắt phía xa xa kia.

“Tại sao An quý tần lại ở đó vậy?muội không biết nơi đó phải có sự cho phép của hoàng thượng mới được vào sao?”-Hiền phi hỏi nhỏ.

“Muội...muội thật sự cũng không biết điều đó...”-An Nguyệt hơi rùng mình...cô không những chạy vào cấm địa mà còn ăn Ngự thiện của hoàng đế...Phạm tội như vậy thì đến 5 cái đầu còn chưa gánh hết tội nữa.Thật may là tên kia tha cho cô!

“Vậy lần sau muội đừng nên đến đó nữa,trong cung này tai mắt rất nhiều,sẽ dễ gặp rắc rối ”-Hiền phi khuyên nhủ chân thành,nắm lấy hai bàn tay của An Nguyệt.Sau đó thì vội nói:

“Hiện giờ ta có chút chuyện riêng,nếu muội thích có thể đến Vạn Cúc hiên của ta bất cứ lúc nào,ta phải đi trước rồi”

“Đa tạ nương nương”

“Hong Cúc,mau dẫn đường cho An quý tần”-Hiền phi có vẻ gấp gáp,nhưng không quên dặn dò kỹ lưỡng cho người đưa An Nguyệt về cung.Nàng mỉm cười rồi cầm lấy giỏ hoa cúc lướt đi,chỉ còn để lại những cánh hoa vàng nhỏ rơi vãi trên mặt đất ,rồi theo cơn gió bay mất không lưu luyến gì nữa.

TG :Nam thứ đầu tiên sắp lên sàng nhé các nàng!Thử đoán xem anh là người có chức vụ gì trong cung nào?

23. Chương 23-1

“Hôm nay sao mà chán thế!”-An Nguyệt ngồi chống cằm bên cửa sổ,nhìn ra khung cảnh quen thuộc bên ngoài mà tự than thở.Chắc cô chết vì chán mất thôi,mấy hôm nay thật sự cô rất thèm các loại thức ăn nhanh ,tướng tượng bây giờ mà có một cái hamburger từ trên trời rơi xuống trước mặt thì hay biết mấy!Tiếc là...haizz... thôi, không nhắc đến nó nữa.

“Nương Nương,người tại sao lại chán thế?em còn thấy vui là đằng khác”-Thảo Nhu xuất hiện bên cạnh,mặt cười tươi như hoa nở.Nha đầu này cứ giương đôi mắt to tròn lên ngơ ngác nhìn cô,đặt một chén chè xuống bên cạnh.

“Thứ này là gì vậy?ta đâu có gọi?”-An Nguyệt nhìn xuống chén chè,thắc mắc.Mấy hôm nay cô ăn toàn đồ ngọt,tuyệt đối là ngán đến tận cổ.Sao tiểu nha đầu này lại còn bưng lên thêm nữa chứ?

“Nương nương,chén chè này có tác dụng thanh nhiệt,còn giúp đỡ người trong việc phòng the, mang ý nghĩa đông con nhiều cháu.Thực phi nương nương vừa cho người đưa sang đây,nói là mong nương nương sớm sanh quý tử đó!”

“Lại nữa à,lên giường còn chưa thì ưm ...ưm”-An Nguyệt tự lẩm bẩm một mình,nhưng chưa nói hết thì đã bị tay của Thảo Nhu chặn lại,chẳng thể thốt lên được thêm lời nào.

Thảo Nhu thì mặt tái lét ,trông vô cùng hoảng hốt,nhìn cô trân trối,vai nâng lên sau đó ngoá ra ngoài cửa sổ mới nói tiếp:

“Nương nương,trong cung tai vách mạch rừng,người mà còn nói đùa như thế...Nếu đến tai hoàng thượng hay Trang quý phi chính là họa lớn đó”

An Nguyệt giờ mới nhận ra mình sai chỗ nào, trong cung của cô có vài khá nhiều người của cung khác. E là họ sẽ nghe thấy bí mật động trời của cô... Ai mà biết được tên Vũ Hiên đó thật ra không hề ngủ với cô chứ? Hẳn toàn cho cô nằm dưới đất, bây giờ thì đến lưng cũng vô cùng đau nhức đây nè. Các cung nữ thì đồn gần đồn xa cô có bí quyết gì đó giữ chân của hoàng thượng lại, nên được sủng ái gần bằng nữ chính. Cô thật sự nghi mình sắp bị thủ tiêu rồi đây...

“Nương nương, hôm nay hoàng thượng đến chỗ của Hạ sung viên đó”-Thư Hồng chạy vội vào, mang theo cái tin được cho là không tốt đẹp gì...

24. Chương 23-2

“Không thể nào đâu, Hạ sung viên... nàng có gì hơn nương nương nhà ta chứ?... vừa mập vừa xấu, chỉ được tài đàn múa thôi. Hơn nữa nàng ta bị thất sủng rồi mà, sao bỗng nhiên lại dụ dỗ được hoàng thượng vậy?”-Quế Chi ở đứng cạnh quạt ở bên cạnh bất bình lên tiếng, giọng vô cùng không vui.

“Nghe các cung nữ cung khác nói nàng đã cố tình đứng trước khuôn viên cấm, để nô tì làm băng trái cây rồi giả bộ múa một vài điệu gần hai canh giờ. Hoàng thượng và Tam vương gia lâm triều xong vô cùng mệt mỏi, ra được thưởng thức mỹ vị, lại được ngắm mỹ nhân... Ai mà không thích chứ? Tam vương gia còn cao hứng làm một bài thơ tặng nàng, giờ thì người trong cung đều thuộc lòng. Hoàng thượng thì tiếp tục đến Hạ hoa các của nàng ta qua đêm!”

“Thật là mưu mô mà! không thể chịu được a...”-Quế Chi la lên, quăng luôn cây quạt xuống.

“Trời ơi, em có cần phải thế không? Ta chỉ muốn chút không khí yên tĩnh thôi mà!”-An Nguyệt ngồi giữa hai luồng gió này giờ cuối cùng không thể nhịn được nữa mà hét lên.

“Nương nương tha tội, nô tì không có cố ý làm người tức giận. Nô tì chỉ bất bình thay nương nương thôi, người nhất định phải làm gì để giành lại hoàng thượng!”-Quế Chi biết lỗi quỳ xuống nhưng phản bác lại ngay lập tức

“Ta không cần em làm vậy... dạo này ta mệt mỏi lắm rồi, với lại chuyện độc sủng trong hậu cung là điều không thể nên cũng đừng nhắc đến nó làm gì nữa. Hôm nay ta còn được chú ý nhưng rồi sau cũng sẽ giống như nàng ta mà thôi, điều đó là quy luật tự nhiên, em hiểu chứ?”-An Nguyệt đứng dậy, bắt đầu đi phải giảng giải cho nha đầu này hiểu. Huống gì tên kia đã động tâm với nữ chính, đâu còn chỗ cho người khác chứ, bây giờ sống sót mới là điều quan trọng nhất... Thời gian sinh tử của thân thể này sắp đến rồi, cô cũng chẳng còn hứng thú gì nữa...

“Nô tì ngu muội, đa tạ nương nương chỉ bảo”

“Được rồi, mau đứng lên đi, em tìm một bộ đồ cung nữ mang đến đây cho ta đi”-An Nguyệt xua tay, cô có trò mới để chơi rồi nha!

“Nương nương, sao người có thể mặc thứ đó lên người chứ?, người muốn làm gì? vài thứ phẩm sẽ làm trầy xước làn da ngọc ngà của người mất”-Minh Xuân bước vào, nghe thấy thế thì phản đối kịch liệt.

“Được rồi ta chỉ là chán nên muốn đi chơi một chút đó mà, sẽ không có chuyện gì đâu...nha”-An Nguyệt cười xòa, bộ dáng làm nũng nịu kì cục của cô nhìn vậy mà cực hiệu quả. Minh Xuân cuối cùn cũng xuống nước:

“Em thật chịu thua với người”

25. Chương 23-3

An Nguyệt vô cùng thích thú nhìn hình ảnh chính mình mặc vào bộ đồ cung nữ ,rất là thoải mái nha!Không nặng nề trâm cài trên đầu mà chỉ là Song bình hoàn có gắn trâm hoa mai ,y phục cũng ít hơn rất nhiều ...Tại sao lại không để phi tử mặc vải này chứ?Nó cũng giống bình thường thôi mà!Lại còn tiết kiệm được khối tiền hàng tháng.

“Nương nương,tại sao người mặc áo vải thô mà vẫn xinh đẹp thế này cơ chứ?”-Thảo Nhu chống cằm,hai mắt long lanh mà hỏi.Thật sự từ bé đến giờ chưa từng thấy người nào mặc áo giản dị mà vẫn toát ra sự mị hoặc đến thế!

“Đủ rồi ,không cần nịnh ta nữa,ta đi đây...Minh Xuân, em hãy để mắt đến Chu Tịch một chút ,ả ta có thể suy tính gì đó.Bye bye nha”-An Nguyệt cười rồi xỏ giày vào chạy đi mất,còn không quên quay lại nhắt nhử.Giờ cô mà không đi nhanh thì Minh Xuân sẽ đổi ý mất thôi.

“Nương nương,người cẩn thận đó...mà bi bi là cái gì thế nhỉ?”-Minh Xuân hướng ra ngoài lo lắng dặn dò...sau đó mới giật mình tự hỏi lại.Dạo gần đây tiểu thư thỉnh thoảng vẫn hay nói những câu khá kì quái,cô suy nghĩ nát cả óc mà cũng không thể hiểu nổi ý nghĩa của chúng là gì cả.

An Nguyệt ở đang chạy thì bỗng hắt hơi một cái,là ai đang nhắc tới cô thế nhỉ?Mà thôi,cô còn có việc phải làm nữa mà...An Nguyệt bỗng nhìn thấy một nhóm cung nữ đang quét sân,nhưng họ không chú tâm làm việc mà lại cầm chổi cầm gáo tán dóc điều gì đó có vẻ rất phấn khích.Cô bèn tới gần,nấp sau một gốc cây to mà lắng tai nghe ngóng xem chuyện họ đang “tám”. Lại thấy một cung nữ cầm gáo nước tưới hoa đỏ mặt nói:

“Các cô không biết đâu,tam vương gia cười lên quả thật rất anh tuấn nha,ngài là hình mẫu trong lòng tôi đó”

“Xi,cô thì biết gì chứ?Tể tướng mới là người tuấn tú nhất ,cả người toát lên sự mạnh mẽ,phong độ.Tam vương gia làm sao sánh bằng chứ!”-Cung nữ bên cạnh phản bác lại.

“2 cô đều sai rồi,hoàng thượng mới là nhất.Người là bậc anh minh,là con của trời,người mới xứng đáng với những điều đó”-Cung nữ âm thầm quát lên.

“Theo tôi thì như nhau,nhưng ba người đi cùng nhau quả thật quá hút mắt a”-Cung nữ cuối mơ mộng.

An Nguyệt méo hết cả mặt,tại sao cái thời đại nào cũng có hiện hữu tập đoàn sắc nữ thế này chứ?Đến hoàng thượng và vương gia cũng dám đem ra so sánh...mà cái tên tể tướng kia là ai thế nhỉ?Cô đọc tiểu thuyết ba lần rồi mà chưa hề nghe có vị tể tướng nào cả,không lẽ là thần thánh phương nào giáng trần cướp lấy nữ chính?

“Các người không lo làm việc mà đứng đó làm gì chứ?Việc của chủ tử cũng dám đem ra bàn tán,muốn rơi đầu hết hả?”-Một giọng nói khắt khe vang lên,tới tấp nhắc nhở nhóm cung nữ.

“Chúng nô tì biết lỗi rồi,Tôn ma ma ”

”Còn không mau đi dọn dẹp?Muốn ở đó?”

Các cung nữ nghe thấy thế thì hoảng hốt chạy đi mất,không hề dám nhìn lại.Đợi bọn họ đi rồi,người gọi Tôn ma ma kia mới quan sát rồi lên tiếng:

“Người còn không mau ra đây?núp trong đó làm gì?”

TG:Ngày mai ta bonus cho các nàng hai chương mừng nam phụ lên sân nhé,ta thấy ai cũng đoán là tam vương gia đúng không?Cơ mà...ngày mai bật mí nha!

26. Chương 23-4

An Nguyệt giật mình,lén lút thò đầu ra nhìn sau đó chỉ tay vào mình mà hỏi:

“Bà gọi tôi à?”

Tôn ma ma nhú mày,nói:

“Không gọi người thì gọi ai?Thập thò mưu tính điều gì đó?mau đi ra đây cho ta”

An Nguyệt lúc này mới chợt nhớ ra mình đang mặc đồ của cung nữ,chắc là ma ma này tưởng cô là cung nữ trốn việc đây mà.Cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ,cô cũng đi ra từ sau gốc cây,phủi phủi bụi bám trên y phục ,tiến đến chỗ bà ta.Tôn ma ma vừa nhìn thấy người bước tới thì lập tức quay đầu lại,sau đó trợn to mắt,đăm đăm nhìn cô.Về mặt của bà ta là ngạc nhiên vô cùng:

“Người...người là người của cung nào?Tại sao trước đây ta chưa từng thấy?”-Tôn ma ma chất vấn,đây là lần đầu bà gặp một tiểu cung nữ xinh đẹp đường này.Cô ta trốn việc hay còn có thứ mưu đồ gì khác?Không phải trước đây bà chưa từng nghe việc cung nữ dùng sắc đẹp quyến rũ các vị quan lại trong triều.

“Ma ma...nô tì là người của Như Nguyệt các,An quý tần sai nô tì đi làm chút việc,lúc về thì không còn tìm thấy đường nữa rồi”-An Nguyệt nhanh chóng tùy cơ ứng biến,còn giơ ống tay áo lên vờ đáng thương ,thỉnh thoảng len lén ngửa mặt lên quan sát biểu cảm người phía trước.

Tôn ma ma thấy vậy cũng có chút khó xử,thì ra là người của An quý tần mới tân sủng kia .Thảo nào bà cũng không biết ,nghe đồn nàng ta rất xinh đẹp,vậy thì cung nữ bên cạnh thế này cũng chẳng có gì lạ.Bà suy nghĩ đăm chiêu một hồi lâu,rút cuộc nói:

“Người đem chồng sách này đến ngự thư phòng...nó nằm ở hướng này ,đem xếp lên kệ rồi đi về hướng Tây chính là Như Nguyệt các.”

An Nguyệt vàng vâng dạ dạ,cười tươi rồi ôm lấy chồng sách hướng tới ngự thư phòng.Nghe nói nơi này chính là thư viện cổ đại trong truyền thuyết,để xem nó chứa cái thứ quái gì trong đó nào!Cô thật sự rất háo hức à nha

27. Chương 23-5

An Nguyệt khó khăn lắm mới ôm được chồng sách đến ngự thư phòng,có trời mới biết cái đồ nặng như quý,báo hại cô xém té gần 5 lần.An Nguyệt đặt chồng sách xuống đất,ngần đầu lên nhìn tấm bảng chữ vàng trước cửa,xoa xoa cánh tay và vai đang mỏi nhừ. Mà lúc này đây ngự thư phòng vô cùng vắng vẻ, hai gốc cây lớn không hề nghe tiếng chim hót,cũng chẳng có một bóng ma nào lui tới.An Nguyệt thấy thế thì tự hỏi mình có nhầm lẫn gì không,cuối cùng vẫn đẩy cửa gỗ mà bước vào,vang lên tiếng cọt kệt phá tan không gian yên tĩnh .

Trong gian phòng là cả một rừng sách,sách ở khắp mọi chỗ ,đầy đủ tất cả các thể loại và được sắp xếp vô cùng ngay ngắn trên các kệ lớn.Không hề có chút bụi nào tồn đọng trên đó,cực kì sạch sẽ .An Nguyệt có cảm tưởng là nếu cô có đọc hết cả đời cũng chưa hết một phần tư của cái ngự thư phòng này.Cô bắt đầu xếp từng cuốn sách vào kệ trống,rồi lại đi tham quan các góc ngách.Lúc đó thì tiếng cửa mở lại vang lên,An Nguyệt vội vã nấp vào sâu bên trong.

Người đến là một nam nhân,đai lưng có giắt sẵn kiếm ngọc.Nếu người khác đứng nhìn từ phía sau cũng có thể cảm nhận được khí khái mạnh mẽ và phong thái ít người có được của hắn.Hắn đi tới một kệ sách khá gần nơi của An Nguyệt,rút ra một cuốn sách rồi xoay người bước đi.An Nguyệt thở phào nhẹ nhõm,định ngồi xuống đất thì có thứ gì đó đã đặt ngay trước cổ cô,sáng loáng và lạnh lẽo tựa như hơi thở của chính chủ nhân nó.

“Người là ai?mau nói không đừng trách đao kiếm vô tình”

An Nguyệt nhìn người đang kẻ kiếm vào cổ mình, không khỏi cảm giác sợ hãi ,vội quỳ xuống:

“Nô tì...nô tì chỉ là cung nữ ở đây,xin ...xin đại nhân tha mạng”

Nam nhân thấy vậy thì thu hồi kiếm lại,tra vào vỏ,mới hỏi tiếp:

“Người mau đứng lên đi,không cần phải sợ hãi ta,tại sao lại đến ngự thư phòng?”

An Nguyệt đứng dậy,ngay cái khoảnh khắc cô nhìn rõ mặt hắc thì tim đập liên hồi,vô cùng kích động...Ôn trời,tên này thật sự rất là soái nha,lại cao lớn nữa chứ,nếu cô đem hắc ra so với Vũ Hiên để kia thì một chín một mười a!An Nguyệt tự lắc lắc đầu,tránh để bị cái đẹp mê hoặc,đáp lại:

“Nô tì chỉ là theo lệnh của Tôn ma ma đem sách đến đây thôi,nô tì đã mạo phạm đến đại nhân,xin đại nhân tha tội”

“Thì rangười làngười của Tôn ma ma, nếu người làm xong việc rồi thì mau đi đi,tránh để phát sinh chuyện khác”

“Nô tì biết phận,nô tì xin cáo lui”

An Nguyệt cúi đầu ngay lập tức đi ra khỏi ngự thư phòng,còn không quên quay lại nhìn nam tử kia...Hắc ta là ai thế nhỉ?

TG:Thế là nam phụ lên sàn nhé, các nàng cũng biết là ai rồi chứ gì?thật ra ta cũng không biết vì sao cứ thích kéo dài nó ra...Về phần tam vương gia tuy không thích nữ chính nhưng cũng đóng vai trò quan trọng không kém với chị í,các nàng chờ xem nhé!

28. Chương 24

An Nguyệt nhanh chân rời khỏi thư phòng mà không hề ngoái đầu lại nhìn lần nào nữa,ai mà biết được sự tình sẽ đi về chốn nào khi cô tiếp tục thay đổi tình tiết rồi tình rồi mù này?Người nam nhân kia...cô thật sự không hề biết danh tính của hắc,nhưng cái cảm giác kỳ lạ cứ không ngừng dâng trào trong não này là gì?sống cuộn từng tầng từng tầng như muốn phá vỡ để chấn của chính nó,cái thân xác này,tột cùng đến chuyện gì?Không phải mọi thứ đều là tình tiết hư cấu thôi sao?

Con đường lát đá đưa cô trở về lại Như Nguyệt các từ lúc nào không hay biết,giờ đã quá trưa,vầng dương đã lên tới đỉnh đầu mang theo cái nắng gay gắt xuyên qua những tán lá mỏng của những cây hoa đào trong khuôn viên.An Nguyệt suy tư đi vào trong phòng,thì nhìn thấy Minh Xuân đứng bên cạnh bàn,mặt quỷ nhìn cô chằm chằm.

“Em làm sao vậy?bộ mặt ta có dính gì hay sao?”

“Tiểu thư?người tốt cùng là biến đi đâu vậy?Em còn tưởng người quên luôn đường về rồi,em còn định cho người đi tìm tiểu thư đây...Ban này có người của Hiên phi tới muốn tìm người,làm em hoảng lên chết được, còn phải nói là tiểu thư tâm thần không khỏe muốn nghỉ ngơi.”

“Tưởng gì,không phải ta đã trở về rồi hay sao?Em còn lo lắng gì nữa chứ?mau dọn bữa trưa lên đi”-An Nguyệt nói đoạn lại nằm nửa người trên trường kỷ dài cạnh thêm các,cô đặc biệt thích ngồi thư thả nên đã cho đặt thứ này ở đây.An Nguyệt tự tháo hết trâm cài đầu trên búi tóc của mình ra,những thứ này quá đồi nặng nề đi,cô e đầu mình sắp đi tong luôn rồi.Cô vòng mái tóc dài ra phía trước mà bắt đầu lấy từng lọn thả lại với nhau.Hồi còn ở hiện đại cô vốn rất am hiểu những thứ này,nhưng là chưa từng được làm với chính mình.Do việc học hành rất quan trọng nên An Nguyệt cũng bỏ mặt bản thân,mái tóc vốn rất dài đem đi cắt ngắn cũn,lại rồi bù.Bây giờ cô thực sự suy nghĩ,rất cục mình là đã bỏ qua những thứ gì quan trọng đáng có...thân xác này quả làm cô ngẫm lại...

“Nương nương,kiểu tóc này tên là gì thế a?,nô tì chưa từng thấy qua nha”-Thư Hồng không biết chui từ góc nào ra,trườn đến cạnh chỗ An Nguyệt mà tò mò hỏi.

”Kiểu tóc này ta cũng tình cờ biết thôi,em thích không?mau lên đây ta làm cho.”

“Nương nương,nô tì không dám đâu,đó là tội lớn đó”-Hai mắt Thư Hồng vụt sáng lên nhưng rồi nhanh chóng bị dập đi,trước giờ làm gì có chuyện chủ tử lại chải tóc cho nô tì chứ?Nàng vẫn không muốn chết nha.

An Nguyệt có vẻ không vui,cô cầm hai ống tay áo của Thư Hồng mà kéo lên trên trường kỷ,bắt đầu dùng lượt gỗ chải qua.Tóc của nữ nhân cổ đại quả thật là cự phẩm nha,mềm mại lại đen óng,dù sao cô vẫn thích thể này hơn những kiểu cầu kỳ,nhuộm nâu hay uốn lọn như hiện đại.

“Tội tình gì chứ,lúc ở cạnh ta không có ai em cứ thoải mái,bản thân ta ghét lẽ nghi cầu kỳ...hiểu chứ?”

“Dạ”-Thư Hồng thỏ thẻ đáp...

TG:Haizz...thật mệt a,ta sắp thi tiếng Pháp nên việc đăng bài cũng lười,thật ra ta viết xong phần kết thúc rồi,đang nghĩ chút ngoại truyện.Ta sắp đào hố mới,cầu các nàng nhảy hố a !!!

29. Chương 25

“Nương nương,nương nương,có chuyện nha có chuyện nha”-Thảo Nhu chạy xồng xộc vào bên trong,váy kéo lên tới tận gối còn mang luôn cả giày dăng vẽ vô cùng gấp gáp đến bên cạnh trường kỷ của chủ tử nhà mình.Nàng thở hồng hộc không ra hơi như rất muốn nói điều gì đó mà không mở miệng ra được.

Thời điểm đó An Nguyệt đang ăn bữa trưa,cô chống cằm nghiêng đầu dùng đũa chọc chọc vào món cá trước mặt.Từ lúc cô được “sủng” đến giờ thì bữa ăn được cải thiện rất nhiều,nhưng hương vị...quả thật chẳng quen chút nào,hiện giờ cô rất thèm gà rán hay đồ nướng nha,mà cô cũng không thể bày ra làm thức ăn như trong mấy cuốn tiểu thuyết xuyên không được...Đúng lúc đó thì vị cứu tinh chính là Thảo Nhu đã xuất hiện.An Nguyệt vội quăng đũa qua một bên,gỡ tay vuốt vuốt lồng ngực của nha đầu này mà hỏi:

“Em làm sao vậy?Rút cục là việc gì làm em hưng phấn thế?”-

“Bộ Tam vương gia lại thổi sáo sao?”-Thư Hồng nhảy cẫng lên nghi hoặc.

Thảo Nhu lắc lắc đầu nói không phải,vẫn tiếp tục hít thở sâu.

“Là trong cung có phát thưởng hả?”-Quê Chi hỏi

“Không đúng nha,còn chưa đến tháng mà”-Thư Hồng phản bác.

“Chuyện này còn tuyệt hơn vậy nữa,các nàng sẽ vui lắm cho xem”-Thảo Nhu cô tình mập mờ.

“Em mau nói ra đi,ta cũng sắp hồi hộp không chịu nổi nữa rồi”-An Nguyệt nài nỉ,chuyện gì mà nha đầu ngày thường hướng nội lại vui vẻ đến thế?

“Là trưởng công chúa,trưởng công chúa...Trưởng công chúa trở về cung rồi”-Thảo Nhu la lên .

An Nguyệt còn chưa kịp hiểu là chuyện gì đang diễn ra thì đám người bên cạnh đã chạy tới ôm nhau mà reo hò,thậm chí cô còn có cảm nghĩ là nhảy sập cái các nhố xiu này mất.Mấy khuôn mặt không kìm nổi vẻ hân hoan và phấn khích,còn muốn ôm cả cô lên nữa.

“Dừng!”-An Nguyệt cuối cùng nhịn hết nổi,vội la lên.

Lập tức đám người phấn khích bên cạnh dừng lại.Đám nha đầu lại còn dám nhìn cô bằng ánh mắt ngây thơ vô (số) tội nữa chứ.

“Trưởng công chúa...là người như thế nào?”-An Nguyệt thắc mắc.

“Đúng là nương nương thật sự không biết nha,trưởng công chúa chính là bào tử (chị ruột) của hoàng thượng.Người xinh đẹp,võ nghệ cũng cao cường,là người được lòng các hạ nhân trong hoàng cung nhất,thường xuyên bảo vệ chúng nô tì nhiều lần.Đặc biệt trưởng công chúa không thích bất cứ vị phi tần nham hiểm

nào trong hậu cung trừ Hiền phi.Do thích chu du và ghét cuộc sống trong cung nên người đã ngao du thiên hạ,giờ không hiểu sao lại trở về...”-Quế Chi giải thích

“Thì ra là thế sao?”-An Nguyệt trầm ngâm...

TG:Truyện sẽ có 75 chương và 5 ngoại truyện nha mọi người.Lại thêm nhân vật là đỉnh của đỉnh của đỉnh của siêu cấp trưởng công chúa xuất hiện,mọi người cho tràng vỗ tay nào >:D

30. Chương 26

Cô tất nhiên không rõ ràng về vị trưởng công chúa này...Theo việc tiểu thuyết nói thì nàng vốn không ưa nữ chính ,sau một lần đầu đá nào đó trong yến tiệc mà cái tên hoàng thượng kia cứ che chở cô ta nên nàng tức giận bỏ đi,còn nói sẽ không về lại nữa.Sao bây giờ...lại ngẫu hứng chứ?Cô có nên qua lại với nàng không?

“Nương nương...người là đang lo lắng sao?Trưởng công chúa là người tốt,nhất định sẽ thích nương nương mà!”-Thư Hồng nói,tỏ vẻ trấn an An Nguyệt.

”Ta cũng hy vọng như lời em nói...”-Cô trả lời,ngước mắt lên nhìn bầu trời xanh trên ngói đỏ,thỉnh thoảng có vài loại chim bay ngang qua riu rít tiếng hót.An Nguyệt hít thở sâu,cuối cùng lấy hết can đảm mà nói:

“Mau thay y phục,ta muốn đến chỗ Hiền phi một lát”

Sau khi chải lại mái tóc và mặc thêm vài lớp y phục vào người,An Nguyệt đem theo Minh Xuân và Quế Chi bắt đầu đến Vạn Cúc hiền-nơi ở của Hiền phi.Do chỗ cô gần như hẻo lánh nhất cung nên đường đi cũng khá xa,dưới cái nắng khá gay gắt cô đặc biệt cảm thấy vô cùng khó chịu.Nhìn thấy tấm bảng có chữ vàng hiện ra trước mắt,An Nguyệt bước chân vô thức nhanh hơn ,cuối cùng dừng trước cửa.

Vạn Cúc hiền có vị thế không thua gì An Gia cung,nhưng tư vị vô cùng khác biệt.Nếu An Gia cung khá trầm tĩnh và nhẹ nhàng,lại có cảm giác bí ẩn giống như nữ chính thì Vạn Cúc hiền này khắp nơi rực rỡ ánh vàng của hoa cúc,nổi bật kinh người.Hương của hoa cúc cũng dịu ngọt nhưng không quá đậm mang theo cảm giác phấn chấn,thoải mái.Quả thật không hổ danh là nơi đẹp nhất hậu cung!

“Vào thôi”-An Nguyệt nói nhỏ,tiến vào bên trong,hai bên con đường cũng là màu vàng của đủ loại hoa cúc.Cô không khỏi cảm thấy có vẻ kỳ quái,vị Hiền phi này không hiểu sao lại yêu thích hoa cúc đến thế?việc này làm cô nhớ đến vị bạn thân ở hiện đại của cô.Nàng cũng thích hoa cúc,từ trong nhà ra đến chân vườn đầu đầu cũng là hoa cúc...

Người mà cô muốn gặp đang ngồi cạnh bàn đá,chăm chỉ luyện thư pháp trên giấy Tuyên Thành đỏ.Mái tóc đen xỏa dài rủ xuống,từ góc nghiêng cũng đủ cảm thán cho vẻ đẹp của nàng...một cô gái hoàn mỹ đoan trang như thế này sao phải chịu lép vế nữ chính chứ?...Thật là nữ phụ không có phúc mà...Nếu cô mà biết tác giả là ai thì...hừm hừm...-An Nguyệt cảm thấy bất bình thay cho nàng,đúng lúc đó thì người phía trước ngước mắt lên,dịu dàng mà mỉm cười.

“An quý tần ghé chơi sao?mau ngồi xuống đi”

31. Chương 27

“Thần thiếp tham kiến Hiền phi nương nương”-An Nguyệt quỳ xuống,nhanh chóng hành lễ.

Hiền phi đặt bút xuống,bước vội tới trước mặt cô,cầm tay nâng lên.Đúng là tay mỹ nhân có khác,quả thật vô cùng mềm mại...Nhưng An Nguyệt khoảnh khắc này lại nhớ đến lòng bàn tay của người nào đó,dày dặt

những vết chai lớn thô ráp do việc cầm kiếm và cưỡi ngựa...Cô bỗng nhiên giật mình,sao cô lại nghĩ đến thứ đó nhỉ?

“An quý tần,không cần lễ nghi phiền toái,mau đứng lên đi.Thanh nhi,em mang ghế đến đây đi”-Tiếng nói dịu dàng của Hiền phi đã kéo cô quay trở lại,An Nguyệt chợt nhận ra mình hơi luống cuống,vội vác vác váy hoa đứng dậy.Cô đi theo Hiền phi đến bàn đá,ngồi xuống chiếc ghế mới được đem đến.Hiền phi vẫy nhẹ tay,hai nô tì còn lại dọn dẹp mọi thứ trên bàn rồi lui ra.Nô tì gọi Thanh nhi rót trà xong cũng đi mất.

”Thần thiếp hổ thẹn,đến thăm nương nương lại không mang gì đến.Nhưng ở đây có chút thành ý nhỏ,mong nương nương không chê...Minh Xuân”

”Muội muội tới thăm là tốt rồi,lần sau không cần mang tới gì cả.Ta ở đây có chút cô đơn,muội lần sau tới bầu bạn nhiều một chút...”-Hiền phi cười,nắm lấy bàn tay của An Nguyệt,trong giọng nói có chút gì đó thoáng buồn.Nghĩ cũng phải thôi...Nàng ta cũng thực lòng yêu thích tên hoàng thượng kia...Nhưng hoa rơi hữu ý mà nước chảy lại vô tình.Hắn ta cũng chẳng thực tâm với nàng,luôn vì nữ chính..

“Cũng chẳng phải là thứ gì to tát,tần thiếp có điều chế một loại thuốc giúp hoa cúc phát triển nhanh và nở trái mùa,hวัง vọng hợp ý nương nương.”

“Thật sự vậy sao?Quả kỳ diệu,muội muội lại tinh thông y thuật đến thế.”-Hiền phi nhanh nhẹn tốt hơn rất nhiều,có vẻ rất yêu thích.Nhanh chóng cho Minh Xuân và Thư Hồng đem vào trong.

An Nguyệt thoải mái nói rất nhiều chuyện với Hiền phi.Không hiểu sao lại “tâm đầu ý hợp”đến thế?Cô cũng hวัง vọng nếu như nữ nhân trong cung nào cũng tương tự thì thật hay biết mấy .Nhưng đời không có hai chữ “nếu như” này.

Bất chợt,từ xa xa một bóng người thon thả đi tới,phát ra giọng nói vô cùng hào sảng:

“Lâu rồi không gặp,tử muội tốt của ta a...”

32. Chương 28

An Nguyệt hơi giật mình vì tiếng nói kia, phản ứng chậm trong vài giây mới bắt chợt quay đầu lại.Lúc này khung cảnh rực rỡ của Vạn Cúc hiện chỉ có thể cam lòng trở thành nền cho người đang tới gần...Nổi bật hơn hết chính là bóng dáng xinh đẹp vận trang phục đi săn,sau lưng đeo ống đựng đầy những mũi tên đồng. Bên hông người kia còn có một miếng ngọc bội và thắt lưng điểm xuyến vài chiếc chuông nhỏ, va vào nhau theo mỗi bước chân nàng đi .Mái tóc đen dài được một dải lụa đỏ buộc chặt gọn gàng để lộ chiếc cổ cao trắng ngần.Khuôn mặt không cần phải nói...quả là rất cuốn hút...Mà quan trọng là lúc này nàng đang bước tới,nụ cười vô cùng hào sảng với Hiền phi.

“Tần thiếp kiến quá Đại công chúa”-Hiền phi đứng dậy ,quỳ xuống hành lễ còn không quên kéo tay của An Nguyệt để nhắc nhở.An Nguyệt cũng nhanh chóng làm theo,cúi người xuống.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi chứ?Gặp ta không cần phải phiền toái đến thế đâu,bản công chúa không thích những thứ rắc rối đó...mau mau đứng dậy hết đi”-Trưởng công chúa-Kỳ Hoa nhăn mặt,kéo cả hai đứng lên,sau đó...nàng ngồi lên ghế,gác hết hai chân lên mặt bàn đá.

“Công chúa...nữ nhân trong hoàng tộc không được ngồi như vậy đâu a...Nô tì sẽ bị phạt trách mất”-Lúc này một tiểu cung nữ mới lật đật chạy tới,bộ dáng như muốn đức hơi đến nơi.Nàng còn xém vấp té nhưng nhanh chóng lấy lại được thăng bằng,hành lễ với An Nguyệt và Hiền phi bên cạnh rồi mới đi tới nhắc nhở người kia.

“Bản công chúa cứ thích ngồi như vậy đấy...đến tên Kỳ Nhật kia cũng không thể làm gì được ta.Em cứ yên tâm,lui ra đi,muốn đi đâu tùy thích”-Kỳ Hoa đáp trả lại,nàng tự rót trà trên bàn mànhấp một ngụm.Xong xuôi,nàng mới nói:

“Đã lâu không gặp,Hiền phi muội cũng ngày càng xinh đẹp rồi...vị này là...?”-Kỳ Hoa nheo mắt như đang đánh giá nữ nhân đứng cạnh.Nàng thật sự rất ngạc nhiên khi nhìn thấy một người nổi bật nhường này...Hình như là tân sủng của tên kia thì phải,có thể ngồi nơi đây xem ra tính cách không tệ,bèn nhẹ giọng nghi hoặc mà dò xét.

“Thần thiếp là An quý tần,ra mắt Trưởng công chúa”

“Thì ra là An quý tần sao?chắc muội cũng mới vào cung không lâu đúng không?Mau đứng dậy đi,không cần hành lễ với ta”-Trưởng công chúa cười...Nàng nghĩ tiểu mỹ nhân này thật sự có thể kết tỷ muội đây...

Hiền phi cũng mỉm cười,khoác tay của An Nguyệt tới bàn đá,nhắc nhở thói quen tậ xấu của vị Trưởng công chúa sau đó giới thiệu cô kỹ hơn.Chẳng mấy chốc cả ba đã có thể “tám” một vài việc.Cổ nhân có câu“Kết bạn trăm năm không bằng làm quen một giờ” quả không sai,An Nguyệt thật sự cảm thấy vị Trưởng công chúa này có tích cách rất tốt...chỉ có điều nàng thật sự quá phong tính giang hồ,thật sự không hợp lắm.

33. Chương 29

Buổi tối ngày hôm đó,An Nguyệt vẫn là thơ thẩn ở trước thềm Như Nguyệt các.Cô cảm nén,nhè nhẹ thấp đèn lưu ly trước cửa,đem ánh sáng mờ nhạt xua tan một góc tối của mái hiên.Mắt nhìn hướng ra lối nhỏ ngoài kia,cũng không biết mình đang chờ đợi điều gì nữa...Nhưng lại cảm giác không khỏi cô quạnh.

“Nương nương, xin người mau khoác áo lông vào đi ạ,buổi đêm trời lạnh lại có gió.Ở lâu sẽ ảnh hưởng không tốt đến thân thể của người.”-Bích Nhu cầm áo khoác ,choàng lên người của chủ tử nhà mình rồi thắt dây lại.Tuy rằng cô không thể hiểu lắm về nương nương,nhưng cô biết người đang chờ đợi hoàng thượng...Thoảng đã mấy hôm rồi ngài ấy không hề ghé qua đây,chủ tử tâm trạng cũng không hề tốt lên được.

“Em thấy lạnh thì mau vào trong đi,ta còn muốn ngồi đây một lát nữa rồi sẽ vào sau.”-An Nguyệt rút tay vào trong áo choàng để nín lấy sự ấm áp,hướng mắt về ánh trăng sáng trên bầu trời.Nơi này có tên là Như Nguyệt các,bởi nó cũng là nơi có thể nhìn thấy vầng nguyệt rõ nhất,đồng thời cũng là chốn hiu quạnh nhất giống như vùng tối của mặt trăng.Nếu không phải có sự vụ,cũng ít người muốn lui tới...

“Nương nương,trong cung vừa báo lại hoàng thượng đêm nay sẽ nghỉ lại chỗ Giang tu nghỉ.Thỉnh người lên giường đi ạ”-Quế Chi cầm một ngọn đèn,rủ vẫy bước lên thềm,mang lại tin tức xấu nên vội khuyên nhủ An Nguyệt.Cô thật sự không muốn nói điều này đâu...

An Nguyệt không trả lời,mà ngay lúc này đây, từ đâu đó,có một giọng sáo vang lên truyền đi khắp mọi ngõ ngách vọng vào trong tai của cô.Quả thật rất hợp ý,đêm khuya như thế này thì những giai điệu trầm buồn,sâu lắng vẫn làm cho con người ta cảm thấy thổn thức nhất...Ánh trăng sáng như vậy liệu có hiểu được lòng mỹ nhân?Có người cả đời cũng không thể gặp mặt chí tôn,người lại quá dư thừa những phẩm hạnh...

“Tiếng sáo này chắc là của Tam vương gia đó nương nương,ngài rất thích ngồi trong lương đình ven hồ sen,ngắm cảnh thổi sáo vào mỗi đêm trăng đẹp.”-Quế Chi nói.

“Vậy sao?...Em hãy mau vào trong ,mở hộp gỗ trong ngăn tủ,đem cây sáo ngọc của ta ra đây”-An Nguyệt quay sang dặn dò,dù sao cô cũng rất cao hứng.Cô muốn tìm gặp cao nhân cùng hòa tấu một khúc nhạc,coi như là xua bớt tịch mịch vậy...An Nguyệt nghĩ thế,cầm lấy cây sáo từ tay của Quế Chi ,đưa lên môi thổi ra một giai điệu tương tự,thể hiện sự vắng lặng và chờ đợi của nhi nữ ,bước chân cũng dời đi khỏi các,tiến lên con đường nhỏ hẹp khá tối.

34. Chương 30

Hồi còn học ở trường đại học A ,An Nguyệt nhớ rằng cô cũng có tham gia vài cuộc thi văn nghệ vì lúc còn tiểu học từng học qua piano và sáo...Nhưng sau đó do muốn giành tất cả cho việc học nên cô cũng bỏ bê việc luyện tập.Không ngờ bây giờ lại có cơ hội trở tài một lần nữa,không khỏi vô cùng phấn khích.An Nguyệt cứ thế mà đi thẳng mãi trên con đường nhỏ hẹp,cô thật cũng không muốn biết là mình đang đi đâu...Tại sao phải quan tâm chứ?

Cuối cùng thì bóng tối cũng lùi dần lại phía sau lưng cô,nơi mà cô đứng chính là hồ sen trong truyền thuyết...Nếu cô không lầm,vậy chẳng phải sinh mạng của thân xác này cũng sẽ kết thúc ngay tại nơi đây hay sao?...An Nguyệt tự cười,cô cũng muốn thoát khỏi hoàng cung lắm rồi,chi bằng nhảy xuống cái đầm là xong chuyện !...Cô nghĩ ngợi, bước lên chiếc cầu trắng giữa hồ nối tới lương đình phía trung tâm, mà giờ đây đang tràn ngập ánh sáng mờ ảo.Tuy không phải là rực rỡ như ánh mặt trời nhưng cô lại thấy rõ một bóng áo trắng đang đứng tựa vào thành mà thổi sáo.An Nguyệt cũng còn nhớ kỹ, theo trong tiểu thuyết thì tiên đế cho xây dựng tòa lương đình này phỏng theo hoa sen đang nở rộ trên mặt nước,phong cảnh vô cùng hữu tình.Đây cũng chính là nơi Vũ Hiên đế và Giang tu nghi gặp nhau lần đầu tiên...

An Nguyệt không bước đi nữa,lại tựa vào thành cầu ,đưa sáo lên môi tiếp tục hòa theo thứ âm thanh kia.Hình như sáo cũng hiểu được lòng người mà mang theo sự uyển chuyển đến kỳ lạ,cô có thể cảm giác mặt nước phẳng lặng cơ hồ cũng đang gợn sóng.

“Thật không ngờ đêm khuya tĩnh mịch này cũng có thể tìm thấy được một tri kỷ...Xin hỏi cao danh quý tánh của tiểu thư là...”-Giọng nói vang lên ngay bên cạnh An Nguyệt,đến giờ cô mới bất chợt nhận ra tiếng sáo kia đã dừng lại từ lúc nào.Cô hạ sáo xuống,nhìn nam nhân khôi ngô tuấn tú trước mặt mà nói:

“Tần thiếp An quý tần ra mắt Tam vương gia”

Tam vương gia -Kỳ Hàn cũng hơi ngạc nhiên đôi chút,lần trước khihắn nghe tiểu Lý tử kể qua danh tính của vị An quý tần này thì rất muốn gặp trực tiếp .Nàng có thể lấy đi sự sủng ái của hoàng huynh từ tay Giang tu nghi đã là điều hiếm có,không ngờ tài thổi sáo của nàng cũng tốt đến vậy,còn có thể kết hợp cùng với hắn.Kỳ Hàn không khỏi dâng lên sự tò mò,hắn nhìn kỹ vào dung mạo của nàng...Quả thật tư sắc có hơn Giang tu nghi một ít,nhưng là hoàng đệ hắn hiểu rõ vị hoàng huynh của mình khó mà bị mê hoặc bằng sắc đẹp...

“Tần thiếp đã mạo phạm nhã hứng của Tam vương gia,thần thiếp xin cáo lui trước”-An Nguyệt hơi lúng túng nói,dù sao cô cũng quá vô duyên đi,đang yên đang lành lạihích phá vỡ cảm hứng của người ta.

“Khoan đã,nếu đã đến đây thì chi bằng mời An quý tần đến ngồi một lát”-Tam vương gia nở nụ cười,đưa bàn tay thon dài đang cầm chuỗi quạt ra chỉ đường cho An Nguyệt.

An Nguyệt hơi nheo mắt đánh giá tên trước mặt,cái khuôn mặt này thật chẳng khác gì mấy tên hoa hoa công tử,hay nói đúng hơn chính là play boy thời hiện đại...Cô nghĩ thế nhưng vẫn bước theo,còn lên tiếng:

“Vậy tần thiếp cung kính chi bằng tuân mệnh”

35. Chương 31

An Nguyệt nhìn thẳng vào khuôn mặt của vị Tam vương gia ngồi trước mặt , chắc là đang nghi ngờ cô đây mà...Nhưng quả thật hắn có đôi mắt rất giống tên kia,chỉ có điều không quá trầm tĩnh như vậy.An Nguyệt đẩy nhẹ giọng xuống,dùng hơi lí nhí mà hỏi hắn:

“Tam vương gia,người muốn gì ở tần thiếp?”

Kỳ Hàn nở một nụ cười sáng chói,phất cây quạt màu trắng ra sau đó gấp lại,đập hơi nhẹ xuống mặt bàn đá,lại nói tiếp :

“Tại sao An quý tần lại nghĩ ta muốn gì ở nàng nhỉ, chỉ là cảm thấy mến mộ tài năng của An quý tần mà thôi, muốn cùng nàng bàn bạc một chút. Chỉ là hình như nàng không có thiện ý lắm...”-Kỳ Hàn hơi nhút nhát tới nhìn cô, giống như là biết cô đang suy nghĩ điều gì trong đầu, tỏ vẻ chờ đợi một điều gì đó.

An Nguyệt nhăn mặt, cô cảm giác mình đang tổn công giả vờ đã bị phát hiện ra. Nhưng không làm vậy thì sớm muộn gì cũng bị để ý thôi, nhu nhược một chút vẫn tốt hơn, cái tính cách thật của cô... An Nguyệt trầm ngâm suy nghĩ một lát, đảo mắt quan sát xung quanh. Cuối cùng cô cũng không kiên nhẫn nữa, được thôi! Nếu hần muốn thì cô sẽ chiều vậy.

”Rốt cuộc là ngài muốn nói điều gì, thật sự ta không có thời gian”

Thấy được sự thay đổi nhanh chóng ở An Nguyệt, Kỳ Hàn vẫn như cũ mỉm cười, hần không hề cảm thấy ngạc nhiên về điều này... Nàng che giấu cũng không tệ.

”Được, ta thích nói chuyện với những con người thẳng thắn, An tỉ tỉ à. Tỉ đã làm cách nào để giữ chân hoàng huynh của ta vậy.

An Nguyệt liếc hần một cái, quăng luôn cây sáo lên bàn đá, trả lời:

“Nếu ta nói là ta cho hần uống bùa mê, huynh cũng sẽ tin ta chắc... Câu hỏi đó quá ngớ ngẩn, hần là hoàng thượng, thích ở đâu thì ở đó... Ta có thể quản được sao?..”-An Nguyệt nói, tên nào hỏi cô cái việc đó làm gì chắc? hần muốn giành lại hoàng huynh nhà hần từ tay cô chắc?

Kỳ Hàn cũng không thể ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, còn không muốn dùng kính ngữ với hoàng huynh. Hần cảm thấy vô cùng vui vẻ, nếu hoàng huynh biết nàng đem hần nói như vậy thì sẽ như thế nào nhỉ?

“Không có gì, đêm khuya gió lạnh như vậy, tại sao An quý tần lại đến đây? tỉ không sợ sẽ có chuyện hay sao?”

“Có chuyện? còn có chuyện gì nữa chứ? Ta đường đường là phi tần, đêm tối” lén lút” ra đây gặp nam nhân không phải là có chuyện rồi hay sao? Tam vương gia nghĩ ta sẽ kinh sợ chắc?”-Nếu cô thật sự sợ cái đồng quy tắc lễ nghi trong cung hay cổ đại kia thì sẽ không ngồi đây rồi...

Tam vương gia kia đang cười thì nụ cười đông cứng ngắc lại, hần thật sự không ngừng mình thua thảm hại dưới tay nàng như thế này. Quả thật chân nhân bất lộ tướng, nếu thật sự nàng ta là kẻ có tâm... Hậu cung này e này sẽ lại một phen dậy sóng.

“Tam vương gia là đang nghĩ ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để đoạt lấy hoàng thượng sao? Cứ việc yên tâm đi, ta không phải là kẻ thích giành đồ thuộc về người khác, không phải hần ta là của Giang tu nghi sao? Ta không thích ở trong nơi tù túng này, ta vẫn muốn đi ngao du thiên hạ hơn nhiều... ha ha ha, nếu Tam vương gia có hứng thú, hẹn gặp lại đêm mai... Tần thiếp xin cáo từ”

An Nguyệt cười, nói ra hết suy nghĩ của mình rồi cầm sáo ngọc trên bàn, đi ra khỏi tòa lương đình... Mà lúc này, phía trên bầu trời tầm tối kia, ánh trăng cũng đã biến mất sau những rặng mây mà không để lại chút gì...

Nhìn bóng nàng đã đi xa rồi, lúc này Tam vương gia lại phát quát ra, cất giọng:

”Nếu đã tới, có sao lại không xuất hiện đi?...”

Tg: Hô Hô Hô, chúc mừng lễ vui vẻ, vì lễ nên mỗi ngày ta sẽ khuyến mãi thêm một chương nữa nhá... Chúc các nàng nghĩ lễ vui vẻ

36. Chương 32

Kỳ Hàn không quay đầu lại nhìn, hần mỉm cười ngồi xuống rồi tự rót cho mình một ly trà, tiếp tục nói:

“Đệ cũng không nghĩ một người đường đường quang minh chính đại như hoàng huynh lại thích đến nghe chuyện của người khác. Hoàng đệ nói như vậy có đúng không?... Hoàng thượng, thỉnh xuất hiện đi!”

Không có tiếng người đáp lại, chỉ có tiếng của các loại côn trùng trong đêm khuya và tiếng xào xạc của gió luồn qua những kẽ lá. Nhưng bất chợt, không biết từ phía nào đó của lương đình, một bóng áo đen vụt đến, mang theo hơi thở trầm mặc mà xuất hiện trên chiếc ghế đối diện Tam vương gia. Vũ Hiên để mặc một thân trung y có thêu họa tiết rồng vàng, hần vắn thủy chung hướng đôi mắt về phía con đường nhỏ mà bóng dáng nhỏ nhắn kia đã biến mất...

“Cổ nhân có câu:”Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng”, hoàng huynh, đáng lẽ giờ này huynh đang phải ở An Gia cung của Giang tu nghi chứ? Vì cớ gì huynh lại đến đây? mà để lại mỹ nhân một mình trong khuê phòng vắng vẻ như thế

Kỳ Hàn mỉm cười hỏi, thấy người đối diện cũng không hề trả lời hần lại nhìn theo ánh mắt người kia, tựa tiểu phi tiểu nói:

“Vậy chi bằng hoàng huynh cứ để cho đệ mạo phạm suy đoán một chút... Thật ra huynh không hề nghỉ lại An Gia cung của Giang tu nghi đúng không?... huynh đã nhìn thấy An quý tần trên con đường nhỏ đó, vì quan tâm đến nàng mới vô thức theo nàng đến tận nơi này? Hoàng huynh... Nàng thật sự có chủ ý của riêng nàng. Một nữ nhân khôn ngoan như vậy, sẽ khó mà giữ nàng lại bên người.”

“Ta không cần giữ nàng ta lại.”- Vũ Hiên để lúc này mới trả lời, hần khí trên người của hần vẫn không hề thuyên giảm, đủ để người khác cảm thấy khiếp sợ.

“Vậy thật sự hoàng huynh vẫn còn động tâm với Giang tu nghi? Nếu vậy hoàng đệ cũng rất sẵn lòng chúc phúc cho hoàng huynh... Nhưng đệ sợ một ngày nào đó huynh thật sự sẽ hối hận không kịp đâu... Đệ cũng không làm phiền hoàng huynh nữa, hoàng đệ mạn phép cáo từ.”- Kỳ Hàn đứng dậy, ôm quyền rời đi.

Đêm... thật sự vẫn còn rất dài...

Sáng hôm sau, An Nguyệt còn nằm trên giường thì đã nghe tiếng huyền náo kỳ lạ ở phía bên ngoài. Cô lăn qua lăn lại được một lúc, cuối cùng không thể ngủ lại được nữa đành bật dậy, dụi mắt nhìn chung quanh thì thấy Minh Xuân đang đứng cạnh cô. Minh Xuân thấy thế thì vội nói:

“Tiểu thư, chúng em làm người tỉnh giấc sao?”

An Nguyệt bước xuống chiếc giường gỗ cứng nhắc của mình, lúc trước cô nằm nệm quen rồi, bây giờ không có quả thật không quen chút nào. Giấc ngủ cũng không còn tốt như trước nữa, thường xuyên tỉnh dậy vào đêm khuya. An Nguyệt nhíu mày nhìn Minh Xuân, tiểu nha đầu này hình như gây chuyện gì rồi, còn không dám nhìn vào mắt cô.

“Có chuyện gì xảy ra? Mau nói đi”- An Nguyệt cất giọng, cô vốn không thích sự giấu diếm.

“Tiểu thư, tiểu thư, là... là lỗi của em... Xin người mau trách phạt em đi... Em thật sự không cố ý, Chu Tịch... Chu Tịch kia...”

“Chu Tịch kia đã làm gì?”

“Nương nương, là lỗi của em... Em không để mắt nhiều đến ả... Đêm hôm qua ả... ả đến Tử Diệp các, lợi dụng việc uống thuốc sợ đắng của Hạ sung viên để đầu độc nàng... Kết quả là sáng hôm nay Hạ sung viên vì thổ huyết mà chết, lúc bị bắt, ả đã nói chính tiểu thư ép buộc ả phải làm như vậy. Tiểu thư, ả là bây giờ hoàng thượng và quân lính đang trên đường tới đây, xin tiểu thư mau chóng rời đi đi ạ.”

An Nguyệt cười thầm trong lòng, mới sáng sớm đã cho cô một kinh hỉ như thế này sao? Lúc này nếu cô bỏ chạy thì có nghĩa lý gì chứ? Chi bằng để cô ra mặt chơi một ván với bọn họ vậy.

“Không cần, ta sẽ không đi đâu hết... Em và các nô tì hãy đứng nghênh đón họ trước cửa... Ta sẽ chuẩn bị một lát”

“Nhưng... nhưng... tiểu thư”

“Còn không mau đi? Đó chính là lệnh”- An Nguyệt nói to.

Minh Xuân có vẻ không cam lòng, nhưng cũng đành đi ra phía bên ngoài. An Nguyệt chạy đến tủ gỗ ở góc phòng, bắt đầu mở từng ngăn kéo một...

37. Chương 33-1

Lúc đám người kia kéo tới thì An Nguyệt đã nhàn nhã ngồi ở trường kỷ cạnh thềm các, cô nghiêng đầu chải mái tóc dài đen của mình một cách trầm tĩnh và nhẹ nhàng. Đám Minh Xuân đứng cạnh tuy vô cùng lo lắng sợ hãi, nhưng tuyệt nhiên không ai dám hé răng phát ra một lời nào mà chỉ có thể im lặng nhìn ngắm những đôi giày của chính mình.

”An quý tần, thật không ngờ cô lại có thể là kẻ độc ác đến như vậy, ra tay tàn độc hại chết Hạ sung viên lại còn dám ngồi đây nhàn hạ? Còn không biết tội?—Một giọng nói the thé vang lên, phát ra từ một nữ nhân đang chạy tới. Nàng mang đầu tóc khá rũ rượi, trên mặt và cổ còn thấm đẫm nước mắt.

An Nguyệt không nói gì, liếc mắt nhìn ra người phía ngoài và đám xa xa đi tới một lát sau đó buộc mái tóc chính mình lại, đưa tay cho Minh Xuân đỡ xuống trường kỷ. Cô không hề tỏ ra chút sợ sệt, quỳ xuống hành lễ với Trưởng công chúa, Hiền phi, Trang quý phi và một số người có bậc cao khác sau đó mới đứng dậy, nói:

”Tần thiếp không biết hôm nay đã có ngọn gió nào đưa Công chúa, nương nương và các vị tỉ tỉ muội muội đến đây, tần thiếp tự hổ thẹn lòng mình không lễ nghi đầy đủ, xin được giáng tội... Riêng Hàm tần, gặp một quý tần còn không thực hiện đầy đủ lễ nghi, muội còn ở đó ăn nói lung tung?—An Nguyệt quay sang nữ nhân ban nãy, hạ miệng nói ra một câu làm nàng ta tức điên lên.

“An quý tần...cô...cô”

Nhưng nàng chưa nói xong thì đã bị Trang quý phi chặn lại, nàng lúc này nhu hòa nói:

“Là do quá đau buồn cho vị tỉ muội thân thiết là Hạ sung viên nên Hàm tần mới nhất thời luống cuống, mong muội muội hãy bỏ qua cho nàng. Ta thay mặt hoàng thượng tới đây là để nghe muội giải thích cho lời khai của cung nữ cung muội bị bắt giữ gần Tử Diệp các, nếu muội thật sự có ủy khuất gì cứ nói ra đi.”

“Nương nương, là do nô tì, do nô tì không nhớ lời dạy của nương nương nên hạ độc xong Hạ sung viên mới để bị bắt được, nương nương thứ lỗi cho nô tì”—Chu Tịch bị hai tên lính kéo đến, nàng còn quỳ xuống than khóc dập đầu trông vô cùng tội nghiệp, mắt còn không dám nhìn lên phía An Nguyệt nhưng khóe môi lại len lên cong lên.

“Chu Tịch kia, người đừng có ở đó mà hồ ngôn loạn ngữ, vu oan giá họa cho người khác. Nương nương rõ ràng rất xem trọng người, chưa bao giờ la mắng hay làm gì độc ác, người hà cố gì phải đi lấy oán báo ân?”—Thư Hồng đứng sau tức giận la lên.

“Nô ...nô tì không...không có nói bừa...Chính...chính An quý tần ép nô tì làm như vậy, còn dọa nếu không thực hiện sẽ...sẽ...sẽ...sẽ giết cả gia đình nô tì”—Chu Tịch lấp bắp la lên, kéo váy của Trưởng công chúa đứng bên cạnh thì bị nàng dùng chân đạp cho một cái lún cù ra đất.

“An quý tần, ta và Hiền phi tin tưởng tuyệt đối muội không làm như vậy, mau hạ nàng ta đi.”—Trưởng công chúa giơ tay lên tức giận nói, mắt nhìn An Nguyệt vẫn còn nhàn nhã đứng trước mặt mình rồi lại đạp Chu Tịch kia thêm một cái nữa.

An Nguyệt lại mỉm cười, khuôn mặt và sóng mắt hút hồn của cô làm người ta không thể nào dời mắt được, lại mang theo một vẻ kiên định và quyết tâm vững chắc:

“Tần thiếp xin đa tạ Trưởng công chúa và Hiền phi, lời nói củ một kẻ tiểu nhân làm sao có thể xuyên tạc đưa sự thật? Mạo phạm hỏi Hàm tần và Trang quý phi có bằng chứng gì để buộc tội tần thiếp...?”

“Hoàng thượng giá đáo”

38. Chương 33-2

Hừm,lại thêm một người nữa à,thật sự muốn xem cô thảm bại như thế nào sao?Nhưng hình như lại phải để cho hần thất vọng rồi.

“Chúng thần thiếp bái kiến hoàn thượng”-Các vị phi tần hùng hổ ra vẻ gặp ác tiêu diệt lúc ban này không biết đã biến mất từ lúc nào,chỉ còn lại sự ôn nhu và thành ý dâng lên như nước cuộn sông lớn,đồng loạt quỳ xuống tham kiến Vũ Hiên để tiêu sái trước mặt.Chỉ có duy nhất trưởng công chúa vẫn đứng yên tại chỗ,vòng 2 tay lại trước ngực,liếc mắt nói:

“Hừm,hoàng thượng,mau tới đây phân xử,tuyệt không thể để tiểu Nguyệt bị ủy khuất,còn có kẻ tiểu nhân nào đó không biết liêm sỉ đi vu khống người khác.Nếu người không xử cho ra lẽ thì đừng gọi ta là tử tử.”-Kỳ Hoa trừng mắt nhìn đám phi tần làm bộ làm tịch đang quỳ dưới đất kia,hận không thể tát cho mỗi ả một cá bạt tai.

“Hoàng thượng,chúng thần thiếp chỉ muốn phân xét rõ trắng đen mà thôi,cũng chưa bạt đái An quý tần.Trưởng công chúa đây là hơi quá đáng một chút rồi.”-Trang quý phi đáp lại,quyết không đội trời chung với Kỳ Hoa.

“Hoàng tử,trẫm biết tử thân thuộc với An quý tần.Chuyện này trẫm sẽ suy xét đến cùng,không làm cho người vô tội chịu thiệt thòi.Kẻ dám gây ra tội này sẽ trực tiếp mang đi chém”-Vũ Hiên để nở nụ cười,đôi mắt của hần ánh lên sự tàn nhẫn và tức giận làm cho ai cũng phải khiếp sợ .Chu Tịch đang bị giữ tay cũng không khỏi run lên,nhưng nàng không tin An quý tần kia có thể thoát khỏi lưới đã giăng sẵn,huống chi nàng còn có Trang quý phi che chở...

“Vậy hoàng thượng cũng đã đến đây rồi,xin người làm chứng cho sự trong sạch của thần thiếp.Hàm tần,Chu Tịch,cả 2 có bằng chứng gì còn không mau đem ra?”-An Nguyệt nói một cách trầm tĩnh,nhưng cô cũng không hề nhận ra gấu vấy hai bên đã bị đôi bàn tay nhỏ nhắn vò nát từ lúc nào.

“Được,thật ra ta là muốn để cho nàng tự mình nhận tội,giữ lại một cơ hội trong hậu cung để hầu hạ hoàng thượng.Nhưng xem ra nàng không muốn nhận thành ý này rồi.Chu Tịch,người không thấy nàng vô tình độc ác như thế sao?Người hà cố gì phải một mực trung thành với nàng ? Mau nói ra nơi nàng giữ loại thuốc hại người kia,diệt trừ mối hậu họa cho hậu cung.”-Hàm tần đứng tới cạnh Chu Tịch,nói với ả ta.

“Nương nương...nô tì...nô tì là không muốn hãm hại nương nương.Nhưng nô tì...nô tì không muốn làm theo lời nương mà làm điều ác nữa,xin nương nương hãy tha lỗi cho nô tì.” - Chu Tịch lại dập đầu hướng An Nguyệt tạ lỗi,nước mắt không ngừng tuôn ra như suối,đoạn lại nói tiếp:

“Thuốc...,loại thuốc đó được cất kỹ trong hộp sắt ở góc chân giường bên phải của nương nương,chỉ cần lấy gạch che phía trên ra.Nô tì...nô tì có thể vào đó lấy”

“Ha ha,cuối cùng cũng có thể để cho Hạ sung viên chết được nhắm mắt,hoàng thượng,thần thiếp cầu xin người cho phép khám xét tư phòng của An quý tần.”-Hàm tần quỳ xuống trước mặt Kỳ Nhật,được hần ra hiệu đồng ý.

“Tuyệt đối không được,chủ tử ta đường đường là một vị nương nương cao quý sao có thể tùy tiện cho kẻ khác vào trong tư phòng lục lọi?”-Minh Xuân đứng ra phản bác.

“Nếu An quý tần thật sự trong sạch thì hà cố gì không cho người khác vào khám xét chứ?Hay là đang giấu giếm thứ gì trong đó?”-1 tiểu cung nữ cung nào đó cãi lại.

“Minh Xuân,từ khi nào chuyện của ta chớ phép em đứng đây nói xằng nói bậy?Mau lui xuống,ta thật sự là kẻ trong sạch tại sao lại phải sợ hãi?Trang quý phi,xin cứ tự nhiên.”-An Nguyệt đẩy Minh Xuân xuống,ra giọng giáo huấn nàng.

“Được,chân tướng thế nào thì lát sau sẽ rõ.Bích Cửu,mau đi mời Du thái y đến đây,còn lại...đưa Chu Tịch vào khám xét.”-Trang quý phi nhanh chóng phân phó,đôi môi nàng thoáng cong lên rồi hạ xuống.

39. Chương 34

Chẳng mấy chốc ,từ phía xa xa,cung nữ có tên Bích Cửu đã dẫn theo một người có vẻ hiền hậu đeo tráp đi tới.An Nguyệt cũng không khỏi thở ra,cô biết Trang quý phi thật là người rất tự tin vào chính bản thân,vì thế nàng ta sẽ không bao giờ đưa một kẻ bị mua chuộc đến đây mà sẽ mời vị đại nhân giỏi nhất .Du thái y này cũng từng xuất hiện trong một vài tình tiết,là người nhân hậu thương người,cũng có tiếng nói khá tốt trong triều đình ,lại tinh thông y thuật.Cũng may người được mời tới là ông ta,nếu không kế hoạch của cô sẽ khó mà thực hiện cho được.-An Nguyệt nghĩ thế,hướng Du thái y gật đầu một cái rồi lại nhìn về phía giường của mình.Lúc này lính đã đưa Chu Tịch ra,trên tay nàng cầm một lọ nhỏ đầy chặt nút,đem tới đưa cho Trang quý phi hướng Du thái y đưa ra.

“Du thái y,phiền ông xem cho ta loại thuốc được đựng trong này”-Trang quý phi nói,Du thái y cũng cung kính nhận lấy,đặt lên trên bàn đá bắt đầu mở nút ra,đưa lên mũi ngửi.Mọi người đứng xung quanh đều chăm chú nhìn theo hần,có những kẻ độc ác còn nở nụ cười đắc ý.Phen này chắc chắn An quý phi kia tiêu rồi.

Du thái y mới đưa lên mũi thì mặt mày đã biến sắc,vội vã đặt xuống,hướng tới Trang quý phi và Vũ Hiền để nói:

“Bẩm hoàng thượng,quý phi ,trưởng công chúa và các vị nương nương.Loại thuốc này vốn không hề có tên,nhưng lại vô cùng độc hại và được nghiền nát từ hạt cam thảo dây,là một trong những loại kịch độc ít người biết đến.Phàm,là nhân chỉ cần hít vào một ít có thể xuống hoàng tuyền sau một khắc không có giải độc kịp thời.”

Các vị nương nương đều sợ hãi nhìn nhau,nhưng không hèn mà cùng nhìn về phía An Nguyệt,nhân chứng vật chứng rõ ràng rành ra đó thì nàng còn có thể chối cãi được nữa sao?

“Ha ha ha,bây giờ bằng chứng đã ở đó,nàng còn có thể biện được nữa sao?Hoàng thượng,xin người mau chém đầu nàng để tể vong linh Hạ sung viên ở dưới suối vàng”-Hàm tần nói.

Vũ Hiền để lúc này đã dịu hơn trước,nhưng hần cũng không hề có biểu cảm gì,phẩy tay cho người đến giữ An Nguyệt lại.Hần quay lưng định bước đi thì An Nguyệt này giờ yên lặng bỗng nhiên lên tiếng:

“Hoàng thượng,nếu người còn tin tưởng thần thiếp,xin người cho thần thiếp một cơ hội nữa để phân trần.Thần thiếp không hề làm những việc như vậy,thần thiếp không hại chết Hạ sung viên”

“Đến nước này mà người còn ngụy biện nữa sao?Người đâu,nhanh chóng lôi nàng ra chém đầu!An quý tần,người xinh đẹp thông tuệ như vậy lại cò thể làm ra những chuyện trái với đạo lý,trời không dung đất không tha như thế,thật uổng công ta đã tin tưởng người”-Trang quý phi lúc này lộ hết mặt nạ thực nữ ra,hét lên cho người định lôi An Nguyệt đi.

“Mau dừng lại hết cho ta,các người hồ đồ hết rồi.Kẻ nào dám đụng đến An quý tần ta sẽ bắn chết kẻ đó.Hãy để cho nàng nói,Kỳ Nhật,nếu người thật sự quan tâm nàng thì hãy đứng lại đó cho ta!”-Trưởng công chúa chạy đến che chắn trước mặt của An Nguyệt,đá hai tên lính ngã trên đất.Nàng hướng về phía Vũ Hiền để mà nói.”

“Hoàng thượng,thần thiếp cũng tin tưởng An muội muội không có làm ra những việc đó,xin người hãy nghe muội ấy ”-Hiền phi đến bên cạnh Kỳ Nhật,về mặt đầy lo lắng .

“Hoàng thượng,nàng ta còn có thể ngụy biện điều gì...”-Hàm tần định ngăn cản thì đã bị Vũ Hiền để chặn lại,hần buông ra một câu:

“Mau nói,nếu nàng không thể tự chứng minh sự trong sạch.Chính ta sẽ giết nàng!”

40. Chương 35

Tim của An Nguyệt bỗng chốc đập thành thịch, cô thật sự có thể nhìn thấy sự tin tưởng mà hần giành cho chính mình, dù nó thật sự có chút mơ hồ và lạnh nhạt. Cô tiến lên phía trước, bàn tay nắm lại quyết tâm tiến đến chỗ bàn đá nơi Du thái y đang đứng, cô nói:

“Du thái y, trước kia ta có đọc qua một vài sách y cổ, cũng xem như là tinh thông, không biết ta có thể xem qua lọ thuốc này không?”

“Đừng cho nàng đụng vào, nhất định nàng sẽ giở trò đó. Hoàng thượng, xin người mau chém đầu nàng đi.”-Hàm tần lên tiếng.

“Này, cô cũng đừng có lên cơn. Ở đây đông người như vậy thì nàng còn có thể làm cái gì?”-Trưởng công chúa vênh khuôn mặt xinh xắn của mình lên cái lại, chỉ tay vào mặt Hàm tần.

Hàm tần không thể cãi lại được, đành ngậm miệng chịu trận, không vui nhìn An Nguyệt cầm lọ thuốc lên. Nàng cũng không tin nàng ta thật sự không liên quan đến việc này!... Trong lúc đó, An Nguyệt lại mở nắp của lọ thuốc ra, quan sát, đưa lên mũi sau đó trực tiếp đổ vào trong miệng!

Du thái y thấy thế thì mặt cắt không còn chút máu, hoảng hốt chạy tới ngăn cản hành động của An Nguyệt. Trưởng công chúa cũng phóng tới, nhưng nàng chưa kịp làm gì thì đã bị một tay áo màu vàng gạt phăng ra, Vũ Hiên để không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh An Nguyệt, giật phăng lọ thuốc, đẩy nàng xuống.

“Ngu xuẩn”-Hần quát lên, không nhìn rõ nét mặt, bóp nát lọ thuốc trên tay. Trang quý phi đứng gần đó cũng chau đôi mày ngọc lại, vẫn đứng yên tại chỗ nghi hoặc quan sát người ngã dưới mặt đất. Các vị phi tần đến xem trò vui đều dùng khăn tay sợ hãi che miệng lại.

“Hoàng thượng, người nói sai rồi...”-An Nguyệt khó nhọc đứng dậy, vuốt vuốt ngực, lau đi khóe môi còn vương chút bột trắng, mỉm cười nói tiếp:

“Đúng như thần thiếp suy đoán, đây hoàn toàn không phải bột nghiền từ cam thảo dây. Nếu thật sự như vậy, thần thiếp e là đã không còn mạng mà đứng đây nữa rồi. Thứ đó chỉ là cam thảo bình thường thêm một chút hương liệu để đánh lừa người khác, dùng để trị liệu và bồi dưỡng thân thể. Du thái y không nhận ra do mùi của nó bị loãng trong không khí với mùi phấn trang điểm của các vị phi tần. Thần thiếp vẫn bình an vô sự, xin hoàng thượng minh oan, lấy lại trong sạch”

“Không...không thể nào...không, làm sao có thể? Hoàng thượng...chính nàng ra lệnh cho nô tì giết hại Hạ sung viên...chính là nàng ta”-Chu Tịch gào lên, lọ thuốc kia do chính tay ả chôn vào, làm sao có thể xảy ra chuyện gì được? Rút cuộc...rút cuộc là vì lý do gì?

“Người còn không mau nhận tội đi? còn định vu oan cho người khác đến bao giờ? Mau mang ra chém ngay lập tức”-Trưởng công chúa ngắt lời, ra lệnh cho quân lính tới lôi Chu Tịch đi. Không một ai có thể thốt lên được lời nào nữa, không ngờ An quý tần lại có thể xoay ngược tình thế nhanh đến như thế.

Chu Tịch bị lôi đi không phục, cắn mạnh vào tay của hai tên lính, đẩy ra lao đến chỗ của các phi tần, nơi Trang quý phi đang đứng. Á giờ tay lên nắm lấy chân váy Trang quý phi, rồi rít cầu xin:

“Nương nương...nương nương...nô tì đã làm...xin người cầu hoàng thượng tha tội cho nô tì...nương nương...người đã hứa với nô tì rồi mà...nô tì van xin người, nương nương...A”-Chu Tịch còn chưa nói hết câu thì Trang quý phi đã dùng chân đá nàng ra đập đầu xuống đất, máu bắt đầu chảy ra thấm ướt vùng gáy. Trang quý phi mặt cũng không hề biến sắc, nói:

“Người đừng ở đây xằng bậy, đến chủ tử của mình còn không trung thành, đem đi vu khống cho tội ác của bản thân còn dám đến đây cầu xin ta giúp đỡ, loại như người nên sớm chết đi! Lính đâu, lôi nó ra”

Chu Tịch cuối cùng cũng bị lôi đi mất, ả còn không ngừng nguyên rửa, vang những lời sỉ nhục về phía bên này:

“Các người hãy đợi đó, ta sẽ trở lại, dù có trở thành ma quỷ hay bị đẩy xuống âm ti ta cũng sẽ không tha cho mấy ả tiện nhân các người...Ta sẽ báo thù...”-tiếng la dần dần nhỏ lại rồi cuối cùng cũng biến mất.

“Tất cả về lại cung,mọi chuyện chấm dứt ở đây.Nếu có kẻ nào còn nhắc lại chuyện này , trực tiếp ban cái chết”-Kỳ Nhật lạnh lùng nói,thậm chí không nhìn An Nguyệt lấy một cái,phất tay áo rời đi.Các phi tần đồng loạt nhìn nhau,cuối cùng không tình nguyện nói tạ lỗi,cũng mất dạng.Chỉ còn để lại An Nguyệt ,trưởng công chúa và Hiền phi.

“Ta thật bất phục tài y thuật của muội,chuyện khó thế cũng có thể ...”-Lời nói của Kỳ Hoa bỗng chốc khựng lại...cũng bởi vì An Nguyệt đứng cạnh đang ôm ngực,máu bắt đầu chảy ra từ khoe môi ánh lên sắc đỏ tươi nổi bật,khuôn mặt tái nhợt dần...

“An quý tần,muội...muội làm sao vậy?,người đâu,gọi thái y mau!”-Hiền phi chạy tới ,đỡ lấy vai người đã khụy xuống bất tỉnh.

Lời tác giả:Truyện đã đi được nửa giai đoạn rồi,tình hình là trong laptop ta lưu gần chục hồ đủ các thể loại...Sau bộ này sẽ là trọng sinh-thanh xuân vườn trường-sư đồ luyềnnha,có nàng nào hứng thú thì đến ủng hộ ta,xie xie

41. Chương 36

“Nguyệt...khi nào cậu mới tỉnh dậy đây?Tuyệt đối không được phép chết khi tình tiết vẫn tiếp diễn,cậu sẽ không bao giờ quay lại được nữa đâu.Chúng tớ vẫn còn chờ cậu ở đây...tuyệt đối,tuyệt đối không được bỏ cuộc...”-Giọng nói quen thuộc nào đó xuất hiện mơ hồ trong trí óc,đầu đau nhức đến cực độ và một tia sáng len vào bất chợt.An Nguyệt la lên,đưa đôi tay về phía trước:

“Ly Lăng,là cậu phải không?còn Băng,Linh,Lam nữa...các cậu đang ở đâu?mau ra đây đi...”

“Tiểu thư...tiểu thư...nương nương...nương”-Những âm thanh ngữ điệu khác biệt và hỗn loạn hòa lẫn vào nhau,còn có lực đạo lay mạnh cánh tay của An Nguyệt.Giọng của Ly Lăng cũng biến mất,thay vào đó là cái ngáp mệt mỏi của trưởng công chúa, còn có giọt nước ấm nóng chảy trên cánh tay.An Nguyệt từ từ mở mắt ra...phản chiếu vào mắt vẫn là cánh cửa quen thuộc của Như Nguyệt các,mùi hương phát ra từ lò đốt cũng vương vấn xung quanh như mọi ngày,ừm...đồng người hơn một chút.Nhưng không có gì thuộc về hiện đại,không có tiếng của máy đo nhịp tim,không có dụng cụ truyền dịch...Thì ra,thì ra mọi thứ chỉ là một giấc mơ.

An Nguyệt xoay đầu sang bên cạnh,nhìn thấy Minh Xuân đang lo lắng nhìn cô,trên hai gò má vẫn còn đọng lại thứ gì đó lấp lánh.Cô mỉm cười,đưa tay lên lau nó đi,nhẹ nhàng nói:

“Nha đầu này,ta vẫn còn chưa chết,em ở đây khóc lóc cái gì chứ?”

“Tiểu thư người còn nói thể được nữa,lúc người ngã xuống chảy rất nhiều máu,bất tỉnh gần 5 hôm,phu nhân nghe tin ngất lên xuống,lão gia cũng vô cùng lo lắng...Mọi người...mọi người ai cũng nghĩ...cũng nghĩ tiểu thư...tiểu thư thật sự đi rồi.”-Minh Xuân nức nở ,âm phát ra cũng không thành câu hoàn chỉnh,đến giây phút cuối còn òa lên khóc tiếp.

Trưởng công chúa cũng không còn mặc y phục đi săn nữa,mặc cung trang vội tới trước mặt An Nguyệt,nhe răng cười :

“Ta đã nói muội không chết mà ,mấy việc này ta nhận thức lâu rồi,vậy mà không kẻ nào tin lời ta,kể cả tên Du thái y kia.Hừm,lão cứ đợi đó,một ngày ta sẽ xử lý sạch bộ râu của lão.”

“Công chúa,công chúa có thể ngừng làm loạn được rồi,Du thái y dặn kỹ sau khi An quý tần tỉnh lại phải để cho muội ấy nghỉ ngơi.Chúng ta nên rời ra rồi”-Hiền phi cầm khăn xuất hiện ở cửa.

“Công chúa,Hiền phi...tại sao hai người...”-An Nguyệt khó hiểu hỏi,tại sao họ lại ở đây chăm sóc cô?

“Muội là đang nghĩ vì sao hai ta ở đây chứ gì?Tất cả cũng là vì tên Kỳ Nhật kia,hắn rõ ràng là không có thành ý,lúc muội bất tỉnh cũng không hề đến đây,chỉ phân phó cho Du thái y và hai ta đến giúp đỡ.Hắn suốt ngày đến chỗ ả Giang tu nghi...à không phải gọi là Giang hiền nghi kia.”

An Nguyệt nghe đến đó thì tự cười thầm, hẳn ta luôn ở bên cạnh nữ chính, một lúc phong cho nàng ta lên sườn nhị phẩm. Hẳn làm sao có tâm trạng hay thời gian để đến nơi hẻo lánh này chứ?, những cảm giác lúc đó chính bản thân cô đã tượng tượng ra, còn là tự mình đa tình.

Hiền phi thấy những biểu cảm thể hiện trên khuôn mặt của An Nguyệt, cũng không nói gì nữa, cuối cùng lại buông một câu khuyên nhủ:

“Muội cũng đừng buồn phiền, muội mới tỉnh lại, sẽ làm ảnh hưởng tới thân thể. Hoàng thượng chỉ là bận chút chuyện triều chính: Dân tình khổ nạn, giặc dã làm loạn, quan quyền ý thế... khi nào giải quyết xong nhất định sẽ đến thăm muội.”

“Hiền phi, người cũng không cần phải nói nữa, muội biết hoàng thượng hẳn sẽ không đến nơi này đâu. Muội cũng chỉ là tò mò một chút thôi, muội muốn nghỉ ngơi một lát, đa tạ nương nường và công chúa.”

Trưởng công chúa, Hiền phi, Minh Xuân đi ra khỏi cửa, khép cánh cửa lại. An Nguyệt thấy họ đi rồi mới thở ra, cô cũng không nghĩ thân thể mảy mại lớn như thế. Mà cũng chẳng ngờ là lọ thuốc kia độc tính mạnh đến vậy, cô đã uống loại thuốc giải tóan công điều chế một tháng chỉ có thể giảm được 8 phần, gắng gượng giải oan. Á Chu Tịch kia cũng quá nham hiểm, còn Trang quý phi sau khi thất bại chắc chắn sẽ không tha cho cô... Hừm, gây thù chuốc oán nhiều thật không tốt. Cô sẽ phải làm gì đó để tự cứu lấy chính mình, phải tìm cách rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

42. Chương 37-1

“Tiểu thư... người định đi đâu vậy?”-Minh Xuân trên tay là khay gỗ có đặt món điểm tâm còn bốc khói nghi ngút, bên cạnh là sữa dê mới được vắt, tò mò nhìn An Nguyệt đã bước xuống giường, ngồi vào bàn soi gương. Nàng vội nói, tới bên cạnh đặt khay xuống:

“Tiểu thư, sữa dê này là Hoàng thượng đặt biệt cho người vắt mang đến cho tiểu thư đó, bình thường đến Trang quý phi cũng không được dùng qua. Hoàng thượng quan tâm tiểu thư vậy chắc sẽ nhanh đến thăm người thôi, người không nên đi ra ngoài vào lúc này đâu, người rõ ràng là vẫn chưa khỏi hẳn.”

“Ta không sao đâu, tự ta biết tình trạng của mình. Mà ai bảo với em là ta đi tìm hoàng thượng? sữa dê khó uốn lăm, em cứ để đó đi khi nào trở về ta sẽ dùng sau. Nếu có người đến cứ nói ta không khỏe, không muốn gặp mặt ai cả.”-An Nguyệt chải tóc, tự buộc lại bằng một dải lụa xanh ngọc bích. Mắt nhìn vào dung nhan người bên trong gương, cô cũng chỉ bất tỉnh mấy ngày thôi mà nhìn như ma nữ hận người, làn da tái xanh đến đáng sợ. Nếu mặt thêm áo trắng cũng có thể giả quỷ thần trừ dập kẻ khác đi.

“Nhưng, tiểu thư... Người đã không dùng điểm tâm mấy hôm rồi, nô tì sợ là người sẽ kiệt sức mất...”

An Nguyệt đứng lên, nói với Minh Xuân:

“Ta không sao, chỉ là không có hứng thôi, em mau đem y phục cung nữ đến đây đi, ta muốn đến ngự thư phòng một lát.”

Minh Xuân có vẻ khó xử, nhưng cuối cùng cũng buồn bỏ, ngay lập tức đem đến một bộ y phục cung nữ thay vào cho An Nguyệt. Nàng thật sự rất lo lắng cho tiểu thư của mình, mấy hôm nay hoàng thượng không hề ghé qua, tiểu thư cũng không muốn dùng bữa...nàng còn có thể làm gì khác được ngoài việc nhượng bộ với tiểu thư đây?

An Nguyệt lần theo con đường cũ đi đến ngự thư phòng, nơi này vẫn như cũ không có một bóng người lai vãng. Cô thật sự cảm thấy vô cùng kỳ lạ, chẳng lẽ nơi này bị cấm vận sao? Nhưng rõ ràng Tôn ma ma và nam nhân kia vẫn lui tới được mà?, điều kỳ lạ hơn nữa là nơi này lúc nào cũng sạch sẽ và ngay ngắn, dấu hiệu của việc được thường xuyên quét dọn. Tại sao cô lại không nhìn thấy một bóng người nào? Còn nam nhân kia là ai? Nhìn phong thái và bộ dáng chắc hẳn không phải người tầm thường, chắc có thể là một vị quan lại nào đó. An Nguyệt cẩn thận khép chặt cánh cửa lại, lướt qua những kệ sách lớn, tìm cho mình một vài điều hay và mới lạ.

Nơi này quả thật là một kho tàng tuyệt vời,cô không biết thư viện lớn nhất thế giới trông như thế nào.Nhưng đối với cô,thế này đã quá đủ cho việc giết thời gian.An Nguyệt tìm được một cuốn sách về việc trị nước,không khỏi cảm thấy hứng thú bèn lật ra đọc thử.Cách diễn đạt vô cùng trôi chảy mạch lạc,những lý luận và tích cổ cũng được dẫn ra rất nhiều.Cô thật sự khâm phục tài nghệ của những con người này.

Dần dần thời gian không ngừng trôi qua,số sách mà An Nguyệt đọc đã có thể chất thành một chồng nhỏ ,cảm thấy mệt mỏi nên nghiêng đầu thiếp đi lúc nào không hay biết,lúc giật mình tỉnh dậy thì cô đã thấy có người ngồi bên cạnh từ lúc nào...

43. Chương 37-2

”Á...”-Theo phản xạ,An Nguyệt định la lên thì bắt gặp ánh mắt của người đó,vội vã ngậm lại,nuốt xuống.Khuôn mặt tuần tú kẻ sát mặt cô như đang suy ngẫm điều gì đó,cuối cùng mới lên tiếng,giọng mang theo vẻ không vui:

“Không phải ta đã nhắc nhở ngươi nên tránh xa nơi này một chút sao,còn dám ở đây?,lá gan cũng không phải nhỏ”

An Nguyệt cũng không muốn làm bộ yếu đuối nhu nhược nữa,vênh chiếc cằm xinh xắn lên vặn ngược lại,đây rút cuộc là đạo lý gì thế?Không phải ngự thư phòng là nơi dành cho mọi người sao?Hắn có quyền gì mà ngăn cản cô đến đây?:

“Huynh bảo như vậy,tại sao huynh cũng lưu lại nơi này?Chẳng lẽ huynh không sợ?Mà tại sao ta phải sợ?”

Nam nhân kia có vẻ ngạc nhiên,giống như không ngờ cô sẽ trả lời như thế.Hắn đứng dậy,thân hình cao lớn thẳng tắp che khuất ánh nhìn của An Nguyệt,nghe hoặc hỏi cô ,tay còn đặt ngay bên hông có thể rút trường kiếm ra bất cứ lúc nào:

“Ngươi thật không biết nơi này trước kia chính là nơi Xuân tần thổ huyết,chết không rõ lý do hay để lại bất cứ dấu vết gì,sau đó có tin đồn hồn ma của nàng vẫn thỉnh thoảng lảng vảng gần nơi này,ở bên cạnh các kệ sách đòi mạng hay sao?Ngươi không cảm thấy kinh hãi,hay thật ra là đang có mưu tính gì khác?”

“Tại sao nam nhân các huynh mãi cứ nhầm chán nghĩ đến những điều xa vời đó nhỉ?Chỉ cần đến đây là sẽ có âm mưu ?Huynh nghĩ xem ta có thể làm được điều gì ở nơi này?luyện tà ma ngoại đạo hay âm mưu lật đổ được triều đình?.Bẩm đại nhân,nô tì thật ra chỉ là có hứng thú với những thi thư,binh pháp,muốn đến đây tìm một ít để mở mang tài nghệ .Đại nhân cũng không cần phải rút kiếm ra đâu,nô tì đây còn chưa có muốn chết.”-An Nguyệt cũng đứng dậy,phủi phủi y phục chính mình,cũng không quan tâm đến người kia mà từ từ ôm sách đặt lại vào chỗ cũ,nhưng khi đến lúc cõ nhón gót chân để xếp lại sách thì bất ngờ trượt chân,không kịp hô lên lập tức ngã vào lòng ngực ai đó,cả hai té lăn cù ra đất.An Nguyệt nằm trong lòng ngực ấm áp của nam nhân,còn nghe được tiếng tim đập của hắn,vội vã đẩy ra đỏ mặt đứng dậy.Không ngờ giữa mặt lên còn phát hiện ra...mặt của hắn còn nóng hơn cả mình!

“Huynh...tạ tội,thật ra...thật ra ta không có cố ý”-Cô nhìn hắn ,lúng túng nói cũng không thành câu,biết tội cúi xuống nhặt đồ rơi ra từ người hắn.Sau đó hơi ngạc nhiên cầm lên quan sát một lát thứ ở trên tay:

“Cái này chính là...”

Nam nhân nhanh chóng cầm lấy thứ đặt trong tay An Nguyệt,gấp lại cất cẩn thận bỏ vào áo,không buồn nhìn cô nữa xoay người bước đi.Nhưng An Nguyệt lại như đang suy nghĩ điều gì đó,nói to:

“Này,do ta đắc tội huynh nên ta nói cho huynh biết,nếu theo những thứ trên đó có thì việc cứu giúp cho dân chúng bị thiên tai không thể triệt để hết được,những thánh chỉ được ban ra vẫn chưa thiết thực với hoàn cảnh hiện tại,e là nếu đưa ra thực thi sẽ không đúng đắn.”

Nam nhân kia dừng lại ngay trước cửa ,sau đó quay ngược lại nhìn cô nghe hoặc mà hỏi:

“Ngươi nói vừa nói gì?”

44. Chương 37-3

Không biết từ khi nào, trong ngự thư phòng đã có hai bóng dáng ngồi hăng say tranh luận về việc cứu giúp bách tính. An Nguyệt cũng đã lâu lắm rồi không được trở tài, cô bèn đem hết tất cả kiến thức cộng với những điều đọc được trong một số tiểu thuyết có bối cảnh tranh giành quyền lực ra để nói với hắn, tuy nhiên cũng không ít điều khá bất hợp lý, vốn từ ngữ cổ đại của cô cũng không nhiều nên việc đề xuất khó khăn hơn. An Nguyệt quả thật rất khâm phục người nam nhân này, hắn tuổi trẻ tài cao, lại tuấn tú hơn người quả thật là cực phẩm. Những điều cô nói sai đều được hắn mang giải thích cùng phân tích vô cùng rõ ràng và chặt chẽ:

“Chúng ta có thể đem lương thực phân phát nhiều ở những nơi này, huynh xem...” - An Nguyệt dùng ngón tay trỏ vào những điểm nhỏ trên bản đồ, nơi này gần tâm thiên tai nhất, cần phân phát số lượng lớn lương khô và ngân lượng.

“Không nên, những nơi này vẫn thường xuyên xảy ra sơn tặc, nạn này vẫn chưa dứt, tuyệt không thể đem lương khô đi ngang qua. Chúng ta vẫn nên chia thành nhiều đợt nhỏ, bố trí quân lính canh giữ chặt chẽ để vận chuyển cũng có thể đều đặn đưa đến.” - Người kia nhíu mày, suy nghĩ sau đó đưa ra ý kiến.

“Huynh nói đúng, nhưng liệu khi nào mới có thể dẹp nạn sơn tặc đó đây? Dân chúng chịu thiên tai còn chưa đủ, bọn trộm cướp đó thật không tốt.”

“Ta sẽ nhanh chóng đề xuất điều đó với hoàng thượng, cho phép đem quân đến dẹp loạn, trừ bạo trấn an bá tánh, nhưng việc lâu dài trước mắt vẫn là nghĩ cách đem lương thực phân phát đều cho các vùng bị thiên tai. E là nhân lực không đủ, còn phải lo công vụ đắp đê điều...”

An Nguyệt nghe đến đó thì đầu lóe lên, cảm xúc phấn chấn, máu len tới đến những vùng nhỏ nhất trên cơ thể. Cô không phải nghe lầm đấy chứ? Thiếu nhân lực, tức là không phải rất cần thiết hay sao? Điều này chính là ông trời hiểu lòng cô? Muốn cho cô một cơ hội ra khỏi cái lồng son này? Nghĩ đến đó, cô ngay lập tức đề bạt ý kiến, nở một nụ cười chói mắt làm người đối diện sững sờ trong giây lát:

“Vậy thì chi bằng để cho các cung nữ, thái giám trong cung rời đi để cứu giúp dân chúng, điều thiết yếu hiện giờ là như vậy. Trong cung này lại rất dư thừa nhân lực, tại sao chúng ta không đem đi giúp đỡ việc cứu trợ? Thiếu hụt một ít cũng không hề ảnh hưởng đến công vụ, còn có thể tiết kiệm được ngân khố. Đây không phải là một mũi tên trúng hai đích sao?”

“Việc này muội nói rất có lý, ta cần phải lập tức đề bạt nó với hoàng thượng” - Nam nhân kia nói chuyện lâu không khỏi có chút thân thiết, cũng chuyển đổi xưng hô, hòa nhã hơn rất nhiều. Hắn nghe đến đó vui mừng đứng dậy, hướng An Nguyệt cáo từ chuẩn bị rời đi, hẹn cô ngày khác lại bàn tiếp.

“Này, ta vẫn chưa biết cao danh quý tánh của huynh”

Người kia thông thả bước đi, còn không quên cười đáp lại một tiếng:

“Phó Tiền Doanh”

An Nguyệt đợi người kia đi xa thì mới lén lút ra khỏi Ngự thư phòng, thực ra cô cũng không nghĩ tới nơi này còn có thứ tin đồn quỷ thần gì đó kia. Nếu cô xuất hiện ở đây lâu khó tránh chuyện bất quải, vẫn nên nhanh chóng trở về là tốt nhất. An Nguyệt nghĩ thế, lấy đi vài cuốn sách, hướng về Như Nguyệt các mà bước đi.

45. Chương 38

An Nguyệt ngồi dùng bữa trưa ở bàn đá đặt trong sân, đứng bên cạnh là Thảo Nhu cầm quạt làm mát. Trời quả thật rất nóng bức, lúc này má có một ly nước ngọt thì hay biết mấy... nhưng ở cái nơi này thì đào đâu ra những thứ đó đây. Bỗng nhiên nhớ ra một điều vô cùng quan trọng, cô quay sang Thảo Nhu, hỏi:

“Thảo Nhu, em có biết vị quan trong triều nào tên là Phó Tiền Doanh không? Cái người mà vô cùng tuấn tú, hay mang theo trường kiếm bên người ấy? Hắn còn rất tài giỏi nữa.”

Thảo Nhu đang buồn ngủ, nghe tiếng nói thì giật mình, ngẩng ngẩng nghĩ nghĩ một lát, cuối cùng nói ra, nghiêng đầu qua một bên:

“Trong hoàng cung này có đến 10 người mang họ Phó. Nhưng nếu nô tì nhớ không lầm thì người có họ Phó tên Tiền Doanh mà còn tuấn tú tài giỏi thì chỉ có tể tướng đại nhân thôi, ngài chính là nam nhân được săn đón nhiều nhất trong kinh thành sau hoàng thượng và tam vương gia. Mà tại sao nương nương lại hỏi nô tì những điều đó...? Không lẽ...” - Thảo Nhu nói đến đó thì ngáp ngừng sau đó lùi ra sau hoảng hốt nhìn cô “Nương nương... ngài muốn hồng hạnh vượt tường?”

An Nguyệt đang gặm thịt làm thì rơi hết xuống mặt đất, tức giận nhìn con nhóc kia, nói:

“Em bị điên à? Ta còn không có tấm vải xanh nào thì moi đâu ra mũ xanh để đội cho hoàng thượng? Em có tin ta mang em đi phạt không?”

“Nô tì, nô tì biết lỗi... xin nương nương tha tội cho nô tì. Nô tì chỉ là nghĩ nương nương sẽ làm theo giống như trong tiểu thuyết gió...a” - Thảo Nhu vội bịt miệng chính mình lại, sợ hãi nhìn An Nguyệt, không cho cô nghe thêm được từ nào nữa.

An Nguyệt nghe đến đó thì đứng lên, sấn tới tiểu nha đầu kia, neho neho mắt nghi hoặc chất vấn, đẩy đẩy ra phía sau:

“Em bảo là tiểu thuyết?... loại tiểu thuyết gì lại có thể viết ra những điều vô căn cứ đó... không lẽ... em đọc tiểu thuyết gió trăng?”

“Nô tì, nương nương, nương nương tha lỗi... Không phải là nô tì tàng trữ sách cấm đâu, là do trưởng công chúa... chết” - Thảo Nhu lại phát hiện ra mình lỡ miệng khai sạch, vội quỳ xuống.

“Trưởng công chúa... những thứ đó lấy ở đâu ra?” - An Nguyệt lại hỏi tiếp, mặt không nhìn rõ được cảm xúc.

“Là... là... trong lúc ngài ấy những năm ngao du thiên hạ có tìm được một số loại tiểu thuyết gió trăng, nội dung phong phú, tình tiết bất ngờ nên bí mật mở một tiệm sách bán toàn loại sách đó. Lúc nương nương còn chưa tỉnh dậy ngài ấy có cho chúng em đọc qua vài cuốn, do cảm giác mới mẻ... nên... nên mới mượn số lượng lớn đem về đọc. Ngày nào cũng có sách mới, bây giờ thì gần như cung nữ đều đọc rồi nên...”

“Nên em trở thành người trung gian vận chuyển sách cho trưởng công chúa?”

“Vâng...nô...nô tì biết lỗi...nô tì sẽ đi trả lại những thứ đó ngay.” - Thảo Nhu lật đật đứng dậy, định chạy đi thì bị An Nguyệt giữ tay chặn lại. Cô nói:

“Ta có bảo em đi tiêu hủy sao? Nhanh nhanh đem ra đây cho ta vài cuốn nào, ta cũng đang rất chán chường đây.”

46. Chương 39-1

An Nguyệt bị trưởng công chúa kéo chạy thẳng từ Như Nguyệt các đến Trương Hoa cung, nơi ở của chính người nào đó. Lúc mà cô nhận ra thì người đã ở trước cửa rồi, ban nãy cô chỉ theo chân Thảo Nhu đến tìm một vài đầu sách không ngờ đụng phải nàng đang lén la lén lút vận chuyển, trưởng công chúa không nói gì, ngơ vực nhìn nàng từ trên xuống dưới. Sau đó nàng trực tiếp mang cô đi luôn, còn nói là có một bí mật muốn nói cho cô nghe. An Nguyệt thực sự cũng rất vô tội, cô chỉ là muốn hóng chuyện một chút thôi mà... Thành ra cô vẫn đứng nhìn cung điện rực rỡ nổi bật, tuyệt đối khác xa An Gia cung hay Vạn Cúc hiên, mà điều đặc biệt là nơi này khắp nơi đều có bia tập bắn và một đài cao dùng cho việc luận kiếm.

“Đây đây, mọi người mau vào đi, nhanh một chút, ta thực sự muốn cho mọi người xem. Em, đi mang trà và điểm tâm... vào thư phòng cho ta” - Trưởng công chúa bất thành linh xuất hiện, nàng đã thay cung trang thành trung y thoải

mái giản dị.Nàng đi tới tươi cười kéo An Nguyệt vào trong xong đóng chặt cửa lại,phân phó cho cung nữ đi làm việc.

“Công chúa...nơi này thực sự là có thư phòng sao?”-An Nguyệt tò mò hỏi,cô cũng đã quan sát kĩ rồi.Cung điện này đâu còn nơi nào khác nữa chứ?nàng định dẫn cô đi đâu đây?

“Muội cứ bình tĩnh đứng yên ở nơi đó cho ta,không còn nóng vội sẽ làm hỏng chuyện,muội cũng nên giữ kĩ bí mật này đó.Hiện giờ chỉ có ta,muội và Hiền phi biết thôi,nếu có kẻ thứ tư sẽ thật sự không tốt”-Trưởng công chúa mở miệng trả lời,tiến đến bàn trang điểm bên cạnh,cẩn thận tìm đến một hộp nhỏ...có vẻ là phấn hoa.Nhưng nàng không cầm lên mà trực tiếp xoay một vòng,bức tường phía đối diện tức thì mở ra,để lộ một không gian bí mật.An Nguyệt hơi kinh ngạc,hỏi:

“Nơi này là?”

“Nhanh chóng đi vào,ta sẽ giải thích kĩ càng sau,nào nhanh lên...”-Kỳ Hoa nắm chặt cổ tay An Nguyệt đem đi,tien tay cầm theo một ngọn đèn nhỏ,lúc hai người vào trong thì bức tường cũng từ từ khép lại.An Nguyệt chỉ còn cách bám chặt người phía trước đi vào sâu bên trong.Trưởng công chúa cầm đèn giơ lên,làm lộ rõ khoảng không gian,nơi này có rất nhiều sách!Còn có cả một bàn nhỏ ,trên bàn là những tờ giấy viết đầy chữ còn chưa khô.Kỳ Hoa để cô ngồi xuống,tiến đến kệ sách tìm một vài thứ gì đó,An Nguyệt cũng cúi đầu ,qua thứ ánh sáng yếu ớt mà xem xét những tờ giấy kia...

“Những bản gốc này...không lẽ công chúa chính là vị tác giả viết ra những loại tiểu thuyết kia?”

Trưởng công chúa ôm một chồng sách đi đến,tươi cười ,cũng ngồi xuống cạnh cô.

“Muội cũng thật thông minh,bất quá ta không phải là tác giả toàn bộ...mà là một số...hay nói cách khác ta cũng chính là vị tác giả nổi tiếng nhất trong số đó.Tiểu thuyết ta viết ra có thể bán hết trong vòng hai canh giờ,được những người từ già đến trẻ,không trừ ai,đều yêu thích.Thật ra việc này ta cũng chỉ mới làm không lâu,mật thất này chính là thứ ta yêu cầu cần bí mật tiến hành,dùng toàn bộ ngân lượng ta kiếm được trước đó làm ra.”

An Nguyệt cầm thử một cuốn có tên“chuyện bát quái trong triều ” lên,lật thử vài trang đầu thì lập tức nóng hết cả mặt ,lập tức đặt vội xuống bất mãn nhìn người bên cạnh.

“Ha ha ha,những loại như vậy chỉ dành cho những người ái nam ái nữ,đoạn tụ ,đặc biệt giới kỹ nam đều rất ưa chuộng .Kẻ nào mà lại không muốn biết thật sự bên trong triều đình về các vị quan?thậm chí là như trong đó,tể tướng còn có thể tư tình với tên hình bộ thượng thư a,hay là tên Vũ Hiền để kia thật ra không có thích mỹ nhân,...ha ha”-Kỳ Hoa thấy cô xấu hổ thì sảng khoái bật cười,đem ra một cuốn khác đưa cho cô.

“Thôi,đùa với muội một chút.Ta không muốn muội sinh ra ấn tượng xấu về họ,ở đây có đủ các thể loại,tha hồ cho muội chọn lựa.Hay là muội thử qua cuốn”chiêu phi” này đi,là tác phẩm đầu tay của ta,tưởng tượng ra một chút về tình sử giữa phụ hoàng và mẫu hậu của ta mà đặt bút đây”

An Nguyệt lật cuốn” Chiêu phi” ra,xem qua vài trang đầu thì quả thật cảm thấy văn phong của nàng rất tốt,còn có thể so với một số người cô biết qua ở hiện đại,định lật trang tiếp theo thì nghe tiếng xồng xộc chạy vào:

“Công chúa,nương nương,không xong rồi,Hiền phi xảy ra chuyện”

TG:Nhân dịp này,ta muốn nói một chút về tác giả yêu thích của ta:Cố Mạn,Mặc Bảo Phi Bảo,Tửu Tiểu Thất,Điệp Chi Linh,Minh Nguyệt Thính Phong,Đình Mặc...của mọi người là ai nào?

47. Chương 39-2

An Nguyệt làm rơi sách trên tay xuống mặt đất,trưởng công chúa bên cạnh khấn trương đứng lên,lao tới chỗ của cung nữ kia,lo lắng hỏi:

“Em nói sao?Hiền phi xảy ra chuyện?Là chuyện gì?mau nói ra”

Tiểu cung nữ kia bị bất ngờ túm lấy,cũng không kịp phản ứng phát ra được lời nào,sợ hãi nhìn chủ tử của mình,áp a áp úng.An Nguyệt đi tới,nói một lời trấn an với trưởng công chúa,bảo nàng xem nàng làm tiểu cung nữ sơ hãi như vậy thì còn làm gì được nữa.Kỳ Hoa nghe vậy,hiểu ý,bỏ tay xuống mà đợi cung nữ trả lời,trong lúc này quả thực nóng vội là không phải đạo.

”Hiền phi,Hiền phi ở Vạn Cúc hiên bị tặc nhân ám sát,hiện giờ đang bị thương nằm trên giường.Hồng Cúc chạy qua nói nô tì báo cho công chúa biết”-Tiểu cung nữ nuốt nước miếng,lùi ra một bước mới nói được.Trưởng công chúa nghe xong liền trực tiếp kéo An Nguyệt đi,cô cũng đành phải chạy theo đuổi kịp tốc độ của nàng.Mình vừa bị hãm hại thì đã có kẻ khác ra tay,bình yên cũng chưa lập lại được bao lâu...Rút cục chính là Trang quý phi hay Giang hiền nghi?Nếu là ai cô cũng sẵn sàng mà nghênh đón.

Điện công chúa cũng khá gần Vạn Cúc hiên,nên chẳng mấy chốc mà màu vàng rực rỡ của hoa cũng đã hiện lên trước mắt,hai người vội vã chạy vào trong.Các vị cung nữ,thái giám đang tất bật chạy xuôi chạy ngược,cần chậu nước liên tục vào ra.Có hai vị thái y cũng đứng ngoài,thấy Kỳ Hoa và An Nguyệt thì cúi đầu hành lễ,nhưng chẳng ai trong cả hai còn chú ý điều đó,chỉ biết lao vào bên trong.An Nguyệt thấy Trang quý phi và Giang hiền nghi đều có mặt,kể cả những cung phi khác nhưng lại không thấy bóng dáng của “hắn”.Cô cũng hành lễ,vội hỏi Du thái y vừa chẩn mạch cho Hiền phi:

“Chuyện gì xảy ra ?,tại sao Hiền phi lại bất tỉnh?”

“An muội muội,tạ biết muội lo lắng cho Hiền phi,chúng ta ai cũng đều như vậy cả.Nhưng muội phải bình tĩnh,để cho Du thái y nghĩ cách điều trị”-Trang quý phi lên tiếng,ngắt lời Du thái y.

Trưởng công chúa cũng đi tới tức giận nói:

“Ta biết có một kẻ trong số các người làm ra sự tình này,nếu ta biết là ai thì đừng hòng sống trên đời này nữa.Các người hại An quý tần chưa đủ sao?Giờ còn muốn đến Hiền phi nàng?”

Giang hiền nghi ngồi cạnh này giờ im lặng bỗng nhiên lên tiếng,nhìn trưởng công chúa mà nói:

“Thật không biết vì sao công chúa ngài nghĩ là một trong số chúng ta gây nên việc này?công chúa có bằng chứng chứng minh cho điều đó sao?.Hiền phi ,An quý tần và chúng ta đều là tì muội,cùng hầu hạ hoàng thượng,hòa thuận là cần thiết trên hết.Chúng ta làm sao lại đi đấu đá lẫn nhau?Việc của An quý tần là một mình ả nô tì độc ác Chu Tịch kia gây ra,có sao bây giờ trưởng công chúa lại đổ tội này cho chúng ta?”

“Hừm,tạ biết Giang hiền nghi miệng lưỡi sắc bén,nhưng ta cũng không cần nàng phản bác lại như vậy,kẻ nào làm thì kẻ đó tự biết.Du thái y,ông mau nói sơ qua tình trạng của Hiền phi cho ta nghe”-Kỳ Hoa liếc nhìn Giang hiền nghi,cũng không muốn tranh cãi với nàng nữa mà đến đứng cạnh An Nguyệt,hướng Du thái y hỏi.

“Hồi bẩm trưởng công chúa và các vị nương nương,vi thần sau khi tiến hành xem mạch tượng cho Hiền phi nương nương đã phát hiện ra một việc không hay:Trong người ngài ấy có độc tố tích trữ lâu năm,kết hợp với loại độc có trong ám khí ban này trúng phải đã hợp lại phát tác mạnh.Vi thần đã điều chế thuốc giải độc tạm thời,nhưng cũng không thể cầm cự lâu.Nếu qua đêm nay Hiền phi nương nương không tỉnh lại để vi thần tiếp tục chữa trị e là sẽ..sẽ không qua khỏi”

“Ông nói cái gì?Ông làm thái y để làm gì thế?Đến bệnh nhân bị bệnh cũng không thể chữa được?”-Trưởng công chúa lao tới trừng mắt nhìn Du thái y,định nắm cổ áo ông ta thì bị An Nguyệt chặn lại.

“Liệu không còn cách nào khác sao Du thái y?”

Du thái y lắc lắc đầu ,quỳ xuống mà nói:

“Vi thần vô năng,xin công chúa và các vị nương nương giáng tội...”

48. Chương 40

Thấy những vị phi tần khác cũng không ai muốn nói một lời nào, sắc mặt của họ đều khó suy đoán như nhau, dịu dàng nhưng lại không hề thật lòng dù chỉ một chút. An Nguyệt chán nản nhìn qua Trang quý phi đang ngồi tựa tay lên mặt bàn, ánh mắt của nàng ta lúc này thâm trầm kỳ quái, giống như đang suy tính việc gì đó. Mà Giang hiền nghi ở bên cạnh mảy mềnh cũng hơi nheo lại, nhìn hơi nghiêng về phía của Hiền phi sau tấm màn che. Không khí lắng xuống trong giây lát, Trang quý phi cuối cùng cũng chịu mở miệng, buông ra lời vàng ngọc:

“Du thái y, chuyện này cũng không phải do ông làm ra, không cần phải nhận lỗi làm gì. Việc quan trọng bây giờ hãy mau nghĩ cách giải độc tố trong người của Hiền phi. An quý tần, muội cũng coi như là tình thông y thuật, lại là tử muội tốt với Hiền phi. Muội hãy ở lại đây chăm sóc cho nàng ấy, ta để lại Như Tuyết ở đây, nếu có chuyện gì xảy ra phải đến báo ngay cho ta biết. Chúng ta không nên tụ tập ở nơi này, ảnh hưởng sức khỏe Hiền phi, thích khách kia vẫn chưa tìm ra được, nếu xảy ra chuyện đáng tiếc một lần nữa cũng không tốt. Các muội hãy mau chóng về lại cung của mình, không có lệnh không được ra ngoài.”

“Chúng nô tì đã rõ, đa tạ nương nương dạy bảo”-Những cung phi khác cũng đồng loạt quỳ xuống. Trong lòng thực sự rất vui sướng, bảo các nàng đến xem một người bất tỉnh thì có gì hay ho chứ?

“Được rồi, tất cả mau giải tán”-Trang quý phi đưa bàn tay ngọc ngà của mình cho cung nữ nắm, cúi người hành lễ với trưởng công chúa rồi mới đi ra. Giang hiền nghi cũng đứng dậy, đôi mắt phượng hướng ra phía trước, tà váy gấm Bích Ba mềm mại trượt theo từng bước đi của nàng, gật đầu với An Nguyệt, chào trưởng công chúa rồi cũng đi mất. Thật ra đến sau này An Nguyệt cũng không biết cái gật đầu đó có nghĩa là gì...Không lẽ nàng tạ ơn cô cứu nàng một mạng? Hình như đó không phải là tác phong của một người kiêu ngạo như nàng ta. Nhìn nàng có vẻ rất văn đạm phong khinh, không hề muốn liên quan đến việc đấu đá hậu cung, nhưng thật sự luôn tìm cách trục lợi cho bản thân mình. Người ta nói độc ác hiện trên mặt không hề đáng sợ, cái đáng sợ chính là ngấm ngầm độc ác.

Các phi tần khác cũng nhanh chóng đi khỏi, còn có người thì thăm việc mùi hoa cúc làm cho khó chịu, hay là hoàng thượng vì sao không hề tới. An Nguyệt nhắm mắt cho qua những chuyện đó. Hắn ta luôn bận trăm công nghìn việc, nào có thời gian cho việc đấu đá hậu cung. Cô đến vén tấm màn xanh ngọc bích lên, xem xét Hiền phi ở bên trong, sắc mặt của nàng vốn không tốt bây giờ lại còn kém hơn, cổ tay hiện rõ gân xanh, môi không huyết sắc, mồ hôi nhỏ giọt. Những thứ này đúng là biểu hiện của việc trúng độc, đáng tiếc là cô cũng không biết cách giải, không giúp gì được ...

“Nàng vẫn có khả năng tỉnh lại chứ?”-Trưởng công chúa này giờ vốn im lặng cũng mở miệng hỏi, tiến đến gần hơn xem xét Hiền phi.

“Vi thần sẽ cố hết sức làm cho ngài ấy tỉnh dậy, cách một khắc sẽ dùng ngân châm đâm vào những huyết chính trên cơ thể, loại bỏ ứ huyết phong tỏa độc tố. Xin công chúa và nương nương yên tâm”-Du thái y run run trả lời, ngồi xuống cạnh giường, bắt đầu mở hộp kim châm ra để châm cứu. Hiền phi nằm trên giường nảy lên nhẹ nhẹ, có vẻ đau đớn. Trưởng công chúa nắm chặt bàn tay lại, nghiêng răng trèo trẹo:

“Ta mà biết kẻ này làm ra chuyện này, kẻ ấy ắt sẽ không toàn thân”

An Nguyệt nghe xong không khỏi run lên, sau đó là dở khóc dở cười. Nếu không phải trong nguyên tác trưởng công chúa sau sẽ có ý trung nhân, cô cũng thực hoài nghi chuyện giữa hai con người này. Xem cứ như bách hợp...Cô sống ở hiện đại cũng đã bị nhiễm đôi chút từ mấy đứa bạn cùng phòng, tính tình quái gỡ không kém.

Bỗng nhiên Trưởng công chúa chạy vụt ra bên ngoài, An Nguyệt giật mình gọi to:

“Công chúa, người định làm gì...?”

“Ta phải đi tìm tên Vũ Hiền để chết tiệt kia!”-Trong tiếng gió thổi có giọng nói tức giận đáp lại. An Nguyệt cũng chỉ có thể chờ ra, nhìn bóng dáng kia biến mất

49. Chương 41

Nhìn thấy bóng dáng trưởng công chúa đã mất hút, An Nguyệt lại lắc đầu thêm một lần nữa. Đúng là môi trường khác nhau sẽ sản sinh ra tính cách khác nhau: Trưởng công chúa từ nhỏ được quan tâm nuông chiều, sau đó lại phiêu bạt giang hồ, tính cách trở nên tùy tiện so với chuẩn mực thời cổ đại. Mặc dù nàng rất thông tuệ lại có nhan sắc động lòng người, nhưng tính nóng nảy như lửa kia khó mà làm nên chuyện. An Nguyệt ngồi xuống ghế phủ lụa Tây Nhung cạnh giường Hiền phi, chăm chú học hỏi cách dùng kim châm của Du thái y, thỉnh thoảng lại cầm khăn tay thêu hoa cúc lau trán cho nàng. Cô cũng hy vọng Hiền phi sẽ nhanh chóng tỉnh lại, người như nàng xứng đáng có được một cuộc sống tốt đẹp hơn bây giờ.

“Xong rồi sao? Có tiến triển gì không?” - An Nguyệt thấy Du thái y thu châm lại thì vội hỏi, mắt hạnh liếc nhìn người trên giường vẫn chưa có động tĩnh gì.

“Thần đã cố gắng hết khả năng, xin nương nường chờ lo lắng quá nhiều”

“Ta cũng biết rồi, ông mau lui ra nghỉ ngơi lát đi, việc chăm sóc Hiền phi cứ để đây ta lo” - An Nguyệt cười cho Du thái y lui, ông ta dù sao cũng mệt nhọc rồi. Tuổi già sức yếu dễ suy nhược. Du thái y cúi đầu thi lễ rồi nhanh chóng ra ngoài, An Nguyệt gọi tiểu nô tì Hồng Cúc, phân phó đi tìm Minh Xuân và lấy một chậu nước mang tới. Lúc này cô mới tình cờ nhìn ra bên ngoài cửa sổ... trời cũng chập tối rồi, trưởng công chúa đi lâu như vậy vẫn chưa về, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Mà lúc này... ở Thanh Long điện...

Mùi long diên hương vờ phiêu đảng trong không gian, tỏa ra từ đầu rồng được đúc kỳ công bằng vàng, đặt trên bàn bằng gỗ công phẩm. Một ngọc tử đầu rồng chốc chốc lại được ấn nhẹ xuống mặt tấu đầy chữ, xem như đã được định qua. Ngô công công đứng bên cạnh yên lặng mài mực, trong điện chỉ nghe được tiếng sột soạt của giấy và tiếng lách cách trong nghiêng mực. Bỗng nhiên, người vẫn chăm chú làm việc này giờ mở miệng rồng, hỏi Ngô công công, động tác phê chuẩn vẫn không dừng lại.

“Việc cứu trợ diễn ra như thế nào rồi? Có thể đảm bảo đầy đủ cho dân chúng không?”

“Bẩm hoàng thượng, nhờ có những cải cách mới kia của Phó tể tướng, việc cứu trợ đã diễn ra rất thuận lợi. Ngài ấy sẽ nhanh chóng đem quân đánh dẹp bọn sơn tặc đang hoành hành... Chỉ có điều...” - Ngô công công ngập ngừng dừng lại, nhìn sang người còn mặc long bào bên cạnh mình. Ông ta đã theo hoàng đế từ lúc người còn rất nhỏ, ông biết những điều tối kị nào nên tránh nhắc đến trước mặt người...

Nhưng ông không thể không bàn đến việc này.

“Nói đi” - Vũ Hiền đế hạ rèm mi che khuất đôi mắt đẹp, tỏ vẻ đang lắng nghe. Ngô công công suy nghĩ một lát, cuối cùng nói ra :

“Về những ý kiến của Phó tể tướng, ngài ấy nói một trong số đó không phải là chủ ý của ngài mà là một vị cung nữ trong ngự thư phòng... Nhưng nô tài biết ngoại trừ Tôn ma ma tổng quản ra, rất hiếm khi có cung nữ lui đến đó, mà vị cung nữ kia cũng rất kỳ lạ. Nàng tự xưng là cung nữ của Như Nguyệt các, lại không biết gì về việc từng xảy ra trong Ngự thư phòng. Hoàng thượng... ngài có...”

“Ta biết rồi, không cần nói nữa đâu.” - Kỳ Nhật ngắt lời, mở mắt ra. Phong thái có vẻ ung dung bình tĩnh nhưng tay cầm ngọc tử lại không biết vô tình hay cố ý xiết chặt hơn một chút. Những động tác nhỏ đó làm sao có thể qua mắt Ngô Trung ông? - Ngô công công thở dài, không nói tiếp nữa, ông biết mỗi lần nhắc đến người kia thì hoàng thượng lại có biểu hiện như vậy.

Đúng lúc đó, một bóng đen vụt từ ngoài cửa sổ vào trong điện, quỳ xuống trước mặt Kỳ Nhật.

” Đã tìm thấy?” - Vũ Hiền đế hỏi ngắn gọn, đặt ngọc tử xuống, nhìn thẳng vào người kia

“Mặc Phong bắt tãi, đã bắt được thích khách kia, sắp tra khảo hần lại bị kẻ khác dùng ám khí hại chết... nhưng bên cạnh hần viết một chữ...” - “Giang”

Kỳ Nhật nhíu mày lại hỏi tiếp: “Bên kia vẫn tiếp tục chiêu binh?”

“Quả thật như vậy, thiết nghĩ tháng sau sẽ thành một thế lực hùng mạnh, được rất nhiều ô quan ủng hộ.”

“Tiếp tục theo dõi”-Kỳ Nhật nghe xong,phất tay cho người phía dưới tiếp tục công việc,hắn lại bắt đầu cầm lên một bản tấu mới.

Mặc Phong hiểu lệnh chủ tử,quay đi nhưng còn không quên nói một câu:

“Chủ tử,Trưởng công chúa...đang tới đây”

50. Chương 42

Bóng áo đen của Mặc Phong vừa biến mất,một cơn gió kỳ lạ bỗng chốc thổi đến,mang theo chút hương tàn của hoa cúc cuối mùa hạ.Cửa sổ chạm khắc vốn được đóng kín cũng mở toan ra,làn hơi mát ủa vào và một tà áo đỏ thướt tha xinh đẹp vụt đến trước mặt của Vũ Hiên đế.Trưởng công chúa neho neho mắt phượng,chau mày liễu nhìn chăm chăm hoàng đế của mình.Tên chết tiệt này dám cho lính cản đường nàng,bất quá cũng không thể trụ nổi trong một khắc.Nàng lại quay sang Ngô công công đang ưu nhã mài mực,trừng mắt.Ngô công công hiểu ý cúi đầu hành lễ rồi lui ra bên ngoài,để lại hai bóng dáng một kim một hồng chói mắt ở lại bên trong điện.Ông vội phân phó cho cung nữ thái giám chuẩn bị thay sẵn những thứ cần thay thế...mỗi lần trưởng công chúa mà đến đây ắt thế nào cũng gây ra chuyện...

“Hừm,Kỳ Nhật,ta hỏi đệ rút cuộc có còn xem ta là tỉ tỉ,xem trọng các cung phi của đệ không hả?”-Kỳ Hoa quát lên,đập bàn tay ngọc ngà lên bàn.Vũ Hiên đế nhanh tay cầm những tấu chương còn sót lại lên,không để bị vấy mực rơi sau đó nở một nụ cười tiêu sái:

“Hoàng tỉ,tại sao tỉ lại nói như vậy?Tỉ mãi là tỉ tỉ của trăm,trăm cũng rất quan tâm hậu cung,không phải ngày nào cũng đến ” thăm ” các nàng sao?”

“Đệ còn dám nói như vậy với ta?...Hoàng thượng...lúc An quý tần bất tỉnh,người không đến nhìn qua nàng một lần lại đem cố đẹp loạn triều thần mưu phản,cứu trợ bá tánh ra ép người ,nhưng miệng nói đem lại đến An Gia cung kia mà mua vui, còn thăng nàng ta lên 2 bậc.Người tốt cùng có hiểu An quý tần đem nào cũng đứng ngoài hiên đến tận khuya để chờ người hay không?Mấy hôm nay nàng cũng không buồn dùng bữa,thân thể ngày càng tiều tụy.Huống chi lúc này Hiên phi trúng độc sắp chết,người vẫn nhàn nhã ngồi đây uống trà .Người rút cuộc có còn lương tâm hay không?.Nếu hôm nay người không đến Vạn Cúc hiên thì cũng đừng xem ta là tỉ nữa.”-Trưởng công chúa la lên,buông ra một tràng dài rồi xoay người hướng ra cửa sổ bay đi mất.Trong không khí còn truyền lại một câu:

“Hoàng thượng người là tên hèn nhát,có tâm lại ra vẻ vô tâm,người nghĩ qua mắt được bào tỉ này sao?”

Vũ Hiên đế vốn bình tĩnh thông dong bỗng nhiên đáng người thẳng tắp hơi cứng lại,hắn lại một lần nữa nhắm mắt định thần.Trong đầu hiện ra dung nhan người nào đó đứng dưới gốc quế trong ngự hoa viên,đưa những ngón tay thanh nhã đón lấy cánh hoa vàng nhạt...

“Hoàng thượng...”-Ngô công công không biết xuất hiện bên trong từ lúc nào,âm thầm thở ra,lần này người kia không đập phá đồ đạc.Hắn còn nhớ hai năm trước một phần Thanh Long điện này phải xây dựng lại hoàn toàn,tốn nhiều tiền của...

Kỳ Nhật quăng lại đồng tấu chương lên mặt bàn,đứng dậy mà buông ra một câu:

“Bãi giá Vạn Cúc hiên”

51. Chương 43

An Gia cung...

“Chủ tử ,nô tì thấy việc đó không khả quan ,xin người suy xét lại.Chúng ta đã làm đến như thế tuyệt đối không thể bỏ cuộc giữa chừng...Hiền phi là một chương ngại lớn và quan trọng,nếu nàng ta chết cũng có lợi cho gia tộc của chủ tử.Nô tì cúi xin chủ tử suy xét kĩ càng”- Một nữ tử đeo mạng che mặt đang quỳ trước một nữ nhân còn mặc trung y đang nhàn nhã ngồi trên ghế xoay chén lưu ly nằm trong lòng bàn tay.Ngón tay thon dài của nàng khẽ chạm vào miệng chén,nở một nụ cười trào phúng trên khuôn mặt phù dung,tỏ ý khinh miệt hỏi:

“Y Tư,người dựa vào đâu mà có thể quyết định thay ta?Ngày hôm nay còn dám ngăn cản ý định của ta.Xem ra được nuông chiều nên người ngày càng lớn mật,người nghĩ ta sợ nàng?Chẳng qua chỉ là một phi tử nhỏ yếu đuối nhu nhược,người nghĩ nàng xứng so cùng ta?”- Nữ tử cầm chén lưu ly lên,hất nước còn tỏa khói trong ly xuống người quỳ dưới đất,lên giọng chất vấn.

“Chủ tử,nô tì biết tội,nô tì chỉ muốn khuyên nhủ chủ tử.Nô tì cảm thấy hoàng thượng...hoàng thượng đang nghi ngờ chủ tử...E là ngài ấy đã biết những suy tính của chủ tử,Hiền phi kia ngày nào còn sống không để chủ tử...A”- Nữ tử đeo mạng che mặt còn chưa nói xong lại nhận một lực lớn đánh vào má làm cho choáng váng,ngã ra đất.Nàng một tay nắm chặt má,tay còn lại đỡ mình ngồi dậy nhìn người đang đứng phía trên...

” Thật là một đám ngu xuẩn,ta tốn công sức bồi dưỡng ra một đám ăn hại như các người?Hiền phi ả chẳng là thứ gì trong mắt tên Vũ Hiền đế kia,bất quá chỉ là một con cờ chính trị nằm trong tay hắn.Chừng nào ả ta còn ở đây thì gia tộc ả mới cung phụng trung thành cho hắn.Chỉ có những kẻ tự cho mình hơn người như ả Trang quý phivà người mới xứng đáng nhận lấy cái chết.Kẻ thù của ta không phải là ả...mà là An quý tần, ả ta giả vờ nhu nhược thật ra tâm tư khó đoán.Người lại ngu xuẩn để cho người của Trang quý phi ra tay trước một bước,còn dám trái lệnh xuống tay với Hiền phi.Loại nô tì như người nên biến khỏi tầm mắt ta...Y Nhất”- Giang hiền nghi quăng chén lưu ly xuống đất,vỡ tan.Không quan tâm lời thỉnh cầu của nô tì kia,đạp cho nàng ba cái rũ rượi.Từ bên ngoài một bóng đen khác vụt vào nhanh chóng bái chào rồi lôi Y Tư đi.Y Tư khóc lóc van xin,không ngừng níu kéo cuối cùng trực tiếp bị Y Nhất đâm một kiếm chết tươi.

“Lôi nó ra,đừng để ta thấy loại đáng ghê tởm như vậy”- Giang hiền nghi rút khăn tay thêu hoa che mũi lại,dặn dò Y Nhất.

“Chủ tử,hoàng thượng đang trên đường đến Vạn Cúc hiền.”-Y Nhất dừng lại báo cáo,về chờ đợi chỉ dụ của chủ tử.

“Người,làm mọi cách phải đưa được thuốc giải cho ả An quý tần,tuyệt đối không được để lộ sơ hở.Còn nữa,gửi thư cho phụ thân ta nói tuyệt đối không được đầu quân theo phe của binh bộ thượng thư Trang Luân...người hãy bí mật cho người đến tìm muối muối của ta,bảo nó nên chuẩn bị cho tốt kỳ tú nữ sắp tới,nói nhất định nó sẽ trở thành tần phi.”-Giang hiền nghi lại một lần nữa mỉm cười,nhìn theo Y Nhất bay đi từ cửa sổ.Đối với nàng những thứ này chỉ là một trò chơi,kẻ nào chậm chân kẻ đó liền thua.Tham vọng của nàng,mong ước của nàng nhất định sẽ thực hiện được.

Giang hiền nghi nhìn ra bên ngoài bầu trời bắt đầu tối mịt.Nàng dùng móng tay cào nhẹ lên thành gỗ,tự nói:

” Vũ Hiền đế,An quý tần.Ta muốn xem thử các người rốt cục có thứ bản lĩnh gì?Muốn ngăn cản ta?Ta xem người có thể đến được đích hay không.Thời cơ cuối cùng cũng đến,Kỳ quốc này,giang sơn này sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về Giang gia,thuộc về Giang Thư Hình ta,mãi mãi thuộc về ta!”

52. Chương 44

Lại một canh giờ nữa trôi qua,An Nguyệt không ngừng dùng khăn tay lau trán cho Hiền phi trên giường.Cô biết mỹ nhân ngủ là một bức tranh đẹp,nhưng nếu nàng cứ ngủ như thế này mọi chuyện sẽ làm sao bây giờ ?Vũ Hiền đế cũng rất cần thể lực của gia tộc nàng,không lẽ lại bỏ mặc nàng như thế sao?Hay thứ tận sâu trong trái tim hắn đã không chế tất cả mà không còn muốn giữ lại giang sơn trực tiếp đóng gói mang đi?Huống hồ lo lắng một người không đủ,bây giờ trường công chúa cũng biến đi đâu mất.

“Đừng rời đi...hoàng thượng...xin đừng rời khỏi tần thiếp”-Hiền phi đang bất tỉnh bỗng nhiên thốt lên,nắm chặt lấy cổ tay An Nguyệt không buông.Miệng lẩm nhẩm nói điều cầu xin,núu kéo,ngọc lệ ướt đầm hai má.An Nguyệt lắc lắc đầu,vẫn để yên cho nàng nắm,cô biết những lúc này trong mộng là điều kinh khủng nhất.Cô cảm thấy tiếc nuối cho thứ tình yêu của nàng...không lẽ một ngày nào đó cô cũng sẽ như thế sao?Tình cảm lẫn át mất lý trí ,tự làm ra những điều mình không chấp nhận được?Cô cũng không nhận bản thân chính là thế,nhưng ai có thể khống chế tình cảm?Trong tình yêu,kẻ nào động lòng trước liền thảm bại.

Từ cửa sổ một bóng áo đỏ nhảy vào,vội vã đến ngồi cạnh An Nguyệt.Cô có thể thấy trưởng công chúa đang rất tức giận nhưng cũng cố nén xuống,hạ giọng hỏi:

“Nàng như thế nào rồi?”

“Du thái y đã hạ châm giải độc,nếu nàng không thể mở mắt ra trong đêm nay e là sẽ ...”

“An quý tần,muội thực sự không có cách giải sao?”-Trưởng công chúa cầm lấy khăn trong tay An Nguyệt,lại lau mặt cho Hiền phi,dùng chút hi vọng còn sót lại mở miệng hỏi cô.

“Muội xin lỗi,loại độc này muội cũng chưa từng gặp qua.Nếu bây giờ muội mạo hiểm chữa trị cho nàng e là thành công cũng không được bao nhiêu,còn có thể làm chất độc trong người nàng phát ra mạnh hơn.Chuyện này chỉ còn có thể chờ vào nghị lực của nàng mà thôi”- An Nguyệt cúi đầu trả lời,đứng lên tiến ra gần cửa sổ.Bỗng nhiên trưởng công chúa lao đến đẩy cô ra phía sau lưng nàng,la lên:

“Kẻ nào?”

Một bóng đen có mái tóc dài tuyệt đẹp,đeo mạng che mặt xuất hiện trước mặt hai người,tay nàng cầm một lọ sứ nhỏ,quăng nó cho trưởng công chúa bắt lấy,nói:

“Đó là thuốc giải, mau đưa cho nàng uống”

“Người là ai?”-Trưởng công chúa rút kiếm đeo bên hông ra , nhảy lên lao ra ngoài

“Ta không rảnh đôi co với người,tin hay không thì tùy.Nếu muốn nàng chết cứ việc tiêu hủy nó”-Hắc y nhân rút ra một phi tiêu nhỏ,quăng về phía trưởng công chúa buộc nàng phải dùng kiếm ngăn chặn.Trong lúc đó thì nhanh chóng biến mất .Trưởng công chúa trở vào lại trong phòng,nhấn mi mở nắp lọ sứ ra.

” Thuốc này không có độc,công chúa không cần phải lo lắng,mau đưa cho nàng uống đi”- An Nguyệt nhìn lọ thuốc kia,suy nghĩ một chút rồi nói với trưởng công chúa.Cô biết người kia có thể là do nữ chính đưa đến,mục đích là gì cũng có thể đoán được một chút.Nhưng chắc chắn không phải là muốn hại Hiền phi.Âm mưu tạo phản của nàng cũng cần đến Hiền phi!

“Được”-Trưởng công chúa trả lời,trút thuốc vào miệng của Hiền phi,dùng lực đẩy xuống.Hai người bắt đầu chờ đợi...thần sắc của nàng cũng đang tốt dần lên.Mồ hôi bắt đầu chảy ra nhiều,nhiệt độ không còn nóng như trước.

“Hoàng thượng đến”-Một giọng nói ảo lả khá quen thuộc vang lên, An Nguyệt thoáng giật mình.Cô không nhìn Hiền phi nữa mà hướng mắt về cửa,chỉ thấy Ngô công công cầm phát trần đứng cạnh cửa.Bóng dáng kia...Vũ Hiền đế cuối cùng cũng xuất hiện,vẫn như cũ là nụ cười khó đoán kia,vẫn khí thế bình thản thông dong.An Nguyệt rủ mắt,cúi xuống hành lễ.Hắn phẩy tay cho cô đứng lên sau đó lướt qua không nói một lời nào.Tại sao cô lại thấy cổ họng mình đắng chát như vậy?Không lẽ là do chưa dùng điểm tâm?

“Vất vả cho ái phi rồi,Hiền phi không xảy ra chuyện gì chứ?”-Cuối cùng hắn cũng nhìn nàng,dùng ngón tay bắt mạch cho Hiền phi trên giường.Khuôn mặt thoáng qua nét kỳ lạ.

“Bẩm hoàng thượng,Hiền phi nương nương đã được dùng qua thuốc giải rồi,nội trong hai canh giờ sẽ tỉnh lại.Tần thiếp không còn lý do gì để nán lại,tần thiếp xin phép cáo lui”-An Nguyệt nói xong nhanh chóng rời đi,cô cũng không muốn ở lại nơi này làm gì nữa.Ngô công công đứng ở cửa khẽ ngẩng đầu nhìn lên bóng dáng nhỏ bé vững vàng bước đi,ông cũng chỉ biết lắc đầu.Ông cũng chỉ là một thuộc hạ nhỏ nhoi,cũng không thể làm gì được.Chuyện gì nên xảy ra cứ để cho nó xảy ra vậy.

“Còn tưởng hoàng thượng không còn muốn nhìn mặt người tỷ tỷ này nữa chứ?Hay thật ra hoàng thượng đến đây là vì chuyện khác?”-Trưởng công chúa mở miệng nói,nhìn bàn tay Vũ Hiền đế vốn để bên dưới lớp long bào.

“Hoàng tử.Trẫm chỉ muốn đến thăm qua Hiền phi”-Kỳ Nhật bỏ tay người trên giường ra,từ tốn trả lời trưởng công chúa.

“Hoàng thượng thật sự quan tâm nàng sao? Người chỉ cần đến gia tộc của nàng,bất cứ cung phi nào trong hậu cung này cũng là một quân cờ để hoàng thượng đem ra thế đi.Người lo sợ gia tộc họ sẽ phản lại triều đình,không lẽ chuyện đó chưa xảy ra sao?Thế lực Trang gia vẫn không ngừng lớn mạnh,còn nắm giữ kim bài miễn tử.Hoàng thượng còn hà tất gì phải đưa các nàng vào hậu cung này?để họ tự lừa dối bản thân rồi cuối cùng vì tranh đấu mà chết đi?”

“Hoàng tử,có lẽ tử không hiểu rõ.Đối với trẫm ,cơ đồ,sự nghiệp và giang sơn mới là tất cả.Những thứ khác bất quá cũng chỉ là thứ ngăn đường.Trẫm tuyệt sẽ không vì những việc vô vị đó mà làm ảnh hưởng lý tưởng của trẫm.”

Trưởng công chúa bật cười,xoay người bước đi.

“Được lắm Kỳ Nhật,nói hay lắm.Ta là tỷ tỷ của người,ta sẵn sàng ủng hộ tất cả những thứ mà người muốn.Nhưng một ngày nào đó người nhất định sẽ hối hận không kịp trở tay.Người có được mọi thứ nhưng điều người thật sự muốn lại vụt mất.Hoàng tử cũng sẽ mỏi mắt mà trông chờ đến ngày đó,nó tuyệt đối không còn xa đâu.”

Bóng áo đỏ vụt đi,biến mất không còn lại gì

53. Chương 44

Lại một canh giờ nữa trôi qua,An Nguyệt không ngừng dùng khăn tay lau trán cho Hiền phi trên giường.Cô biết mỹ nhân ngủ là một bức tranh đẹp,nhưng nếu nàng cứ ngủ như thế này mọi chuyện sẽ làm sao bây giờ?Vũ Hiền đề cũng rất cần thế lực của gia tộc nàng,không lẽ lại bỏ mặc nàng như thế sao?Hay thứ tận sâu trong trái tim hần đã không chế tất cả mà không còn muốn giữ lại giang sơn trực tiếp đóng gói mang đi?Huống hồ lo lắng một người không đủ,bây giờ trưởng công chúa cũng biến đi đâu mất.

“Đừng rời đi...hoàng thượng...xin đừng rời khỏi tần thiếp”-Hiền phi đang bất tỉnh bỗng nhiên thốt lên,nắm chặt lấy cổ tay An Nguyệt không buông.Miệng lẩm nhẩm nói điều cầu xin,núu kéo,ngọc lệ ướt đầm hai má.An Nguyệt lắc lắc đầu,vấn đề yên cho nàng nắm,cô biết những lúc này trong mộng là điều kinh khủng nhất.Cô cảm thấy tiếc nuối cho thứ tình yêu của nàng...không lẽ một ngày nào đó cô cũng sẽ như thế sao?Tình cảm lẩn át mất lý trí ,tự làm ra những điều mình không chấp nhận được?Cô cũng không nhận bản thân chính là thế,nhưng ai có thể không chế tình cảm?Trong tình yêu,kẻ nào động lòng trước liền thảm bại.

Từ cửa sổ một bóng áo đỏ nhảy vào,vội vã đến ngồi cạnh An Nguyệt.Cô có thể thấy trưởng công chúa đang rất tức giận nhưng cũng cố nén xuống,hạ giọng hỏi:

“Nàng như thế nào rồi?”

“Du thái y đã hạ châm giải độc,nếu nàng không thể mở mắt ra trong đêm nay e là sẽ ...”

“An quý tần,muội thực sự không có cách giải sao?”-Trưởng công chúa cầm lấy khăn trong tay An Nguyệt,lại lau mặt cho Hiền phi,dùng chút hi vọng còn sót lại mở miệng hỏi cô.

“Muội xin lỗi,loại độc này muội cũng chưa từng gặp qua.Nếu bây giờ muội mạo hiểm chữa trị cho nàng e là thành công cũng không được bao nhiêu,còn có thể làm chất độc trong người nàng phát ra mạnh hơn.Chuyện này chỉ còn có thể chờ vào nghị lực của nàng mà thôi”- An Nguyệt cúi đầu trả lời,đứng lên tiến ra gần cửa sổ.Bỗng nhiên trưởng công chúa lao đến đẩy cô ra phía sau lưng nàng,la lên:

“Kẻ nào?”

Một bóng đen có mái tóc dài tuyệt đẹp,deo mạng che mặt xuất hiện trước mặt hai người,tay nàng cầm một lọ sứ nhỏ,quăng nó cho trưởng công chúa bắt lấy,nói:

“Đó là thuốc giải, mau đưa cho nàng uống”

“Người là ai?”-Trưởng công chúa rút kiếm đeo bên hông ra , nhảy lên lao ra ngoài

“Ta không rảnh đôi co với người,tin hay không thì tùy.Nếu muốn nàng chết cứ việc tiêu hủy nó”-Hắc y nhân rút ra một phi tiêu nhỏ,quăng về phía trưởng công chúa buộc nàng phải dùng kiếm ngăn chặn.Trong lúc đó thì nhanh chóng biến mất .Trưởng công chúa trở vào lại trong phòng,nhăn mi mở nắp lọ sứ ra.

” Thuốc này không có độc,công chúa không cần phải lo lắng,mau đưa cho nàng uống đi”- An Nguyệt nhìn lọ thuốc kia,suy nghĩ một chút rồi nói với trưởng công chúa.Cô biết người kia có thể là do nữ chính đưa đến,mục đích là gì cũng có thể đoán được một chút.Nhưng chắc chắn không phải là muốn hại Hiền phi.Âm mưu tạo phản của nàng cũng cần đến Hiền phi!

“Được”-Trưởng công chúa trả lời,trút thuốc vào miệng của Hiền phi,dùng lực đẩy xuống.Hai người bắt đầu chờ đợi...thần sắc của nàng cũng đang tốt dần lên.Mồ hôi bắt đầu chảy ra nhiều,nhiệt độ không còn nóng như trước.

“Hoàng thượng đến”-Một giọng nói ảo lả khá quen thuộc vang lên, An Nguyệt thoáng giật mình.Cô không nhìn Hiền phi nữa mà hướng mắt về cửa,chỉ thấy Ngô công công cầm phát trần đứng cạnh cửa.Bóng dáng kia...Vũ Hiền đế cuối cùng cũng xuất hiện,vẫn như cũ là nụ cười khó đoán kia,vẫn khí thế bình thản thông dong.An Nguyệt rủ mắt,cúi xuống hành lễ.Hắn phẩy tay cho cô đứng lên sau đó lướt qua không nói một lời nào.Tại sao cô lại thấy cổ họng mình đắng chát như vậy?Không lẽ là do chưa dùng điểm tâm?

“Vất vả cho ái phi rồi,Hiền phi không xảy ra chuyện gì chứ?”-Cuối cùng hắn cũng nhìn nàng,dùng ngón tay bắt mạch cho Hiền phi trên giường.Khuôn mặt thoáng qua nét kỳ lạ.

“Bẩm hoàng thượng,Hiền phi nương nương đã được dùng qua thuốc giải rồi,nội trong hai canh giờ sẽ tỉnh lại.Tần thiếp không còn lý do gì để nán lại,tần thiếp xin phép cáo lui”-An Nguyệt nói xong nhanh chóng rời đi,cô cũng không muốn ở lại nơi này làm gì nữa.Ngô công công đứng ở cửa khẽ ngẩng đầu nhìn lên bóng dáng nhỏ bé vững vàng bước đi,ông cũng chỉ biết lắc đầu.Ông cũng chỉ là một thuộc hạ nhỏ nhoi,cũng không thể làm gì được.Chuyện gì nên xảy ra cứ để cho nó xảy ra vậy.

“Còn tưởng hoàng thượng không còn muốn nhìn mặt người tỷ tỷ này nữa chứ?Hay thật ra hoàng thượng đến đây là vì chuyện khác?”-Trưởng công chúa mở miệng nói,nhìn bàn tay Vũ Hiền đế vốn để bên dưới lớp long bào.

“Hoàng tử.Trẫm chỉ muốn đến thăm qua Hiền phi”-Kỳ Nhật bỏ tay người trên giường ra,từ tốn trả lời trưởng công chúa.

“Hoàng thượng thật sự quan tâm nàng sao? Người chỉ cần đến gia tộc của nàng,bất cứ cung phi nào trong hậu cung này cũng là một quân cờ để hoàng thượng đem ra thế đi.Người lo sợ gia tộc họ sẽ phản lại triều đình,không lẽ chuyện đó chưa xảy ra sao?Thế lực Trang gia vẫn không ngừng lớn mạnh,còn nắm giữ kim bài miễn tử.Hoàng thượng còn hà tất gì phải đưa các nàng vào hậu cung này?để họ tự lừa dối bản thân rồi cuối cùng vì tranh đấu mà chết đi?”

“Hoàng tử,có lẽ tỉ không hiểu rõ.Đối với trẫm ,cơ đồ,sự nghiệp và giang sơn mới là tất cả.Những thứ khác bất quá cũng chỉ là thứ ngăn đường.Trẫm tuyệt sẽ không vì những việc vô vị đó mà làm ảnh hưởng lý tưởng của trẫm.”

Trưởng công chúa bật cười,xoay người bước đi.

“Được lắm Kỳ Nhật,nói hay lắm.Ta là tỷ tỷ của người,ta sẵn sàng ủng hộ tất cả những thứ mà người muốn.Nhưng một ngày nào đó người nhất định sẽ hối hận không kịp trở tay.Người có được mọi thứ nhưng điều người thật sự muốn lại vụt mất.Hoàng tử cũng sẽ hối hận mà trông chờ đến ngày đó,nó tuyệt đối không còn xa đâu.”

Bóng áo đỏ vụt đi,biến mất không còn lại gì

54. Chương 45

“Tiểu thư, người đang lo lắng sao?”- Minh Xuân ngẩng đầu hỏi tiểu thư nhà mình hiện đang đi lại trong phòng. Sau khi tiểu thư trở về, dùng bữa được một lát thì đọc được lá thư gửi từ phủ đến đây lại không ngừng trầm mặc, có vẻ rất lo lắng.

Làm sao cô không thể lo lắng chứ? -An Nguyệt không trả lời câu hỏi của Minh Xuân, đọc thật kĩ lại lá thư vừa mới nhận được một lần nữa. Những chuyện này cứ không ngừng dồn dập xảy đến như sóng vỗ trong cơn bão, cô cũng sợ mình sẽ trở tay không kịp. Triều đình ngoài kia đã dậy lên sóng gió, chia thành hai phe đối lập, mà phụ thân cô vẫn đang chịu sức ép từ binh bộ thượng thư cha Trang quý phi. Nếu người không thuận theo sẽ gặp bất lợi, nhưng nếu thuận theo sẽ mang tội phản nghịch. Mẫu thân đã trái lời người lên gửi lá thư này cho cô, xin lỗi vì tình hình bất lợi không thể vào cung thăm cô. An Nguyệt có chút cảm động, nhanh chóng nghĩ kế sách vẹn toàn. Cô cũng không muốn mọi thứ kết thúc nhanh như vậy.

“Không ổn! Minh Xuân, em mau mang giấy viết đến đây. Ta phải gửi thư hồi âm ngay lập tức”-An Nguyệt thốt lên, ngồi xuống bàn.

“Dạ, xin tiểu thư đợi em mài mực”-Minh Xuân vâng dạ trả lời vội chạy đi tìm giấy bút tới sau đó mài mực, cũng không nhìn chủ tử của mình nữa.

An Nguyệt cầm bút lông lên, nghĩ gì liền nhanh chóng viết ra. Nhất định cô sẽ không để cho phụ thân theo phe của lão già binh bộ thượng thư kia, sau này ắt sẽ phải gánh lấy hậu quả thảm khốc. Mà người cuối cùng được lợi nhiều nhất chính là nữ chính và gia tộc của nàng, nàng cho huấn luyện một đám thích khách cũng là đợi đến thời cơ này. Việc quân phản loạn tấn công triều đình e cũng không còn xa nữa. An Nguyệt viết một mạch không dừng lại, cố tìm tất cả những âm mưu còn nhớ được trong tiểu thuyết để giúp đỡ phụ thân, chỉ sợ Giang hiền nghi kia đổi kế hoạch trong phút chót.

“Mau đi tìm bồ câu gửi lá thư này gấp cho mẫu thân của ta, không được chậm trễ nội trong hôm nay phải đưa đến được tay người. Nhớ kín đáo một chút”-An Nguyệt cẩn thận gấp thư lại đưa cho Minh Xuân dặn dò nha đầu không được để lộ, lá thư có thể bị đoạt đi bất cứ lúc nào.

“Nương nương, nương nương lại xảy ra chuyện rồi... Triệu thái úy -cha của thực phi bị phát hiện có âm mưu phản nghịch, hiện đã bị giam vào nhà lao. Thực phi đã quỳ ở trước cửa Thanh Long điện gần một canh giờ nhưng hoàng thượng không hề cho tiếp kiến.”-Minh Xuân vừa rời đi không lâu, Quế Chi đã mang tin xấu đến. An Nguyệt nghe xong lập tức đánh đổ chén trên tay, hỏi lại:

“Em vừa nói gì? Triệu thái úy mang tội phản nghịch? Không thể nào, chuyện này có khuất tất, ta cần phải rời đi một lát. Em không cần phải theo ta”- An Nguyệt trực tiếp chạy ra cửa mặc sự ngăn cản của Quế Chi. Triệu thái úy thường ngày có giao tình không tệ với cha cô. Nếu bây giờ dùng kế hãm hại ông ta không phải chính là con đường ngắn nhất để mưu hại cha cô hay sao? Tội phản nghịch có thể tru di cửu tộc, rõ ràng muốn dùng kế này ép buộc cha thuận dòng. Mà cha sẽ không để cả nhà bị liên lụy nên nhất định sẽ nghiêng theo...

“Nương nương, cũng đã giờ Dậu rồi, người còn muốn đi đâu nữa? Không tốt...”- Quế Chi khuyên nhủ

“Ta có việc hệ trọng, sẽ về ngay”-An Nguyệt hướng ngự thư phòng chạy đến, cô phải tìm được tể tướng kia, chỉ có hắn mới giúp được cô thôi. An Nguyệt cố gắng đến nơi càng nhanh càng tốt, trong lòng không ngừng cầu mong hắn sẽ có mặt ở đó.

Cuối cùng bước chân của An Nguyệt cũng dừng lại trước cửa, phản ứng trước tiên của cô chính là: Có ánh đèn! An Nguyệt vội lao lên đẩy cửa ra đi vào bên trong. Cô thở phào khi nhìn thấy Phó tể tướng đang ngồi... Nhưng tại sao hắn lại nghi hoặc nhìn cô như vậy? An Nguyệt định bước tới thì không ngờ hắn đã rút kiếm ra, trực tiếp đưa thẳng vào cổ cô.

“Huynh...huynh đang làm cái gì vậy? Mau hạ kiếm xuống, có gì từ từ nói”-An Nguyệt nhìn lưỡi kiếm sắc bén đặt ở cổ mình, khó hiểu nhìn hắn.

“Nữ nhân to gan. Nói mau, người là ai? Tại sao lại giả dạng cung nữ trong cung đến tiếp cận ta?”- Khương tể tướng không hề trả lời, tay cầm chuôi kiếm vẫn không muốn hạ xuống lại dùng giọng mang mười phần đe dọa mà hỏi cô. An Nguyệt cũng cảm thấy hắn có thể sẵn sàng giết cô bất cứ lúc nào.

“Đầu óc huynh có vấn đề à? Tất nhiên ta chính là ta, cung nữ ở Như Nguyệt các, tại sao ta phải giả dạng tiếp cận huynh làm gì?”

“Người còn có thể nguy hiểm? Từ lúc gặp người lần trước ta đã cảm thấy nghi hoặc. Một cung nữ nhỏ nhoi làm sao có thể tinh thông binh thư sách lược như thế?, còn có thể tìm ra khuyết điểm trong những chính sách chủ chốt của hoàng thượng. Hơn nữa chuyện xảy ra trong thư phòng này khắp nơi không ai không biết, những cung nữ ở Như Nguyệt các cũng không phải mới vào cung, tuyệt không thể mù mờ như người. Ta cũng đã cho người điều tra qua những cung nữ, a hoàn hồi môn của Như Nguyệt các. Người không hề có ở trong danh sách đó. Mau khai ra, người thật sự là gian tế của ai?”

“Ta ghét nhất những con người cổ đại thông minh như huynh. Phải, ta thực không phải là cung nữ. Bởi vì ta đích thực chính là chủ quản của Như Nguyệt các, ta là An quý tần.”-An Nguyệt chán ghét trả lời, lúc này rời đi vội vã vẫn chưa kịp đổi y phục, không ngờ lại bị phát hiện nhanh như thế. Nếu vậy thì cô cũng sẽ nói toạc ra vậy, chỉ là cô vốn không thích phiền phức.

Không ngờ người đứng trước mặt tư thế vẫn không thay đổi, khóe môi còn cong lên thành một nụ cười lạnh nhạt.

“Người còn dám tự nhận mình là phi tần trong cung? Người nghĩ ta không dám giết người sao? Nếu người thật sự là An quý tần thì vì sao thủ cung sa vẫn còn ở trên cổ tay?”

An Nguyệt nghe đến đó thì có phần hoảng hốt. Thủ cung sa... thủ cung sa, cái thứ đó từ lúc bản giao ước kia được kí cô đã cẩn thận che nó lại bằng lớp phấn dày, bình thường kĩ lưỡng mặc áo có cổ tay dài nên không bị phát hiện. Tại sao hần biết lại thủ cung sa của cô vẫn chưa mất?...Không lẽ... là do lần té ngã kia?

“Sao? người không còn lời gì để nói nữa phải không? Mau khoanh tay chịu trói đi”

“Dừng lại, huynh không được phép chạm vào ta. Ta là phi tần của hoàng thượng, ta chính là An quý tần, tin hay không tùy huynh. Nếu không tin huynh có thể đưa ta đến chỗ hoàng thượng chất vấn, lúc đó muốn chém giết gì thì tùy. Còn bây giờ huynh lấy cớ đó để giết ta, ta tuyệt đối không phục!”

“Quả không hổ danh con gái của lễ bộ thượng thư An Quân, mặt tướng bá phúc. Mặt tướng đã thất lễ”-Bỗng nhiên Phó tể tướng bỏ kiếm xuống, ôm quyền với An Nguyệt làm cô vô cùng ngạc nhiên.

“Huynh...không lẽ này giờ là huynh muốn thử ta sao?”

“Đúng là ban đầu ta đã nghi ngờ muội chính là gian tế được phái đến để tiếp cận ta. Nhưng trải qua một quá trình điều tra ...cũng chỉ là tình cờ biết được muội chính là An quý tần. Ta vốn rất khâm phục phụ thân của muội, cũng biết được Triệu thái úy bị hàm oan nên ta nghĩ nhất định muội sẽ đến nơi này tìm ta vì thế đã cố tình đến đây trước một bước. Ban này thất lễ với muội rồi”

“Thì ra là vậy, nếu ta là huynh thì cũng sẽ làm thế thôi. Người nào lại có thể đi tin tưởng người mình chỉ mới gặp qua lần đầu?. Chuyện thủ cung sa...ta không thể giải thích rõ ràng với huynh được nhưng xin huynh hãy giữ bí mật đó, chuyện đó rất quan trọng. Vậy còn việc Triệu thái úy là như thế nào vậy? Sẽ không liên lụy đến phụ thân của ta chứ?”

“Muội cứ yên tâm, việc Triệu thái úy bị oan cũng đã được minh xét rõ ràng. Chỉ là hoàng thượng muốn dựa vào đó tìm ra bọn người đã vu oan để trừng trị chúng. Chỉ là ủy khuất cho Thục phi rồi”

“Vậy thì tốt quá rồi. Vậy...muội cũng không thể làm phiền huynh nữa, muội đi trước đây”-Tĩnh thần An Nguyệt cảm thấy tốt lên hẳn nên cô nhanh chóng rời đi. Dù sao thời cổ đại này cũng vô cùng rắc rối, nam nữ ở gần nhau là chuyện nên tránh, cô lại gần cái mác sở hữu của tên ngựa đực kia.

Phó Tiền Doanh nhìn theo bóng người rời đi, không rõ cảm xúc

55. Chương 46

” Tiểu thư ,thật may quá! cuối cùng người cũng đã về rồi”-Lúc An Nguyệt bước vào cửa thì thấy Minh Xuân đã trở về chạy ra đón cô.An Nguyệt cười bước vào bên trong,cẩn thận đóng kín cửa lại,hỏi:

“Mọi chuyện ta giao cho em như thế nào rồi?Không bị ai phát hiện chứ?”

“Tiểu thư xin người cứ yên tâm ,lá thư đó nhất định sẽ được gửi đến tay của phu nhân.Em phải giao ra một chiếc vòng phi thủy để đổi lấy con chim bồ câu nhanh vào khỏe nhất.”-Minh Xuân vừa trả lời vừa cầm lược gỡ lên chải tóc cho An Nguyệt,đổi trang sức trên đầu cô thành trâm ngọc đơn giản.Nha đầu này ngắm nhìn cô qua gương đồng,cuối cùng ra kết luận:

“Tiểu thư,vẻ đẹp của người cũng ngày càng minh diễm đoan trang rồi.”

“Vậy thật sao?Ta còn sợ mình già đi nữa kia.Sống trong lồng vàng tù túng này sợ một ngày nào đó cũng không thể nhìn thấy được mặt trời nữa.Cung nữ các em đến tuổi có thể trở về,chỉ có những phi tần như ta muôn đời cũng không thể ra ngoài được.Xinh đẹp để làm gì cơ chứ?”-An Nguyệt cười đáp lời.Trong lời nói nửa đùa nửa thật,cô nghĩ phải mau tìm cách giúp Vũ Hiên để sau đó rời khỏi đây trước khi quá muộn.Hiện cô chắc cũng không còn nhiều thời gian nữa rồi.

” Minh Xuân,không cần chải tóc nữa đâu.Em hãy mau đi dò hỏi xem đêm nay tam vương gia có vào cung hay không rồi về báo cho ta”

“Dạ...những tiểu thư,người muốn gặp tam vương gia sao.Chuyện đó... hình như không được hợp quy củ”-Minh Xuân nói đồng ý nhưng sau đó lại cắn môi do dự.Nếu đêm khuya tiểu thư đi gặp một nam nhân khác thì không phải chuyện tốt đẹp gì,còn có thể gây ra lời nói bất quái .Nàng cũng không muốn tiểu thư lại một lần nữa xảy ra chuyện gì đâu.

“Em sợ gì chứ?chuyện đó là ta làm thì mình ta gánh thôi.Hơn nữa tam vương gia xét thân phận thì dù sao ta cũng được gọi là hoàng tẩu của hắn,có gì không hợp quy củ đâu nào?”-An Nguyệt trấn an, cô có đi gặp ai thì cũng là việc của cô.Ai có thể xen vào đây...Chỉ có hắn mới có thể giúp cô lập mưu phòng ngừa tên hoàng đế kia lật lọng,cũng có thể điều tra một số manh mối mà cô từng nghĩ tới.Đầu tiên chính là cây quạt của Xuân tần.Nhất định phải tìm ra kẻ chủ mưu cuối cùng là Trang quý phi hay nữ chính.

“Tiểu thư,em nghe nói kỳ tú nữ sắp tới sẽ có nhiều biểu muội,bào muội ,những đệ nhất mỹ nhân khắp nơi tham gia ...tiểu thư, người có...”-Minh Xuân bỗng nhiên ấp úng.

“Tuyển tú nữ ?,chuyện đó cũng không có liên quan đến ta.Việc thêm tần phi vào hậu cung là chuyện quan trọng phải làm,không phải đến giờ hoàng thượng vẫn chưa có hoàng tử công chúa nào hay sao?Tất nhiên các vị quan ở Kinh Sư phòng cũng phải lo lắng rồi,lần này ta nghĩ hậu cung sẽ tăng lên không ít.”-An Nguyệt khó chịu nhìn hình ảnh mờ nhạt của mình trong gương đồng,cô thật sự không quen dùng đến vật này.Còn việc tuyển tú nữ...việc đó hàng năm vốn do Trang quý phi và Hiên phi quản lý,không chừng năm nay sẽ có thêm Giang hiền nghi,có kịch hay xem thì tội gì cô phải lo sợ?

“Khoan đã,em nói đến các bào muội của nương nương...vậy có muội muội của Giang hiền nghi hay không?”-An Nguyệt chợt nhớ ra một tình tiết khá quan trọng trong tiểu thuyết.Nữ chính đã tìm cách mưu hại em mình, đổ tội cho Trang quý phi sau đó đoạt ngôi vị của nàng.Cuối cùng lợi dụng tình hình phản loạn lúc đó làm ngư ông đắc lợi,đoạt quyền triều chính.Vũ Hiên để không còn mình mãi như trước mù quáng giao lại triều đình cho Giang gia,kết thúc chính là cái chết của hắn và nụ cười lúc đội mũ vương ngồi lên ngai vàng từ Giang hiền nghi...

“Hình như em có nghe qua một chút về việc muội muội của Giang hiền nghi vừa đủ tuổi tham gia...”

“Mau đi tìm tam vương gia,nói có việc gấp.Nếu gặp hãy bảo đợi ta ở chỗ cũ”-An Nguyệt đứng dậy,đi vào bên trong lục tìm một vật bên trong tủ gỗ.Cô cần phải đem theo thứ này,thật hy vọng có thể biết được chút thông tin...

Canh hai vắng vẻ,trăng bị che khuất sau những rặng mây đen,từng trận gió lạnh thổi tới bên ngoài mái hiên.An Nguyệt cẩn thận để cho Thư Hồng giúp mình khoác áo vào,mắt vô thức hướng về phía ngoài xa.Cô

thấp một ngọn đèn nhỏ trên tay,giữ vật kia an toàn trong ống tay áo dài.Ngọn đèn tỏa ra sự ấm áp lạ thường,soi sáng khuôn mặt mỹ lệ dưới mũ áo khoác.

“Nương nương,xin người cẩn thận .Gần đây nô tì thường xuyên nghe các tin đồn rằng có nữ quý lai vãng trong cung đòi mạng.Nàng không có đầu,y phục trắng thắm đẫm máu lại không ngừng kêu khóc...nương nương,em sợ lắm.Hay là người đừng đi nữa”-Thư Hồng làm mặt hoảng,nài nỉ cô ở lại không ngớt,sợ sệt nhìn ra phía bên ngoài.

An Nguyệt bật cười,dùng tay còn lại xoa xoa mái tóc của nàng mà bảo:

“Là tiểu cung nữ nào kể chuyện làm Thư Hồng gan dạ của ta e sợ như vậy nào?Đêm khuya không nên nói việc không tốt,đến người sống ta còn không lo thì hà cớ gì lại lo đến kẻ đã nằm bên dưới mặt đất?Em không nên như vậy,trước giờ ta cũng không gây ra tội ác gì thì làm sao có người muốn đến đòi mạng được?Em mau mau vào bên trong đi,đợi ta trở về sẽ cùng em đọc sách.Trường công chúa có tặng riêng cho ta những cuốn gio trắng tiểu thuyết mới nhất,em lấy đọc đi.”

“Vây nương nương phải mau chóng quay về đó,đừng để ảnh hưởng thân thể của người ”-Thư Hồng làm nũng nịu thì ngoan ngoãn xoay người đi vào bên trong...

“Không ngờ tam vương gia lại đến sớm như vậy,ta còn tưởng chính mình mới là kẻ đi trước một bước”-Lúc An Nguyệt đến được lương đình đã thấy tam vương gia ngồi sẵn ở đó,trên bàn còn có điểm tâm khuya và ...rượu thì không nhận được liền ca thán.Tên này không phải là thất tình nên đến để uống rượu giải sầu chứ?

“Đã để An quý tần nhọc công,quá khen quá khen.Câu chuyện trước giờ vẫn bắt đầu bằng ly rượu,mời An quý tần an tọa,coi như chén này là ta kính tì một ly vậy.”-Tam vương gia đặt quạt xuống bàn đá,tự rót rượu uống một hơi.An Nguyệt còn có cảm giác hình như mắt hần có chút ưu phiền,tò mò hỏi:

“Không phải thật sự tam vương gia đây buồn bực vì mỹ nhân nào nên mới tìm đến nơi này chứ?Nếu có gì thì hãy nói ra đi,giúp đỡ lẫn nhau ,có qua có lại là chuyện hợp đạo tình.Biết đâu ta có thể giúp một ít thì sao?”

“Tỉ quả không hổ danh tính tư thông minh,thấu đáo lòng người.Chả trách...vậy được,ta cũng không muốn khách sáo nữa.Thật cũng không giấu gì tỉ,ta có chút giao tình với một vị trưởng nữ con gái của Vi viên ngoại,chỉ là nàng vốn không biết ta là vương gia.Kỳ tú nữ sắp tới nàng cũng sẽ tham gia...e là sẽ qua trót.Đệ quả thật...”

“Ha ha...tam vương gia,đệ muốn làm ta sặc chết sao?Hoa hoa công tử như đệ cũng có thể làm ra nông nổi này à?A,không cần lờm ta như thế ! Được rồi được rồi,nếu đệ giúp ta làm vài việc thì ta sẽ niệm tình nghĩa kể sách giúp cho đệ chuyện đó.Không những vậy còn có thể để đệ thuận lợi ôm mỹ nhân về,bớt náo loạn lòng nữ nhân khắp kinh thành này nữa.”

“Tỉ còn có thể vòng vo được?,mau nói ra đi”-Bỗng chốc tam vương gia phấn khởi lên hần,tỏ ý là hần đang lắng nghe cô nói.

56. Chương 47

“Chắc đệ cũng biết việc xảy ra với Xuân tần rồi đúng chứ ? Ta chỉ đơn giản muốn tham gia một chút .Đệ có bằng lòng giúp sức không?”-An Nguyệt mỉm cười rút từ gấu áo khoác ra cây quạt thêu hoa quảng cái xạch lên mặt bàn đá,dùng khăn tay yểu điệu che miệng lại.Tam vương gia hơi nghếch ra một chút nhưng rồi cũng bật cười , liếc nhìn chuôi quạt ,thẳng tấp nói:

“Thật không ngờ chuyện này tỉ cũng đã biết rồi,việc Xuân tần bất ngờ chết đi cũng không ngoài dự kiến .Chỉ là đệ vẫn chưa tìm ra kẻ đứng đằng sau mọi việc,rất nhiều kẻ đáng để nghi ngờ . Tỉ thật sự muốn tham gia sao?Tỉ không sợ có kẻ muốn lợi dụng việc đó ?”

An Nguyệt nhú nhú mày,chống tay lên mặt bàn,kề sát vào mặt người phía trước,trào phúng nói:

“Đệ đang ngủ mơ hay thử ta vậy? Bản thân chính là một phần tử hậu cung, tìm ra kẻ ngấm ngầm ra tay độc ác âu cũng là chuyện nên làm. Huống gì ta vốn không tự thẹn lòng mình, hà cớ phải lo lắng? Ta nghĩ kẻ nên sợ sệt phải là người khác!”

“Được rồi được rồi... Ta không có gì để nói lại tử được, ta giúp người, người giúp lại ta mà thôi. Nhưng để ta nhắc cho tử nhớ một điều rằng: Trong chiến trường không có chỗ cho tâm tư trứ ngụ, e rằng kẻ ở cạnh tử nhất mới chính là kẻ khẩu phật tâm xà. Tử tuyệt đối không thể tin tưởng bất kỳ kẻ nào! Ta e tử không thể làm được việc đó đâu.” - Tam vương gia đột nhiên thốt ra một lời làm An Nguyệt cứng người lại, cô không ngờ hẳn có thể biết được điểm yếu mà cô luôn không muốn nhắc tới. An Nguyệt chợt nhớ đến người nào đó yếu ớt nằm trên giường nắm chặt tay của cô, thều thào gọi tên... Phải lắm, cô cũng không thể tin tưởng nàng... Bất cứ ai cũng có thể là kẻ thù!

“Cảm ơn lời chỉ dạy của tam vương gia, những lời này ta sẽ luôn ghi tạc trong lòng. Tuy nhiên ta vẫn còn một điều kiện nữa muốn thỉnh đệ giúp sức”

“Tử không cần nói bốn vương cũng có thể đoán được. Tử là người yêu tự tại, bốn vương tin chắc tử sẽ tìm mọi cách để được ra khỏi hoàng cung này... Lời suy đoán đó của bốn vương không hề sai chứ?” - Người kia ngắt lời giữa chừng, đôi mắt phượng hẹp dài kéo giãn ra, tiêu sái phẩy quạt che đi một nửa khuôn mặt yêu nghiệt. Một ngọn gió nhẹ thổi qua làm lay động mái tóc dài của An Nguyệt, cô không trả lời, ngồi thẳng dậy nhìn ra phía màn đêm ngoài kia. Cô nhất định sẽ rời khỏi nơi này! Sự xuất hiện của cô làm mọi việc đi quá xa rồi.

“Nếu như đệ đã hiểu lòng ta, coi như ta không còn gì để nói nữa. Tránh đêm dài lắm mộng, ta cũng xin cáo từ. Đệ cứ yên tâm, quân tử nhất ngôn, ta nhất định sẽ giúp đệ ôm được mỹ nhân về.” - An Nguyệt tự thoát khỏi dòng suy nghĩ, đứng bật dậy ôm quyền rồi đi, để lại phía sau là tam vương gia vẫn như cũ không nói lời nào nữa...

Canh ba vắng lặng, xung quanh hồ sen thổi đến từng đợt gió lạnh. Hai thái giám, một cao, một lùn run cầm cập cầm đèn lưu ly soi sáng từng ngóc ngách, đến ven hồ thì dừng lại. Người lùn rút cổ vào bên trong y phục, bấu chân lúi về phía sau, len lén hỏi người bên cạnh:

“A Quý, người nói xem liệu có thật sự có quý như trong lời đồn không? Ta... ta sợ lắm... rõ ràng là tổng quản cũng sợ nên mới để cho chúng ta đi tuần thay hẩn. Hay... hay là chúng ta đừng có đi nữa”

“Người bị điên à, đừng có ở đó mà nói xằng nói bậy. Ta nói trong hoàng cung này toàn chính khí của hoàng thượng, lại có lệnh cấm không được đồn đại chuyện quý thần dọa người. Người muốn cái đầu của mình rơi xuống chắc? Bây giờ có quý ở đây ta cũng chẳng sợ. Đi mau, nếu muốn về sớm thì nhắc cái chân lên... Này, người bị điên hả? Còn không mau... - Người gọi A Quý hùng hổ quay lại mắng té tác người phía sau mình, vỗ vỗ ngực tự đắc định lôi người kia đi thì bất gặp về mặc táp xanh của hẩn, ngón tay run run chỉ ra phía đằng sau, nói:

“Quý... quý... có quý”

“Quý gì chứ?... Ta đã bảo là... AAAAAAA CÓ QUÝ” - A Quý quay lại thì lập tức nhìn thấy một bóng người áo trắng lơ lửng trên mặt đất, đầu lia khỏi cổ, máu chảy đầy trên đất thì hét to lên. Hẩn quăng luôn đèn lồng trên tay mình xuống mặt đất, bỏ mặc mọi thứ mà co giò lên chạy. Thái giám còn lại cũng chạy nốt. Chỉ thấy bóng trắng thồn thốc vài tiếng rồi đột ngột bật cười, lướt đi ngay tức khắc.

“Này này... đêm qua tử đã nghe tin gì chưa? A Quý và A Lương đi tuần ven hồ sen thì thấy nữ quý đó. Nàng ta cầm đầu mình lơ lơ lửng lơ dọa nhân. Hai người kia về đến nơi thì nhanh chóng bắt tỉnh nhân sự, thần trí điên loạn không nói được lời nào nữa. Trang quý phi đã ra lệnh kẻ nào còn dám nhắc đến chuyện làm kinh động hoàng thượng thì tức khắc sẽ bị đem ra chém đầu!” - Buổi sáng hôm sau, An Nguyệt có húng dầy rất sớm bèn ra ngoài hít thở chút không khí trong lành, cũng không ngờ vừa ra khỏi cửa đã thấy Thư Hồng và Quế Chi đang nhò to bàn luận việc gì đó. Cô liền không vui đi đến, hạ giọng hỏi:

“Các em không lo làm việc đi, ở đây bàn tán gì thế?”

“Nương nương, nương nương, không hay rồi. Đêm qua ma quỷ xuất hiện cạnh hồ sen làm cho hai thái giám điên loạn” - Quế Chi nhanh nhẩu trả lời. An Nguyệt nghe xong trầm ngâm, không tin hỏi lại:

“Các em chắc chứ? Chuyện đó không phải là chuyện có thể mang ra đùa giỡn đâu. Đêm qua ta và tam vương gia cũng ở gần đó, tại sao lại không nhìn thấy gì?”

“Nương nương, người thật sự không biết rồi. Ma quỷ thường canh hai canh ba mới dám xuất hiện, người và tam vương gia đương nhiên là không nhìn thấy gì rồi! Huống hồ nô tì có tỉ muội tốt ở cạnh đó, tin tức tuyệt đối không thể sai đâu, việc đó hiện náo loạn khắp hậu cung rồi a” - Thư Hồng kiên quyết nói lại, trước giờ nàng cũng chưa bao giờ sai à.

“Nương nương, nương nương bên Trang quý phi cử người qua mời nương nương đến cung một chuyện” - Minh Xuân từ phía bên ngoài chạy vào, vẻ gấp gáp...

57. Chương 48

An Nguyệt bắt đắc dĩ phải để cho Minh Xuân vấn tóc mặc y phục vào. Trên đầu cô cảm không dưới tám cây trâm, y phục nhiều lớp vô cùng nóng nực. An Nguyệt thực chỉ muốn rũ hết tất cả mọi thứ trên người cô xuống nhưng khi quay sang bắt gặp ánh mắt của Minh Xuân đành ngậm miệng lại, không thốt ra được một lời nào nữa, ngoan ngoan đưa tay ra cho Thảo Nhu dẫn đường mà rời khỏi cung. Lúc tới nơi thì đã thấy chúng phi tần tụ tập gần như đầy đủ, bên ngoài có các cung nữ thái giám đứng len lén hóng chuyện. Cô tự chỉnh trang lại y phục sau đó nhập vào đám phi tần kia, quỳ xuống hành lễ:

“Chúng thần thiếp thỉnh an Trang quý phi nương nương, nương nương vạn phúc.”

Trang quý phi ngồi trên ghế đặt ở giữa phòng, hai ống tay áo dài che khuất đôi tay đặt trên thành ghế, bên cạnh là bốn cung nữ hầu hạ, phía sau còn rất nhiều người khác. Hôm nay nàng đặc biệt mặc cung trang bằng lụa thượng hạng màu vàng nhàn nhạt, thêu họa tiết hoa nở làm nổi bật vẻ nhu hoa nhưng không kém phần quý khí. Nàng đưa tay ra, nhẹ nhàng nói:

“Các muội muội không cần đa lễ, mau đứng dậy hết đi. Người đâu, mau ban ghế rót trà”

Vừa nghe xong, các cung nữ đứng phía sau lần lượt tỏa ra đến bên cạnh, trên tay cầm theo ghế gỗ và những khay trà làm bằng loại sứ xanh đặc chế, mờ hồ nhìn thấy những đường vân vô cùng tinh tế. Bình trà tỏa ra làn khói mỏng, mùi hương dịu dàng khoan khoái làm người ta có cảm giác phấn chấn, chỉ cần ngửi thôi cũng đủ để biết được giá trị liên thành của nó. An Nguyệt vốn là người yêu trà đạo, cô nhanh chóng lấy lại được cảm hứng của buổi sáng sớm, cảm ly trà lên vào môi mà nhấp một ngụm nhỏ. Nước vừa xuống cổ họng đã phát tán sự ấm áp, hương thơm lan tỏa khắp khoang miệng.

“Chắc các muội cũng đã đoán được ta tụ tập mọi người ở đây là vì chuyện hệ trọng gì. Điều thứ nhất, gần đây trong hậu cung có lời đồn đại không tốt về việc quý thần xuất hiện, làm ít nhiều kinh động thánh giá. Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, người không thể đứng ra giải quyết những việc không đáng này. Vì thế trong các muội ai có cao kiến gì cứ việc đưa ra, chúng ta sẽ cùng nhau xem xét. Nếu ý kiến hay đương nhiên là sẽ có thưởng.” - Giọng của Trang quý phi nhanh chóng thay đổi mang theo sự uy nghiêm và không hào hứng gì. Các phi tần ngồi bên dưới bắt đầu tụ lại xì xào bàn tán, trừ có An Nguyệt, Hiền phi và Giang hiền nghi vẫn ở yên tại chỗ. Cuối cùng có người lên tiếng:

“Nương nương, theo ý của thần thiếp thì người nào gây gió thì chính người đó phải gặt bão. Người nào làm cho nữ quý gia sinh ra lòng oán hận thì nên tự gánh lấy. Vì sao phải để nhọc tâm trí và thân thể của nương nương được chứ? Muội nói như vậy tỉ bảo xem có đúng không... An quý tần? - Mũi tên vội chuyển hướng về phía An Nguyệt, cô cũng không có gì để mà ngạc nhiên cả. Về chuyện quý thần này thì chín phần những phi tần ngồi đây sẽ đổ hết tội lên đầu cô, thế nào cũng sẽ móc méo. An Nguyệt từ từ đặt ly trà trên tay xuống, chậm rãi đối đáp:

“Hàm tần, ta biết muội ở trong lòng vẫn còn đang canh cánh chuyện cũ. Nhưng chuyện đã qua rồi thì đừng nhắc lại làm gì cho nhọc công, huống hồ nữ quý gia bắt quá cũng không có nói ra là kẻ nào đã hại nàng, chúng ta làm sao biết bây giờ? Không lẽ muội bảo phải tra hỏi từng phi tử một hay sao? Hay là trực tiếp đi hỏi nữ quý gia?” - Hàm tần nói xong nãy giờ vẫn đứng đứng tự đắc nghe xong thì cứng người lại, xiết chặt khăn tay. Trong lòng nàng vô cùng tức tối, nhưng nàng cũng không thể làm gì được người kia đành ôm một bụng oán hận mà

yên vị. Các phi tần ngồi bên cạnh thấy thế cũng im lặng, trong lòng lại kín đáo cười khinh thường. Nàng ta thật sự nghĩ chính mình là ai thế? còn tưởng mình hạ bệ được An quý tần nhanh chóng? Đúng là ngu ngốc!

Giang hiền nghi không nói gì mà chỉ nghe hết những lời bàn tán kia, lười nhác mà phẩm trà. Tuy khí chất của nàng không bằng Trang quý phi nhưng cũng đủ để cho những kẻ khác phải chịu cúi đầu. Sau khi nghe xong những lời kia, khuôn mặt phù dung của nàng khẽ co lại, mày liễu hơi nhướng lên một chút. Rèm mi đóng khép xuống rồi lại nâng cao lên. Cuối cùng nàng cũng mở miệng nói:

“Việc đó An quý tần nói rất đúng. Hàm tần, tại sao ta lại thấy muội như đang làm lãng phí thời gian của tất cả chúng ta? Những lời nói kia của muội không hề có chút căn cứ nào cả, muội đi nơi nào để buộc tội người khác chứ? Chuyện quỷ thần kia chỉ là do mỗi con người chúng ta tự tưởng tượng ra mà thôi. Muội muốn tuyên truyền mê tín hay sao?” - Giọng nói mười phần gọn sóng, cao giọng mỉa mai, Giang hiền nghi liếc mắt qua Hàm tần làm nàng ta sợ sệt. An Nguyệt bình tĩnh nhìn nàng, Giang hiền nghi kia đang nghĩ gì vậy? Muốn giúp cô sao? Nghe cũng thật nực cười!

“Được rồi các muội. Còn có ai có ý kiến gì nữa không?” - Trang quý phi không thật tâm chen vào giữa cuộc đấu đá ngầm của các cô. Cũng phải thôi, chuyện đang đi theo hướng mà nàng ta không hề muốn chút nào.

“Nương nương, theo muội nghĩ thì chúng ta nên trích ra một khoảng ngân lượng nhỏ để mời một pháp sư về lập đàn trừ tà. Tuy thực chất không thể có tác dụng tốt nhưng lại trấn an được lòng người, dịu bớt phần nào những tin đồn thất thiệt kia đi. Còn biện pháp thật sự thì sẽ nghĩ cách sau, trước mắt phải làm như vậy đã.” - Một giọng nói khá trong trẻo bất ngờ vang lên, mọi người đồng loạt nhìn về phía phát ra giọng nói kia. Đó là một vị chủ tử khá nhỏ tuổi, khuôn mặt còn trẻ con và y phục cũng đơn giản. An Nguyệt nheo nheo mắt nhìn nàng, ma mới à?

“Tốt tốt lắm, ý kiến rất hay. Người đâu, ban thưởng” - Trang quý phi mỉm cười, hai bàn tay khẽ vỗ vào nhau. An Nguyệt lại nhìn thấy bộ áo gấm kia thì hơi rùng mình, tự cười. Trang quý phi thật không có sáng tạo, cái trò này không thể thay đổi được à? Nếu nàng cứ nhàm chán lặp đi lặp lại như thế này thì cây kim giấu trong bọc sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra mà thôi.

“Đoan dung hoa nói rất hay, chúng ta xem ra đã già rồi, những việc đơn giản như vậy cũng không thể nghĩ ra được. Hậu cung này cần đến những phi tử trẻ tuổi thông tuệ như muội. Cứ theo thế mà làm đi, việc còn lại chúng ta sẽ bàn sau. Quan trọng hơn là kỳ tuyển tú nữ cũng sắp tới rồi, Hiền phi... muội mới bình phục xong, thân thể còn yếu không thể làm chủ được. Thực phi thì vẫn còn lo chuyện trong gia đình... An quý tần, ta xét thấy muội hiểu lòng người, cũng có công trong nhiều việc. Chi bằng lần này muội cùng Giang hiền nghi và ta sẽ chủ trì. Các muội thấy ý ta như thế nào?”

“Chúng thần thiếp xin nghe theo lời nương nương” - Các phi tần không ai phản đối gì, đồng loạt quỳ xuống tạ lễ. An Nguyệt vui vẻ, cô còn đang lo không giúp được Tam vương gia, bây giờ thì ổn rồi...

58. Chương 49

“Mau mau lên một chút, ta muốn đến xem kịch hay. Các em không cần phải cầu kì như vậy đâu, đơn giản thôi, lấy cây trâm hoàng thượng ban cho ta mang ra đây. Quê Chi mặc ít y phục một chút, ta không thích không khí ngột ngạt.” - An Nguyệt một tay cầm điểm tâm hoa mai thưởng thức, một tay điều khiển cung nữ của mình. Minh Xuân chăm chú búi mái tóc đơn giản cho chủ tử, phải vụn bánh trên vai cô xuống. Thư Hồng thất đại lưng bằng lụa mây, vừa làm vừa thất mất hỏi:

“Nương nương, không phải là người định đến xem tận mắt thật chứ? Người không sợ quỷ sao? Nếu lỡ như âm khí xâm nhập cơ thể người thì làm sao bây giờ? Em nghe nói người nào tiếp xúc gần với quỷ cũng sẽ bị phát điên... giống như hai thái giám kia vậy...”

“Thư Hồng, không phải em thật sự tin những thứ kia chứ? Nếu đúng như vậy thì hậu cung này cũng không được yên ổn như này đâu. Ta sẵn sàng cược 10 lượng vàng rằng hậu cung này không có ma quỷ lộng hành. Em cứ việc ngồi yên xem kịch hay.” - An Nguyệt ngậm một khối bánh khác vào miệng, chà xát hai tay vào nhau. Từ

sau khi xuyên đến nơi này thì chủ nghĩa vô thần của cô cũng bị lung lay, cứ cho là hữu thần đi... Nhưng chuyện này nhất định là có kẻ cố tình giở trò phía sau! Cô sẽ làm mọi cách để vạch mặt kẻ đó ra!

“Nương nương... người lại muốn làm cái gì nữa vậy?”- Minh Xuân nhăn mặt nhìn người phía trước, với cái biểu hiện này thì tám phần là chủ tử nhà nàng đang mưu tính chuyện quỷ quái nào đó trong đầu. Đạo gần đây người cư xử rất kỳ lạ, cứ lăm nhăm những từ ngữ khó hiểu.

“Minh Xuân, ta cũng không gây ra chuyện gì to tát đâu. Thôi không nhắc nữa, nhanh đi đến hồ sen thôi. Thư Hồng, Minh Xuân đi cùng ta nào, nếu các em đủ can đảm để xem trò của ta... ha ha ha”- An Nguyệt lên cầm một khối điểm tâm trên bàn bỏ vào ống tay áo, thông dong bước ra phía trước. Phía sau Thư Hồng, Minh Xuân nhìn nhau một lát, cuối cùng cũng quyết định chạy theo, cầm hai chiếc đèn lồng sáng lập lòe trên tay.

Ven hồ sen canh hai, bầu không khí lạnh lẽo, tiếng những loài côn trùng nhỏ ra rít không ngừng. Ánh trăng mờ ảo trên cao cũng bị che khuất bởi những vầng mây đen không rõ lai lịch. Những cây liễu ven hồ không biết khi nào đã treo đầy dải lụa trắng đang khẽ đong đưa trong gió. An Nguyệt cùng Minh Xuân và Thư Hồng nhìn thấy một đám đông tụ tập trên cầu, ai cũng mang theo vẻ sợ sệt và sự tò mò không thể che giấu, cô kín đáo cười một cái, nhìn thấy một tên đạo sĩ mặc áo khoác vàng rộng thùng thình. Hắn có vẻ chuẩn bị làm phép, một tay cầm kiếm gỗ đào, tay còn lại vẩy vẩy lá bùa đầy chữ. Chà... trên bàn có vẻ cũng đầy đủ những “dụng cụ” hành nghề: Nến, nhang thơm cắm trong lư hương, hoa quả vàng bạc đầy mâm... còn có cả một chén máu chó mực. An Nguyệt nhẹ nhàng tiến đến, dùng khăn tay che miệng hỏi một phi tần đứng cạnh:

“Vị đạo sĩ này là ai mang đến vậy?”

Vị phi tần đứng cạnh đang chăm chú ngắm nhìn, nghe có tiếng nói thì hơi giật mình một chút. Nàng nhìn sang thấy An Nguyệt liền hành lễ sau đó mới dám trả lời, vẻ mặt đầy sự sùng bái và kính trọng:

“Bẩm nương nương, muội có nghe nói là do Hàm tần và Đoan dung hoa đặt biệt mời về từ trên một ngọn núi cao. Ông ấy là cao nhân ẩn dật không màng sự đời, nghe tin hậu cung có ma quỷ mới lo lắng xuất môn, muốn diệt quỷ trừ hại cho dân chúng. Muội còn biết được ông ấy chính là đệ tử cuối cùng của ngài thiên sứ Chung Quỳ năm xưa.”

An Nguyệt nghe nàng nói xong cố nhịn cười... còn có thiên sứ Chung Quỳ ở đây nữa sao?... tác giả tưởng tượng không phải quá phong phú đây chứ? Nếu lão ta thật sự là học trò của Chung Quỳ thì cô chính là học trò Nữ Oa nương nương đây! Cứ để cô xem thử ngài cao nhân đây có tài cán gì... An Nguyệt nhìn theo hướng kia, thấy lão đạo sĩ đã bắt đầu “trừ tà”, mũi kiếm gỗ được dán bùa hương lên trời, miệng lăm nhăm đọc kinh, thân người lắc lư qua lại. Đám người đứng gần lập tức tản ra xa, An Nguyệt bèn giật lấy đèn lồng trong tay Minh Xuân, lách mình tiến đến gần hơn nhìn Hiền phi mỉm cười. Chỉ thấy mũi kiếm gỗ được giơ lên một lần nữa, từ dưới gầm cầu có một bóng trắng bay lên “lơ lửng” giữa đám người, máu chảy đầy trên ván cầu, đầu lơ lửng như bị đã bị lia khỏi cổ. Các cung phi mỹ nhân đều cầm khăn tay che mặt lại, Hiền phi úp mặt vào vai cô, còn có kẻ sợ hãi chạy trốn hoặc ngã xuống ngất ngay tại chỗ, duy nhất Giang Hiền nghi vẫn như cũ nở một nụ cười lạnh. An Nguyệt trực tiếp mặc kệ nàng, tiến gần từ từ dùng đèn lồng khê hướng ánh sáng về phía bóng trắng kia, thấy rõ mặt bóng hằn trên vách vòm nguyệt lâu. Nếu thật sự là ma quỷ thì sẽ không có bóng đâu!

“Dừng lại, nữ quỷ to gan kia. Người không được ở nơi này làm càn. Tại sao người lại xuất hiện ở đây?”-lão đạo sĩ có vẻ rất gan dạ, chìa mũi kiếm vào “nữ quỷ”, bình tĩnh hỏi.

“Ha ha ha, không lẽ các người quên ta rồi hay sao? Ta chính là Chu Tịch đây, ta đã trở về rồi đây... Người hại ta cũng quá thảm... Người có thấy ta phải ra nông nổi này không? ta phải báo thù, ta sẽ ám ả An quý tần kia đến cuối đời... ha ha ha”-Nữ quỷ chìa ống tay dài để lộ đôi bàn tay với những móng tay dài nhọn vào mặt An Nguyệt, cười đầy ma mị mà trả lời.

“Không được làm càn. An quý tần không phải là loại người mà người có thể đụng đến đâu”-“Cao nhân” hét lên, cầm chén máu chó mực tạt vào nữ quỷ nhưng cũng không có phản ứng gì, nàng vẫn đứng yên tại chỗ, nụ cười ngày càng lớn hơn:

“Ha ha ha, những thứ ngu ngốc đó không có ý nghĩa gì đâu. Oán khí của ta quá nặng không thể xóa được, nếu không giết An quý tần giống như các người giết chết ta. Ta sẽ muôn đời ở trong hoàng cung này mà ám các người, ám đến khi nào các người đều điên loạn hết mới thôi... ha ha ha”-Nữ quỷ tiến đến gần hơn, mọi người

đều đồng loạt quay lại nhìn An Nguyệt với vẻ buộc tội. An Nguyệt không nói gì, đẩy Hiền phi ra bước lên, đưa đèn lồng lên, lạnh giọng nói to:

“Cái kẻ đứng trước tự xưng ma quỷ gì đó kia, người cũng to gan lắm, dám cấu kết với gã đạo sĩ quyền này hạ nhục ta. Các người làm ô nhục kẻ đã chết mà không sợ hồn thật sự sẽ hiện về dọa chết các người sao?”

“An quý tần kia, tì còn chối cãi được sao? Hồn ma không phải đã hiện về kia sao? Chính tì dùng kế hại chết Chu Tịch khiến nàng dâng lòng ai oán mà trở về hại người. Tì còn phỉ báng thánh thần như vậy không sợ trời phạt à?” - Hàm tần ở phía xa chỉ vào cô la lên, giọng khàn khàn đe dọa. An Nguyệt xua tay, lên tiếng trả lời:

“Hay, Hàm tần muội muội nói rất hay. Vậy cứ để kẻ độc ác này xem thử trời sẽ phạt ta hay là bọn gian dối kia” - Giọng cô vừa dứt thì gió lạnh đột ngột nổi lên làm dựng tóc gáy, bầu trời đen kịt, một bóng trắng mờ mờ trôi lên từ mặt nước hồ sen. Những người có mặt sợ sệt tìm chỗ trốn, lão đạo sĩ nhìn thấy cũng định chạy đi thì bị bóng trắng kia chặn lại. An Nguyệt cũng có chút run rẩy, thật sự là hôm qua cô bí mật gửi thư cho tam vương gia nhờ tìm cao thủ võ lâm giúp đỡ đóng giả hồn ma. Không ngờ đóng thật như vậy.... nổi lên mặt nước mà không hề có tiếng động hay y phục bị thấm nước... hơn nữa... dưới... dưới ánh sáng lấp lờ của đèn... hiện rõ nàng ta... nàng ta không có đầu!

“Người nào dám đóng giả ta? Nếu đã thích làm ma như vậy chi bằng cùng ta xuống âm phủ tìm Diêm đế đi...” - Bóng trắng tiến tới “nữ quỷ” kia, hỏi bằng giọng mờ mịt như phát ra từ nơi tận cùng tăm tối nào đó. Máu chảy ướt hết nửa bàn cúng, tên đạo sĩ và “nữ quỷ” kia sợ quá không ngừng quỳ xuống dập đầu tạ tội:

“Ngài tha mạng xin tha mạng, chúng ta đều do nhận ngân lượng nên mới nghe lời Hàm tần và Đoan quý nhân giả ma quỷ dọa mọi người nhằm hại vị An quý tần kia thôi, chúng ta không có ác ý giả làm ngài đâu”

Bóng trắng cười lạnh, nói tiếp:

“Người hại chết ta là kẻ khác, không phải ả ta. Nhưng ta không thể nói ra được... Người hãy nhớ lấy ta ở dưới cửu tuyền sẽ không bao giờ tha cho người đâu” - nói xong liền lướt tới lật đổ bàn cúng, biến mất không còn một dấu vết... Mọi người chứng kiến hết các cảnh, hít một trận khí lạnh vào phổi đồng loạt nhìn Hàm tần và Đoan dung hoa, Trang quý phi đứng hình tại chỗ, trừng mắt nhìn hai nàng. Đúng lúc đó, một tiếng nói vang lên:

“Thánh chỉ đến, Hàm tần, Đoan dung hoa và An quý tần mau tiếp chỉ” - Ngô công công đi vào từ phía ngoài, bước đến giữa cảnh hỗn loạn mà lên tiếng. An Nguyệt tuy không hiểu nhưng cũng đành quỳ xuống.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trẫm, xét thấy Hàm tần và Đoan dung hoa cấu kết gian tặc, tuyên truyền mê muội, hành vi lừa dối, bất tuân đạo lý luật lệ vu oan hãm hại người khác. Tội không thể dung tha, lập tức biếm làm cung nữ muôn đời không được đến gần Thanh Long điện và hậu cung nữa bước, lập tức thi hành không chậm trễ.” - Hai quân lính từ đâu lao tới lôi Hàm tần, Đoan dung hoa và hai kẻ lừa kia đi đi mặc cho hai nàng vang xin khóc lóc. Ngô công công cũng không thêm liếc mắt, hướng An Nguyệt mà tiếp tục đọc:

“An quý tần thông tuệ hiền thực, nhanh trí tìm được cách bắt gian tặc lừa đảo trừ hại cho dân, nay đặc biệt tấn phong sung viên, ban thưởng hai cây mã não, bốn thước lụa quý, hai mươi lượng bạc. Khâm thưởng”

“Tạ hoàng thượng” - An Nguyệt nhận chiếu chỉ kia, trong lòng cảm thấy tức giận. Cô biết là cái kẻ nào làm ra việc này rồi... đợi xem...

Mọi chuyện hay kết thúc, không ai nói gì nữa tự động bỏ đi mất, chỉ còn lại Hiền phi chúc mừng An Nguyệt tăng bậc phi vị. Cô chỉ cười trừ, hôm nay hẳn tăng bậc cho cô biết đâu ngày mai sẽ lập tức biếm cô vào lãnh cung? Có gì đáng để vui mừng kia chứ?

“Hiền phi tử, tì trở về trước đi, ban đêm gió lạnh không tốt đâu. Muội còn có chuyện phải giải quyết bây giờ, hẹn gặp tì lần sau.”

59. Chương 50

An Nguyệt nhìn theo bóng Hiền phi mặc áo lông ấm màu lục từ từ rời đi, trầm mặc không cảm xúc, luồn hai ống tay áo vào nhau để giữ chút ấm áp. Cô chậm rãi men theo thành cầu đến ngồi trong lương đình, hơi ngẩng mặt lên nhìn ánh trăng trên cao, rút ống sáo lúc nào cũng mang theo bên người ra đưa lên môi thổi một khúc nhạc. Cô còn nhớ rõ đám ác ma phòng cô mỗi người thích nghe một thể loại nhạc khác nhau, thường xuyên bật nhạc hỗn loạn phá hoại chuyện học của cô. Nhưng sao bây giờ cô lại nhớ những điều đó quá...

“An quý tần, à không...bây giờ phải gọi là An sung viên nhỉ. Biểu cảm của tử như vậy là đang có tâm sự sao? Tên của bài nhạc phổ đó là gì thế? Giai điệu cũng không tệ lắm đâu.” Một bóng áo trắng tiêu sái đáp xuống ngồi trên thành lương đình, phe phẩy quạt cười cười hỏi. Mái tóc dài đen như mực của hắn được thắt gọn gàng bằng một dải ngọc, đôi mắt hoa đào chớp nhẹ mang theo phong tình vạn chủng, hướng đến An Nguyệt mà hỏi.

An Nguyệt khép mi hạ sáo xuống, tiếng nhạc phút chốc biến mất để lại sự yên lặng. Cô trả lời:

“Đa tạ vương gia đã quá khen, khúc nhạc này có tên là ”ánh trăng hiểu lòng tôi“...Nhưng bắt quá độ cũng không cần phải chuyển chủ đề đâu. Người đó là đệ phải không? Vì lý do gì lại làm như vậy?”

“Với năng lực của tử, đệ cũng không ngạc nhiên khi tử nhận ra sớm như vậy. Phải, chính là đệ đã nói cho hoàng huynh kế hoạch của tử, cũng không có mưu tính gì to lớn đâu. Đệ chỉ đơn giản là muốn tử biết một chút vị trí của mình trong lòng hoàng huynh mà suy nghĩ lại thôi. Cũng không ngờ lúc đó vị cao thủ kia lại bất ngờ bị một kẻ lạ mặt điểm huyết mà không di chuyển được. Lúc đệ đến nơi thì mọi việc cũng đã kết thúc”-Tam vương gia dùng sức, nhẹ tựa lông hồng nhảy xuống ngồi cạnh An Nguyệt. Hắn mở miệng trả lời, cũng không phủ nhận điều bị cô buộc tội. An Nguyệt giật mình, liếc nhìn xung quanh mới run run hỏi:

“Nếu...nếu đó không phải là vị cao thủ đệ đem tới...Vậy...vậy là kẻ nào đã giúp đỡ ta ngay lúc đó?”

“An sung viên...đệ thật sự hoài nghi đôi chút về năng lực hiểu biết của tử. Tử không hiểu ra sao? Lão đạo sĩ lừa đảo kia lúc lập giàn cúng đã vô tình đụng tới linh hồn đã khuất, đêm nay là đêm khá u ám, vàng nguyệt cũng không hề hiện ra, âm khí sẽ vô thức mạnh hơn bình thường nhiều lần. Hơn nữa chén máu chó mực kia cũng giúp thu hút không ít điều kỳ lạ, cái kẻ mặt áo trắng hiện lên kia...Thật sự chính là linh hồn đích thực của Chu Tịch, ả do oán hận quá lớn nên không thể nào đi đầu thai nên mới có khả năng trở lại nhân gian.”-Những ngón tay thon dài của tam vương gia nhẹ gấp từng nan quạt lại, hắn lại nở một nụ cười để trả lời cô như thể việc đó là một thứ rất đời thường. An Nguyệt nghe hết lời thì mặt hơi tái lại, vậy những chuyện ma quỷ là hoàn toàn có thật hay sao? Cô lắc lắc đầu, vội vã hỏi:

“Nếu đúng là như vậy, làm sao đệ có thể biết được chứ? Ta không tin đâu”

“Tử không tin cũng phải thôi, trước giờ chuyện tâm linh là việc của mỗi người. Nhưng tử cũng xem thường đệ quá đấy...Vậy tử có biết những thứ đệ nhận thức được đó là từ đâu hay không? Để đệ nói cho tử nghe một bí mật”-Kỳ Hàn ghé lại gần cô, nhỏ giọng thì thầm: “Hoàng tử của đệ ngoài việc giỏi võ công ra, tử ấy còn có một năng lực rất đặc biệt...đó chính là biết những điều không thuộc về dương gian này. Tử ấy đã lợi dụng nó để viết ra những thể loại tiểu thuyết gió trăng khác nhau, ngụy trang cho việc tử ấy xem tướng số cho kẻ khác.”

“Trưởng công chúa biết đoán tương lai sao? Tại sao...tại sao...”-An Nguyệt nhăn mặt, không thể tin vào được tai mình nữa.

“Đó là sự thật, nhưng những chuyện đó khá mơ hồ. Hoàng tử trước kia có theo làm đệ tử của một vị đạo trưởng nổi danh, tử ấy tinh thông tướng thuật, ngũ hành can, kỳ độn. Đến Hoàng huynh cũng phải nghe theo những lời khuyên của hoàng tử.”

An Nguyệt cảm thấy tim mình như muốn rút ra khỏi lồng ngực. Nếu như vậy thì cô có thể có cơ hội rời khỏi nơi này sao? Nhất định ngày mai cô phải đi tìm Trưởng công chúa hỏi cho rõ!...Cô đang vui mừng thì chợt nhớ ra một việc rất quan trọng, nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường:

“Chuyện đó tạm thời để sau đi, việc ta nhờ đệ như thế nào rồi? Đệ tìm ra được kẻ đó chứ?”

“Thật không thể làm tử sao nhãng được...Nhưng có một điều rất thú vị đệ tra được...tử có muốn nghe không? Đệ đã đem cây quạt kia đến Túy Ngọc lâu, nơi làm ra và cung cấp đồ dùng, trang sức, vải vóc cho triều đình để

tìm người phục hồi lại nguyên trạng.Hắn đã phát hiện ra...bên dưới lớp hoa hải đường kia thật ra là một loạt những hình thù hoa cúc rất tinh tế,chứng tỏ người thù rất thành thạo và tài giỏi.Quan trọng hơn,thủ pháp thù hoa kia hắn nói chưa bao giờ thấy người trong lâu sử dụng qua...Tỉ nghĩ sao về chuyện này?"

"Đệ cứ muốn nghĩ sao thì nghĩ,ta không quan tâm cũng không có bất kỳ ý kiến gì.Nhưng mọi chuyện cũng không phải dừng lại ở đó đúng không?Mau nói tiếp đi,tỉ không thích lập lờ đâu.Đệ rút cuộc đã tìm được kẻ kia chưa?"

"Tỉ không cần phải nóng vội như vậy đâu.Đệ cũng không cần tốn công nhiều cho việc điều tra kia.Khi Xuân tần chết đầu tiên,hoàng huynh đã cho người bí mật đi điều tra rồi,thuộc hạ thân cận của huynh ấy rất tài giỏi và nổi danh trong chốn giang hồ.Đệ mạn phép cho rằng...e là hoàng huynh đã tìm ra được kẻ chủ mưu bỏ độc vào chuôi quạt kia là ai rồi,hoàng huynh không thích người khác xen vào việc của huynh ấy nên đệ chỉ có thể nói cho tỉ nghe một manh mối nhỏ này mà thôi.Nếu tỉ có hứng thú thì đến gần một chút để đệ tiết lộ,còn muốn biết hết chân tướng,tỉ có thể đến gặp trực tiếp hoàng huynh.."

Sau khi nghe manh mối kia,An Nguyệt trầm mặc trở về lại Như Nguyệt các.Hiện giờ cô đang ngồi耿耿 ngơ trên trường kỷ cạnh thềm,bên cạnh đặt một chén chè đậu xanh.Người ta nói nếu ăn ngọt có thể làm tỉnh thần phần chần,nhưng cô lại không xua được phiền muộn cứ dâng lên trong lòng.Kết hợp manh mối kia và những tình tiết trong truyện,cô đã biết kẻ đứng sau mọi thứ là ai...và với năng lực của Trưởng công chúa,cô cũng có thể rời khỏi nơi này mà trở về thời hiện đại.Nhưng tại sao cô lại có cảm giác nuối tiếc này chứ?Cái thứ chết tiệt này là gì?

TG:Hiện giờ ta đang có hứng thú , có lẽ sẽ viết một bộ đồng nhân ngắn (khoảng 8-10 chương gì đó) coi như giải lao trước khi cho ra đời phần tiếp theo của hệ liệt này.Có ai thích đồng nhân không nào?

60. Chương 50-2

Nắng trời dịu ngọt,tiếng chim hót vang khắp cả mọi nơi,hương thơm từ những bụi hoa nở rộ trộn lẫn vào nhau tạo ra một sự mê đắm đến khó tả.Nhưng An Nguyệt nào có thời gian mà để tâm đến nó,cô đang vội vã tìm đến điện của Trưởng công chúa,lòng nao nức không yên .Trong đầu cô bây giờ tưởng tượng ra tất cả những tình huống kỳ quái có thể xảy đến,bước chân lại nhanh thêm không ít,sau đó dừng lại trước cửa cung.

Phong cảnh nơi này vốn đã rất hữu tình,giờ lại xuất hiện một bóng dáng mặc y phục màu lam ưu nhã luyện tập kiếm pháp.Mái tóc buộc gọn tung bay theo những đường kiếm sắc bén nhưng lại không kém phần uyển chuyển,thân thể nhẹ nhàng như những cơn gió đầu mùa hạ,hơi thở lại mang theo sự nguy hiểm và đầy cảnh giác.Kỳ Hoa nhanh chóng nhận ra có người đến liền dừng lại,đưa kiếm cho cung nữ bên cạnh cầm lấy đút vào vỏ,quay sang thấy cô thì nở nụ cười:

"An sung viên,muội đến chơi à?Mau,mau vào bên trong.Em! đi mang trà đến đây,nhớ dùng loại ngon nhất ta vừa được ban tặng"-Trưởng công chúa thuận miệng gọi nô tì đi lấy nước,cho lui những người còn lại rồi phần khởi đẩy cô vào bên trong mà đóng sầm cửa lại,nàng tiếp tục mở ra cửa mật thất kéo cô đi .An Nguyệt ngồi xuống bàn thấp,tiên tay lười biếng cầm một cuốn sách lên lật qua vài trang,tái mặt đi,hỏi:

"Trưởng công chúa,tỉ lại viết cái thể loại gì vậy?Nếu như những thứ này bị phát hiện thì sao?Muội nghĩ lúc đó sẽ không hay ho lắm đâu..."

"Không sao không sao,ha ha ha,muội cứ việc yên tâm.Đám người của ta luôn hành động rất sạch sẽ,cẩn thận,đảm bảo với muội sẽ không bị lộ đâu.Muội có biết hàng tháng nó đem về cho ta khối ngân lượng như thế nào không?Bổng lộc của ta còn không bằng nửa phần,ta dùng không đủ nên mới rảnh rỗi làm văn sĩ vậy thôi.Còn đây là cuốn ta mới viết xong đó,hiện giờ ngoài kia không còn cuốn nào nha.Ta vẫn chưa chúc mừng việc muội thăng cấp,bây giờ tặng muội coi như thay lễ vật ."-Trưởng công chúa tự tin vỗ ngực,hùng hũ hũ nói với cô,đi tới lấy ra một cuốn tiểu thuyết gió trắng , vui vẻ nhét vào tay An Nguyệt.Cô cũng chỉ biết đen mặt,tàng trữ cái thể loại kinh khủng này để cô bị tên Vũ Hiên để kia đem ra trừng trị chắc?.

“Đa tạ tử, nhưng muội không cần đến nó đâu, tử cứ giữ lại mà dùng đi. Muội đến đây chỉ là muốn hỏi rõ tử một chuyện... Vì sao tử lại giấu muội việc tử biết âm dương ngũ hành?” - An Nguyệt xua tay trả lại cuốn sách cho trưởng công chúa, cô yên lặng nhìn nàng trong giây lát. Cuối cùng, An Nguyệt hít một hơi thật sâu, vào thẳng ngay vấn đề mà cô đang nghi hoặc. Tại sao nàng lại phải giấu cô việc kia chứ?

Trưởng công chúa không trả lời lại, nàng quăng cuốn sách trên tay xuống mặt bàn, khoé môi gượng cười bước đến giá sách, lục lọi đem ra một cái hộp bằng gỗ khá to rồi trở lại. Kỳ Hoa vén váy ngồi xuống cạnh An Nguyệt, đặt cái hộp kia lên đùi, nói:

“Ta đã sớm nghĩ mọi chuyện sẽ không giấu được muội lâu, cuối cùng muội cũng đã biết. Tên nhóc đào hoa lẻo mép kia cũng to gan thật, chờ mà xem ta sẽ làm gì đệ ấy. Nhưng điều đó chắc cũng không quan trọng nữa, dù sao ta cũng định nói chuyện này cho muội nghe. Lần đầu tiên ta biết mình có khả năng đó là lúc mẫu hậu vừa qua đời, ta nghe thấy mẫu hậu căn dặn ta phải chăm sóc hoàng thượng, còn đến đặt lên trán ta một nụ hôn. Lúc đó ta đã thật sự hết hoảng... Nhưng rồi sau đó ta nhận ra mình thật may mắn, ta có thể nói chuyện với mẫu hậu bất cứ lúc nào, người kể lại cho ta những câu chuyện người trải qua cùng phụ hoàng và ta đã quyết định kể lại nó bằng 1 cuốn tiểu thuyết. Vài năm sau, ta đi tìm một người đạo sĩ để học đạo, đến bây giờ ta đã thành thạo rất nhiều rồi. Thỉnh thoảng vẫn thích đoán trước vận mệnh kẻ khác, đặc biệt là những người xung quanh ta.”

“Vậy thì tử đã biết vận mệnh của muội đúng không? Tử có biết muội không thuộc về nơi này đúng không? Tại sao tử lại giấu muội? Tại sao tử không nói ra cho muội nghe? Tử có biết muội ghét cái lồng vàng này không? Tử mau nói đi!” - An Nguyệt cảm thấy hai mắt nóng lên, nhưng cô lại không thích khóc, cô lao tới nắm lấy hai vai của trưởng công chúa, không ngừng đặt ra những câu hỏi mà cô vẫn luôn suy nghĩ trong đầu.

“An sung viên, muội mau bình tĩnh lại đi. Ta có thể biết vận mệnh của muội, nhưng ta không thể tiết lộ được cho đến khi nào thật sự đúng thời điểm. Ta xin lỗi muội... Bây giờ ta nghĩ thời cơ cũng chín muồi rồi, bình tĩnh nghe ta nói.... Muội nói đúng, cái ngày ta gặp muội lần đầu tiên ta đã cảm thấy nghi hoặc, đêm đó ta làm một phép thử nhỏ, cuối cùng phát hiện ra được An quý tần chân chính đã chết. Muội là một linh hồn được 1 kẻ nào đó cũng có năng lực giống ta cứu vớt, đẩy vào thân xác An quý tần kia để thay đổi một việc nào đó. Ta lại bói qua một quẻ tình duyên, ta đã rất ngạc nhiên khi ở muội có một liên kết với hoàng đệ của ta, nên ta đã giấu muội...”

“Không... không thể nào đâu... không thể có chuyện đó được. Đây rõ ràng là vận mệnh của An tiếp dư kia, không phải là của muội. Vậy tại sao muội lại xuyên vào đây chứ? Là ai đã làm chuyện đó?” - An Nguyệt hết hoảng nói, không phải đây chỉ là một cuốn sách ngôn tình bình thường thôi sao? Hà cớ gì lại có người muốn đưa cô vào đây để làm gì cơ chứ? Vì sao lại nói cô có quan hệ với Vũ Hiền đế?”

Trưởng công chúa mang vẻ mặt áy náy, dùng giọng điệu kỳ lạ chưa từng thấy qua mà an ủi cô, thì thào nói tiếp:

“Bản thân ta cũng không hiểu được điều gì đang xảy ra nữa, bao nhiêu năm học qua thuật tướng ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy điều này. Mà quan trọng hơn... An Nguyệt... ta có thể thấy được ánh sáng sinh lực phát ra từ muội ngày càng yếu dần đi... Ta không muốn điều đó xảy ra, ta đã cố gắng thay đổi nó, cố gắng thay đổi vận mệnh của muội, cố nói cho tên gốc đó hiểu. Nhưng ta đã thất bại, lý tưởng và tham vọng của hân làm cho ta thất bại... Ta e rằng thời gian mà muội ở lại nơi này không còn lâu nữa đâu... Nếu muội không nhanh chóng thay đổi nơi này, muội sẽ không còn cơ hội mà quay trở về nữa...”

“Như vậy nghĩa là sao? Thứ mà muội phải thay đổi là kết cục sao? Muội vẫn không hiểu... Người tử nhắc đến là ai?” - An Nguyệt gồng mình giữ lại sự bình tĩnh, cô ngẩng mặt hỏi trưởng công chúa, bàn tay siết chặt gấu váy hoa. Không lẽ cô thực sự phải thay đổi kết truyện này hay sao?

“Ta xin lỗi, ta cũng không biết gì nữa, những điều ta biết ta đã nói hết cho muội nghe rồi. Chính muội phải tự thay đổi nó, muội cần gì thì hãy nói cho ta biết, nhất định ta sẽ cố hết sức mà giúp muội.”

Không khí lắng đọng trong giây lát, An Nguyệt lại cúi thấp đầu xuống. Bất chợt những tiếng nói và những giấc mơ cô từng nghe qua lại như xuất hiện trong đầu cô. Cuối cùng, An Nguyệt mở miệng, kiên quyết nói:

“Trưởng công chúa, xin hãy giúp đỡ muội”

61. Chương 51-1

“Ngô công công,phiền ông vào bấm báo một chút.Ta muốn gặp hoàng thượng”-An Nguyệt đứng trước cửa Thanh Long điện,hai ống tay áo dài được luồn chặt vào nhau giấu đi đôi bàn tay.Cô hướng đôi mắt kiên định nhìn Ngô công công đang đứng canh ở ngoài điện,hạ xuống một câu.An Nguyệt đã suy nghĩ rất kỹ nên mới quyết định đến gặp Vũ Hiên để,câu chuyện ngu ngốc này nên kết thúc tại đây là được rồi,cứ trì hoãn mãi cũng không có ích gì cả.

Ngô Trung từ xa đã nhìn thấy bóng người của An sung viên đi tới,dù sao ông cũng đã liệu trước được việc này rồi...Đôi mày kiếm màu bạc hơi nheo lại,phất trần trên tay buông lỏng...nhưng mà hoàng thượng...Ông cũng chỉ nhìn qua An Nguyệt một cái,mở cửa gỗ ra bước vào bên trong.An Nguyệt nhìn thấy ông ấy đã đi vào,trong lòng liền hồi hộp một phen,liệu hần có đồng ý gặp cô không?

“Nương nương xin thứ lỗi,hoàng thượng vẫn còn đang bàn việc triều chính cùng với một số quan đại thần trong triều,mong ngài có thể trở về.Hoàng thượng không muốn bắt cứ ai làm phiền mình trong lúc này”-Một thời gian sau Ngô Trung cuối cùng cũng đi ra bên ngoài,ông hơi cúi đầu bấm báo lại.An Nguyệt nghe xong chỉ cười cười,cô biết chắc chắn rằng không có một vị đại thần nào đang ở bên trong cả.Hần,là đang muốn trốn tránh cô.

“Được,vậy khi nào hoàng thượng có thời gian,ta sẽ đến gặp ngài ấy sau.Đa tạ Ngô công công đã giúp đỡ.”-An Nguyệt nhìn cánh cửa một lần nữa,quay gót trở về.Nếu đã không muốn thì không cần phải cưỡng cầu,cô sẽ về suy nghĩ cách khác vậy.Cô dù sao cũng còn một cái hẹn với Phó tể tướng,vì thế An Nguyệt bèn tìm đường đến Ngự thư phòng.Ngô công công thấy cô đi xa rồi thì mới lắc lắc đầu,dặn dò mấy tiểu thái giám đứng bên ngoài rồi lại đi vào bên trong một lần nữa.Bên trong điện,mùi long diên hương vẫn không hề vơi đi nhưng cảnh tượng lại vô cùng kỳ lạ...Vũ Hiên để vẫn còn mặc long bào mà gục đầu bên cạnh chồng tấu chương,dưới đất là những bình rượu đã rỗng.Ngô Trung thở một hơi,ông cũng không thể làm gì được,chính ông là người đã dạy hoàng thượng rằng:” chuyện của ta , chính ta phải tự giải quyết.”Nếu như ông can thiệp giúp đỡ thì chẳng khác nào tự cầm dao mà đâm chính mình.Đêm hôm qua hoàng thượng trở về thì không ngừng uống rượu,tuy không hỏi nhưng ông cũng mơ hồ đoán được chuyện gì đã diễn ra.Ông nói sao cũng là sự phụ của hoàng thượng,ở bên cạnh người lâu ngày nên cũng hiểu tính người.Tuy cơ nghiệp quan trọng,nhưng ông lại không muốn hoàng thượng bỏ qua những điều quan trọng khác.

An Nguyệt men theo những con đường lát gạch mà tới Ngự thư phòng.Quả thật Thanh Long điện rất gần nơi này,cảnh xung quanh cũng rất đẹp.Cô tung cửa bước vào bên trong,Phó thừa tướng không có ở đây,Cô đi tới tìm cho mình một cuốn sách,lật ra đọc.

“Không ngờ muội còn đến sớm hơn cả ta nữa,để muội phải chờ lâu rồi”-Một nam nhân mặc triều phục,đầu đội mũ ô sa có đính ngọc quý,đai lưng cũng nạm ngọc có giắt qua một thanh kiếm.Ngũ quan cân đối ôn hòa đang nở một nụ cười đẹp,trên tay là một chồng giấy Tuyên Thành,bước đến ngồi đối diện An Nguyệt.Nam nhân này không ai khác chính là Kỳ quốc đương triều tể tướng:Phó Tiền Doanh.

“Không có gì đâu,muội cũng chỉ mới đến đây thôi...Sao huynh còn mặc triều phục như thế?Không phải đã bãi triều lâu rồi sao?”-An Nguyệt đặt sách trên tay xuống bàn,nhìn hần hỏi.Trong lòng lại thầm đánh giá,Phó tể tướng này cũng thật soái!không ngờ hần mặc triều phục đẹp như vậy,nếu hần ở hiện đại chắc sẽ có luôn một câu lạc bộ hâm mộ mất,thật tuổi trẻ tài cao.

“Đúng là đã bãi triều từ sớm rồi,nhưng ta vừa ra đến cửa đã gặp không ít các vị trung thần đang chờ ta,lại cùng họ bàn bạc qua một số chuyện.Đến khi bàn xong ta vội vã đến đây tìm muội,muội xem đi,chồng tấu số này là họ muốn ta giúp đỡ xem qua trước khi dâng lên hoàng thượng,đa phần đều là về vấn đề phản loạn và thiên tai.”-Phó Tiền Doanh đặt chồng giấy lên bàn,lần lượt mở ra.An Nguyệt liếc qua một lát,suy ngẫm xong mới nói tiếp:

“Nhìn qua những nét chữ và một số màu mực,muội đoán các vị trung thần trong triều cũng không hề ít,còn có thể gọi là nhiều.Tất cả họ đều thuộc bên huynh hết chứ?Có ai đã nghiên theo Trang gia kia hay không?”

“Hoàng thượng và ta đã điều tra rất kỹ càng,những quan đại thần này thân thể trong sạch hiển hách,ít có những vấn đề ở tiền triều.Nhưng trong số họ giữ những chức quan không phải là lớn lắm nên thể lực thấu tóm trong tay rất ít.Trang gia thuộc bên binh bộ,nắm giữ và huấn luyện quân sĩ,hoàn toàn có lợi cho việc lôi kéo bề phái cướp đoạt tình hình triều chính.”

An Nguyệt lại trầm ngâm,Phó tể tướng nói điều này làm cô chợt nhớ ra một điều quan trọng: Phụ thân của cô mặc dù là một thượng thư,nhưng lại thiên về việc nghi lễ đồ đạc trong hoàng cung,thể lực không lớn không nhỏ.Trang gia cũng không phải kẻ ngốc,vì lý do gì lại muốn lôi kéo phụ thân cô đi theo hẳn?Việc đó hoàn toàn không hề mang lại lợi lộc gì.Hay là việc kia không liên quan đến Trang Luân,có kẻ khác đằng sau muốn âm mưu hại phụ thân cô?An Nguyệt lại hỏi tiếp:

“Vậy thì...bên Giang đại tướng quân thì như thế nào?”

Phó Tiền Doanh nhíu mày,suy ngẫm một lát rồi mới trả lời:

“Giang đại tể tướng?Ý muội chính là phụ thân của Giang hiền nghi ?Trước giờ hẳn cũng rất ít khi tham gia vào việc triều chính hay bất cứ những cuộc tranh đoạt quyền lực nào, lúc tiên đế và hoàng hậu vừa băng hà,triều đình loạn lạc.Chính Giang đại tể tướng và gia tộc của huynh đã đứng ra giúp đỡ hoàng thượng để ngài đoạt lại ngôi vị.Muội đang nghi ngờ hẳn ?huynh nghĩ hẳn sẽ không làm như vậy đâu.”

“Muội cảm thấy linh cảm của huynh hoàn toàn sai,bất cứ ai trong triều cũng có thể quay mặt lại với hoàng thượng,kể cả huynh nữa.Đặc biệt những kẻ nào càng thân cận thì càng có khả năng lớn,không thể lơ là cảnh giác với bất cứ người nào.Chúng ta làm sao có thể hiểu hết được toan tính của bọn chúng?Giang đại tể tướng lại là nhân vật nắm trong tay sức lực hàng ngàn hàng vạn binh sĩ,ai mà biết hẳn có lợi dụng cơ hội đó hay không?Huynh nên báo với hoàng thượng để ngài giám sát hẳn kĩ càng hơn một chút”-An Nguyệt ngay lập tức phản bác lại lời hẳn nói,cũng chính vì một phút bất cẩn này mà Vũ Hiền để đã bị Giang hiền nghi lật đổ , hẳn đặt tình cảm lên lý trí nên đã hoàn toàn đi tin tưởng nàng.Nàng ta đã bí mật huấn luyện một đội cao thủ là mỹ nhân nhưng vô cùng tinh nhuệ,đợi thời cơ vừa chiến thắng Trang gia,quân còn suy yếu mà trong ứng ngoại hợp với gia tộc để cướp ngôi vị.Cô quyết sẽ không để việc này lặp lại lần nữa đâu,toàn lực phải bảo vệ được ngài vàng kia!

“Muội nói lời này rất đúng,có lẽ ta đã quá bất cẩn khi không cho người theo giám sát Giang đại tướng quân.Sau khi góp ý xong những tấu sớ này ta sẽ lập tức đi tìm hoàng thượng để trình bày với ngài việc đó.”-Phó Tiền Doanh nhận ra cái sai trong chiến thuật của mình , hẳn khen qua An Nguyệt một câu rồi lật tấu sớ ra xem qua.

“Còn nữa,mặc dù chuyện bên nhà muội và Thục phi đã xong nhưng cũng phiền huynh điều tra dùm muội cho rõ ràng mọi việc,muội nghi ngờ bên trong còn có nội hàm và mâu thuẫn không nhỏ.E là một ngày nào đó sẽ gây hại cho mọi người,muội chỉ là một phi tần nhỏ bé không tiện tham gia vào những việc triều chính như thế này,giúp đỡ huynh vụ thiên tai e là đã vượt quá giới hạn cung quy.Muội mong huynh giúp sức cho muội điều đó”-An Nguyệt nói ra suy nghĩ của mình,cô không muốn có kẻ dựa vào những chuyện đó để buộc tội cô...Phó Tiền Doanh cuối cùng cũng gật đầu đồng ý,cô vui vẻ cầm lại cuốn sách của mình lên,chăm chú đọc tiếp.

Không biết có phải do quá chăm chú không nên lúc cô về tới Như Nguyệt thì vầng dương cũng đã xuống.An Nguyệt cảm thấy hơi khó chịu trong người liền nhanh chóng trở về,không ngờ lúc tới nơi thì thấy những cung nhân đều đang quỳ ở phía bên ngoài,đầu cúi thấp xuống.Cô vội chạy vào định đỡ từng người dậy,hỏi:

“Các người đang làm gì vậy?Tại sao lại quỳ ở đây?Mau đứng dậy hết đi...Ta ra lệnh...”

“Không cần phải ra lệnh...chính trẫm đã bảo bọn họ quỳ ở đó”-Bất chợt một giọng nói thâm trầm quen thuộc vang lên ngắt lại lời nói của cô,bên trong còn mơ hồ nhìn ra được sự tức giận.An Nguyệt ngẩng mặt lên,nhìn thấy người kia đã đứng trước mặt cô từ lúc nào

62. Chương 51-2

(17+, không thích hợp cho phụ nữ có thai và người chưa đủ tuổi , bấm qua đi à.Tui không chịu trách nhiệm đầu nha)

“Hoàng...hoàng thượng...ngài ở đây làm gì?Thật đúng lúc quá,tần thiếp cần có việc phải bàn với người”-An Nguyệt không chắc chắn hỏi,tại sao hần lại xuất hiện ở nơi này?Cô nhanh chóng chuyển sang trạng thái nhu nhược,giọng điệu nhỏ nhẹ yếu ớt nhưng lại làm lòng người phải dao động.Vũ Hiên để bỗng nhiên nhìn cô chằm chằm,không trả lời trực tiếp cúi xuống ôm cô vào lòng,mặc cô giãy giụa mà bế bổng vào bên trong.An Nguyệt hết sức hoảng sợ,không ngừng đẩy hần ra nhưng lại càng bị siết chặt hơn,đánh bất lực bị hần đem vào , đóng sầm cửa lại không thương tiếc.Ở phía bên ngoài,những cung nhân tuy đang quỳ nhưng cũng có thể nhận ra trên khuôn mặt đang nở nụ cười.

“Ngài làm gì vậy ?Mau buông tôi ra...Á”-An Nguyệt đánh mạnh vào lồng ngực rắn chắc của hần,cũng không muốn để ý đến lễ nghi phép tắc hay giả vờ thực nữ gì đó nữa,trực tiếp la lên.Không ngờ hần thế mà lại quăng cô lên giường,bàn tay thành thực nắm lấy một bên cổ tay của cô đưa lên ,xé mạnh cổ tay áo dài ra xem xét điều gì đó, tay kia giữ lại không cho cô ngồi dậy.Cuối cùng hần lạnh lùng nói:

“Xem ra người vẫn còn chưa có gan để hồng hạnh vượt tường...Lần sau không cho phép được đến gặp bất cứ nam nhân nào nữa,kể cả tam vương gia”

An Nguyệt nghe xong tức giận,ngay lập tức cãi lại:

“Ta nói ,hoàng thượng cao quý ...ngài có vấn đề à?Ngài là gì của tôi mà lại không cho phép tôi hồng hạnh vượt tường gì gì đó?Ngài không có liên quan gì đến tôi cả,trong bản khế ước kia có ghi rõ,hai chúng ta khi còn hợp tác sẽ không có can thiệp gì vào chuyện của nhau.Ngài lấy cái gì để mà ngăn cản tôi?Đáng lẽ lúc này ngài phải ở An Gia cung kia chứ?Ngài mau đi...”-An Nguyệt còn chưa nói hết câu đã bị hần chặn lại...nhưng lại là bằng miệng của hần!...Hần...hần đang hôn cô!Hai mắt An Nguyệt mở lớn,đôi môi anh đào đã bị chiếm giữ,cô không cam lòng giãy giụa,cắn chặt hai hàm răng.Hần nhíu mày kiếm,dùng sức bóp cằm nhỏ của cô,tiếp tục mạnh mẽ hôn,An Nguyệt bị đau, đành chịu bất lực hé răng để lưỡi hần len lỏi vào cuốn lấy lưỡi thơm tho của cô day dưa ,qua hồi lâu vẫn không có dấu hiệu dừng lại mà ngày càng dồn dập hơn.An Nguyệt mềm nhũn dựa vào người hần,cơ thể của cô cũng đang nóng lên,động tác cũng dừng lại.

Bỗng nhiên nụ hôn ngừng trong giây lát,An Nguyệt thở ra tưởng mình đã thoát rồi,ngờ đâu hần lại dùng một lực nắm giữ hai cổ tay nhỏ bé của cô mà đặt lên phía trên đầu,tháo đai lưng bằng lụa ra trói chặt lại.Lý trí của cô ngay lập tức quay trở về,bùng lên,An Nguyệt hét to :

“Tránh xa tôi ra,không được,buông ra đi...không”

Vũ Hiên để cười lạnh,đôi mắt phượng thâm trầm hiện lên ánh lửa,hần càng giữ chặt cô hơn,xoay người leo lên giường áp đến phía trên người cô.

“Lần này trăm sẽ không dễ dàng thoát được đâu,bản giao ước kia trăm đã cho người mang đi tiêu hủy .Trăm sẽ không để nàng rời khỏi trăm một bước nào nữa,ngoan ngoãn nghe lời đi.”-Hần hạ giọng ôn nhu nói,bỏ qua những động tác đấm đá không ngừng của An Nguyệt,tàn nhẫn dùng một tay xé rách từng lớp áo cô mặc trên người,cuối cùng lộ ra chiếc yếm màu lam tuyệt đẹp.Làn da trắng như bạch ngọc của An Nguyệt ửng hồng run rẩy giữa không khí , thân thể nhỏ nhắn lọt thỏm trong ngực của nam nhân bên trên,hai khóa tròn phấp phồng dưới lớp áo yếm làm cô trở nên vô cùng媚 hoặc...Những thứ này cũng đủ để bất cứ nam nhân nào phải mê luyến.

“Tôi nói buông ra mà,đừng làm nữa...”- An Nguyệt có thể cảm nhận được chính mình sắp đi đến giới hạn rồi,cô sẽ không chịu được nữa.Những chuyện này cũng là phản ứng sinh lý bình thường của cơ thể,cô làm sao mà có thể không phản ứng được?Tuy mang tư tưởng hiện đại không đặt nặng vấn đề trinh tiết,huống hồ gì cô cũng là phi tần của hần...Nhưng mà không lẽ lại vô lý như vậy sao? Mọi người ơi, cứu tớ với...

Thứ che đầy cuối cùng trên người cô cũng bị quăng xuống: mảnh vụn,quần áo,tiết y rơi vãi trên mặt đất.Hần cởi y phục trên người ra, để lộ lồng ngực rắn chắc màu đồng, còn có những vết sẹo do luyện tập võ thuật .Vũ Hiên để dùng một tay bắt hai chân thon dài của cô nắm lại đưa lên cao, không cho chuyển động,khuôn mặt tuần lã phía trên cúi xuống một bên ngực ,ngậm lấy viên anh đào đỏ xinh xắn,một tay xoa

nấn bên còn lại. An Nguyệt cố cắn môi để không phải bật ra tiếng rên rỉ, lại bị Kỳ Nhật bắt ép hé ra, động tác trên tay đổi lại, đặt một nụ hôn lên khe núi khêu gợi.

” A ..a.. đừng mà...a..đừng lại...a”- Tiếng rên cuối cùng cũng không thể nén được thốt ra bên ngoài. An Nguyệt cũng phải đỏ mặt, cô không ngờ giọng điệu của cô lại kiều mị như vậy... lại một trận nóng bỏng ập tới, hấn đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, tay len xuống u cổ thần bí.

” Không..ừm...a...”- Thấy tuyến phòng thủ cuối cùng sắp bị đoạt mất, An Nguyệt ra sức cuối cùng cố che đậy. Vũ Hiên để quyết không để cô trốn thoát, len người vào giữa hai chân cô, môi mỏng ngậm lấy vành tai nhỏ, thì thầm:

“Nàng đừng mong có thể thoát được trầm, nàng mãi mãi là của trầm” - Nói xong dùng sức đẩy mạnh vào bên trong...đau đớn ập tới bất ngờ...

“A !”

Đêm tối mờ ảo, ánh sáng từ những chiếc đèn treo bên ngoài cửa soi rọi mơ hồ nhìn thấy cảnh xuân mê người bên trong. Thoáng chốc lại nghe tiếng thở dốc và tiếng nức nở xin tha tội, kéo dài đến tận canh ba mới dừng lại. Cung nhân đứng trước cửa nghe những tiếng kiều nhuỷ kia đều phải đỏ mặt. Ngay cả vầng trăng trên cao phải xấu hổ nép mình vào sau rèm mây.

TG :* khóc ròng* Mọi người thứ lỗi cho kẻ viết H tệ là ta đây a. Ta phải tìm những từ ngữ tế nhị nhất để diễn tả....Thực ra ta còn rất trong sáng aaaaaa.....

63. Chương 51-3

Cao triều cuối cùng cũng đi qua, An Nguyệt kiệt sức ngất đi trong lòng ngực của Vũ Hiên để. Người cô bây giờ vô cùng đau nhức, làn da bạch ngọc lưu lại không ít các vết hôn ngân, nơi thần bí bên dưới cũng đau đớn không kém. Đêm hôm qua hấn không ngừng nghỉ xâm chiếm cô, làm đủ các loại kỹ xảo, tư thế khác nhau ép buộc cô phải thuận theo. Mặc cho cô van xin khóc lóc hấn cũng không hề tha cho, còn tiếp tục chuyển động mạnh mẽ hơn.

Vũ Hiên để Kỳ Nhật thỏa mãn ôm thiên hạ kiều ngọc vào trong lòng, vuốt ve khuôn mặt đang ngủ của nàng. Vốn dĩ hấn vốn chỉ muốn trừng phạt cảnh cáo một chút, không ngờ thân thể này lại mềm mại ngọt ngào như vậy, dục hỏa không ngớt dâng lên làm cho hấn không thể dừng lại mà tiếp tục trầm luân ở bên trong nàng...Hấn vén mái tóc dài của người trong lòng qua một bên, để lộ vành tai còn đang ửng đỏ, cúi đầu dùng hơi thở nóng như lửa mà thì thầm:

“Nếu lần sau nàng còn dám đi gặp nam nhân khác, mọi chuyện sẽ không dừng lại nhanh như thế này đâu, lúc đó đừng trách trầm độc ác”

An Nguyệt mơ hồ nghe được những lời kia, cơ thể run rẩy lên một chút. Nếu như hấn còn tiếp tục như thế này thì cô sẽ chết mất, làm sao sức lực của hấn lại kinh khủng đến thế? An Nguyệt nghĩ đến đó thì sợ hãi mở mắt ra, bắt gặp khuôn mặt tuần láng của hấn đang nhìn chăm chăm mình với chút kỳ lạ bèn sợ sệt, định quay đi thì bị hấn giữ lại. Cô hỏi nhỏ một câu:

“Hoàng thượng...thiếp có chuyện muốn bàn với ngài...về việc rối loạn trong hậu cung kia...”

“Lúc ở trên giường trầm không muốn nghe thấy bất cứ chuyện chính sự hay công việc nào. Còn nữa, bản giao ước kia đã hủy bỏ, trầm cũng đã biết ai là kẻ chủ mưu, nàng đừng hòng mong muốn dùng việc đó để thoát khỏi trầm. Nếu trầm tìm được nàng, lúc đó nàng sẽ phải tự nhận hậu quả, từ nay cũng không được gặp hai kẻ kia nữa. Nếu nàng muốn đọc sách hãy ra lệnh cho cung nhân, nhiều người như vậy cũng không phải chỉ dùng để làm phong cảnh.”- Vũ Hiên để ngắt lời cô, lạnh lùng cảm đoán sau đó lại xoay người đi lên một lần nữa, An Nguyệt tái mặt vội vàng kháng cự nhưng hai cổ tay vốn bị trói chặt lại từ lúc nào, chân đẹp cũng cường chế mở rộng ra.

“Ừm...đừng mà...thiếp mệt mỏi lắm rồi...A...”-Bỏ ngoài tai những lời nỉ non van xin của người phía dưới,Vũ Hiên để lại cúi xuống một bên ngực lần nữa,bắt đầu trận giầy vò mới...

“Chủ tử, chúng nô tì vừa nhận được tin...Vũ Hiên đế và Phó tể tướng bắt ngờ thu lại một nửa số binh quyền mà lão gia đang nắm trong tay giao lại cho Liễu tướng quân,trong đó quá nửa là những người đã theo bên chúng ta.Nô tì e là chuyện lần này gây tổn thất không nhỏ...Hơn nữa...trong cung lan truyền việc hoàng thượng đến Như Nguyệt các đã quá giờ nhưng không hề thấy hần đi ra ngoài...Chủ tử,chúng ta có nên...”-Y Nhất đeo mạng che mặt màu đen từ bên ngoài nhảy vào An Gia cung,cúi người bẩm báo với Giang hiên nghi đang thư nhả dùng trà trên bàn.Nàng ta nghe xong liền quăng bề chén sứ trong tay,mắt trừng lên đứng dậy hỏi lại:

“Người vừa nói gì?Tại sao lại rút đi nửa số quân?Không phải trước đó còn tuyên dương phụ thân của ta sao?Là kẻ nào đã đoán được kế hoạch của ta?”

“Nô tì cũng không rõ...nhưng lúc Phó tể tướng vừa đến thư phòng thì lập tức nghĩ ra được chuyện đó,trở về nói cho Vũ Hiên đế nghe.Mật thám chúng ta gài vào trong Thanh Long điện bị phát hiện,lúc trở về gặp nô tì đã gần như sắp chết,chỉ kịp nói ra được những tin đó.Nô tì nghe xong liền lập tức đến đây báo cáo cho chủ tử nghe”- Y Nhất thấy những biểu hiện kia của Giang hiên nghi liền chủ động đứng lùi ra xa,lại bị nàng quăng cho một cái nhìn khinh bỉ làm run sợ.Y Nhất biết mình sai liền quỳ xuống nhận lỗi.

“Y Nhất,người là kẻ đi theo ta lâu nhất,cũng là kẻ thông minh cẩn thận nhất trong một đám ngu ngốc vô dụng kia.Từ khi nào mà ta trở thành người ngang hàng để người gọi chung với các người như vậy?Đừng để ta phải đối xử với người như ả ghê tởm Y Tư kia,cẩn thận những lời nói của người khi ở trước mặt ta,ta đã bồi dưỡng thì cũng có thể quăng đi được.Bây giờ tìm rồi mua chuộc ngay một thái giám,nghĩ cách rồi đốt rụi Như Nguyệt cung kia cho ta vào cái ngày quân của Trang gia tiến cung phản loạn,tuyệt đối phải giết chết ả An sung viên kia.Nếu người làm tốt hiển nhiên sẽ được ban thưởng...còn không thì người cũng tự biết kết cục rồi nhỉ?Kế hoạch của ta vẫn được tiến hành như cũ,bảo phụ thân cứ yên tâm mà tiếp tục.Ta sẽ không bỏ đi nguyện vọng của gia tộc chỉ vì một sự xáo trộn con con đó đâu...”

“Xem ra ta cũng đã quá coi thường năng lực của người rồi...Nhưng là người chỉ may mắn đoán được mà thôi,cuối cùng ta cũng vẫn là kẻ thắng....ha ha ha ”-Giang hiên nghi bậc cười lớn,quăng luôn bình trà xuống nền.Các cung nữ cúi xuống lượm lấy mảnh vỡtay đã thấm đầy máu,cũng chỉ sợ hãi mà không dám kháng cự một lời nào...

Lúc An Nguyệt tỉnh lại thì cũng đã quá trưa, Vũ Hiên đế kia đã đi mất từ lúc nào,thân thể cô chỉ được phủ qua bằng chăn mỏng,dải lụa dùng để trói tay đã được tháo ra.An Nguyệt thở hổn hển định ngồi dậy nhưng bị một trận đau nhức từ nửa thân dưới trở xuống và vùng giữa thắt lưng làm cho cô bất lực.Lúc đó thì những nô tì thân cận của An Nguyệt mở cửa tiến vào,mang theo một thùng gỗ lớn đựng đầy nước nóng.Minh Xuân và Thảo Nhu bước đến đỡ cô xuống giường để bước vào trong,nhìn qua thân thể cô một cái, nói nhỏ:

“Cả người đầy dấu vết,eo lưng bầm tím...tàn nhẫn quá...Nếu hoàng thượng còn làm như vậy nữa e là nường nương sẽ không chịu nổi mất .Em đứng ở phía bên ngoài cũng phải lo lắng thay cho người,hoàng thượng đã muốn người liên tục tận bốn canh giờ,việc đó ngay cả những kỹ nữ thành thực nhất cũng không làm được...Vậy mà ngài ấy vẫn tiếp tục ép buộc”-Thảo Nhu lo lắng nhìn chủ tử của mình , thả cánh hoa vào bên trong.Thư Hồng đứng cạnh bắt đầu xoa bóp cho An Nguyệt chỉ biết lắc lắc đầu.

“Nường nương,lần sau người cũng đừng đi tìm Tam vương gia và Phó tể tướng nữa.Lúc hoàng thượng đến đây đã vô cùng tức giận,chúng em cũng không thể cãi lệnh của ngài ấy được nên không thể nói giúp cho nường nương đâu”-Quế Chi nhẹ giọng khuyên nhủ , bắt đầu đổ một gáo nước gội đầu cho cô.Cảm giác nóng ấm làm sự đau nhức trên người An Nguyệt giảm đi được một chút,cô cũng chỉ gật đầu cho qua.Nhưng trong lòng lại vô cùng bất mãn,hần lấy cái quyền lợi gì để cấm cản cô chứ?

“Các em có biết hần rốt cục bị cái gì không chứ?Tại sao lại chui tới giày vò ta như vậy?Không lẽ hần đang cãi nhau với Giang hiên nghi à?”-An Nguyệt thất mắt hỏi,cô vẫn không hiểu vì sao hần lại làm thế với cô?Còn bản giao ước kia nữa,hần tiêu hủy để làm gì?Không lẽ hần muốn dùng tài năng của cô nên mới không cho cô đi sao?Mà nếu như vậy thì sao chứ?Cô vẫn cứ tìm cách ra ngoài đây!Xem hần làm gì được cô?

Minh Xuân,Thư Hồng,Quế Chi,Thảo Nhu không hện mà cùng dừng lại động tác của mình,nhìn nhìn

nhau.Cả bốn người lúc này đều cùng chung một suy nghĩ: Nương nương...người có cần phải ngây thơ thế không?Khi nào thì người mới nhận ra hoàng thượng là đang ăn giấm chua của người đây?

64. Chương 52-1

“Nương nương,mời người xem qua một chút.Đây là bức họa vẽ khuôn mặt của các tú nữ sắp tới.Người thấy như thế nào ạ?”-Quê Chi cầm một khay đựng xấp giấy lớn,trên có vẽ qua rất nhiều nhan sắc khác nhau.An Nguyệt đặt ly trà thuốc trong tay xuống bàn,tiện tay cầm lên bức đầu tiên,xem qua một chút rồi cho nhận xét:

”Cũng không tệ lắm,có vẻ xinh xắn hiểu chuyện.Nhưng còn quá nhỏ...khoan,những bức vẽ này em chắc chắn là nhan sắc thật của các cung nữ kia chứ?-An Nguyệt tò mò hỏi lại,cô còn nhớ một mẩu chuyện về Vương Chiêu Quân.Nàng ta chỉ vì không đưa ngân lượng cho họa sư mà bị thêm vào một nốt ruồi,kết quả chính là bị giam lỏng trong hoàng cung,không được để mắt đến.Nhưng mỹ nhân vẫn cứ là mỹ nhân,cuối cùng nàng vẫn thoát ra được,còn trở thành một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Quốc.Cô chỉ thắc mắc không biết họa sư ở nơi này có làm như thế không?

“Sao người lại hỏi em như vậy?Tất nhiên đây chính là nhan sắc thật của họ rồi.Chỉ là nếu muốn được vẽ chân dung như thế này phải trả cho họa sư một khoản ngân lượng không nhỏ,nên đa số những tú nữ khó khăn sẽ tự họa chân dung của mình để dâng lên.Đây chính là một trong những bức họa như vậy,người cảm thấy như thế nào?”-Quê Chi có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của cô nhưng cũng nhanh chóng giải thích kỹ càng.Nàng còn quay sang một chồng giấy khác ở bên cạnh rút ra một bức họa nữa,đưa cho An Nguyệt xem để hiểu rõ ràng hơn.Cô nhận lấy,dùng bàn tay lướt nhẹ qua bề mặt giấy,quả thật độ mềm mại của nó kém hơn bình thường rất nhiều.Nhưng bất quá nét vẽ bên trên lại rất đặc sắc,uyển chuyển thanh mảnh,dấu bút dứt khoát rõ ràng ,thể hiện rằng người làm ra có tài hoa trời ban.Cô cười nhẹ,nghe tiếng đầu qua nhấp một ngụm trà nhỏ, hỏi:

“Tú nữ nào đã vẽ ra bức tranh này?Rất đặc biệt..thanh danh và gia thế của nàng như thế nào?”

“Hồi bẩm nương nương,bức họa này là bức tự họa của Vi My Uyển,năm nay vừa tròn mười sáu tuổi,trưởng nữ của Vi viên ngoại.Nhà nàng còn có một muội muội và một đệ đệ,từ nhỏ đã được xưng tụng là một trong những tài nữ bậc nhất Kỳ quốc này.”-Quê Chi nhanh chóng đáp lại thật nhanh,giống như đã thuộc lòng hết lý lịch của tất cả tú nữ.

“Vi viên ngoại?Nếu ta không nhầm thì chức quan này bổng lộc cũng không phải tệ,tại sao nhà lại bần cùng đến mức không thể mua được một tờ giấy như thế này?Hắn bị phạt bổng lộc hay sao?”-An Nguyệt chống cằm nhàm chán nghe tiểu nha đầu Quê Chi nói qua nói lại,cuối cùng nghe được chữ Vi viên ngoại thì lười biếng mở mắt hạnh ra.Vai hơi nâng lên,người nhom cao một chút...Vậy thì ra Vi My Uyển này chính là người tam vương gia kia thăm thương trộm nhớ sao?Xem ra lai lịch cũng không khó khăn lắm,còn là một kỳ nữ...thật chả trách khiến cho tên hoa hoa công tử kia tâm xuân nhộn nhạo.Nếu cô không nghĩ cách vác đem về cũng thật uổng phí!

“Nương nương,mọi chuyện không phải như người suy nghĩ đâu, Vi viên ngoại trước giờ rất nổi danh là người tài giỏi thương yêu dân chúng,không bao giờ theo phe của bọn ô quan.Phủ của ông ấy hiện nay đang ở nơi có vùng bị hạn hán thiên tai,trước khi ngân khố và lương thực của triều đình được mang đến để cứu trợ thì gia đình ông ấy đã tiêu tốn gần hết tài sản để giúp đỡ bá tánh.Cho nên đến bây giờ thì trong phủ cũng không còn bao nhiêu ngân lượng,phải tiết kiệm để qua ngày.Thật may mắn là hoàng thượng biết tin đã cho người đến tuyên dương và ban thưởng hậu hĩnh,còn tặng bổng lộc nữa.”

“À à thì ra tất cả mọi chuyện là như thế à?Lòng vòng quanh co sau cùng cũng trở về lại tên Vũ Hiên để kia...đi tìm thêm người vào đây thay y phục cho ta,ta muốn rời khỏi cung một lát,nhớ chọn loại có cổ kín đáo một chút”-An Nguyệt quyết định chủ ý xong bèn phân công cho Quê Chi, còn bản thân tự gấp bức họa lại đặt sẵn trên bàn.Lúc xong xuôi quay sang thấy nha đầu bên cạnh vẫn còn đang đứng tại chỗ nhìn cô,liền không vui:

“Em còn đứng đó làm gì nữa..mau mau một chút,ta có việc gấp phải bàn bạc”

“Nương nương...em nói người nghe...không phải người đi ra ngoài là vì lại muốn đến gặp Phó tể tướng hay tam vương gia nữa chứ?Hoàng thượng e là sau khi bàn bạc công việc triều chính với các vị đại nhân xong sẽ ghé Như Nguyệt các nữa,lúc đó...chúng em phải làm sao đây...người thật sự muốn cãi lệnh ngài ấy sao ?Vạn nhất không nên đâu...”

“Ta nói với em là muốn đến gặp hai người đó khi nào chứ?Cái con bé này,ta phải phạt em mới được...gọi mọi người đến rồi đi quét sân ngay lập tức,nếu không làm đàng hoàng không được ăn cơm,ta sẽ đích thân đi kiểm tra.Từ lần sau không được nói ra nữa,không may hần nghe được thì sao?”-An Nguyệt nghe được những lời kia liền sặc trà nóng trong miệng,hai má bắt đầu nóng lên,đầu bốc khói,trán đầy vệt đen tức giận quay sang kẻ chủ mưu kia.Đúng là dao cô ở cái nơi này dung túng mấy nha đầu này lắm rồi,không phạt không được mà!...Sau hồi lâu ,Quế Chi thút thít đi ra ngoài,không dám nhìn lại cô nữa.An Nguyệt tiếp tục thưởng thức trà ngon.

“Các em nhớ chuẩn bị mọi thứ theo ghi chép này,không được thay thế.Khi nào ta trở về thì phải báo cáo lại đây.”-An Nguyệt dặn dò kỹ lưỡng mọi việc xong mới rời bước quay đi,một mạch đến thẳng chỗ hẹn với trưởng công chúa và Hiền phi.

65. Chương 52-2

“Muội đến rồi sao?Mau mau vào đi nào...Nhớ cẩn thận một chút”-Trưởng công chúa thấy bóng cô lập tức đứng dậy đỡ cô đi vào trong,khỏe môi không ngớt nở nụ cười.An Nguyệt liếc liếc nâng một cái,nhìn cũng đủ biết nàng ta nghĩ điều gì trong đầu...nên cô trực tiếp hướng đến ngồi cạnh Hiền phi,thấy nàng đang chăm chú thêu một chiếc khăn tay hình hoa cúc.Hiền phi ngẩng đầu lên nhìn thấy cô liền vội vã cất đi,dịu dàng nói:

“An sung viên,muội tới rồi thì mau uống trà đi,đây là loại trà được đặc biệt do chính tay phụ thân của ta trồng và chăm sóc,hương hoa cúc của nó sẽ giúp muội giải tỏa căng thẳng rất tốt.Ta nghĩ muội sẽ cần đến nó nên mới mang đến nơi này đây,muội muội thích uống trà chắc sẽ cảm thấy yêu quý.”-Hiền phi lại nở nụ cười,hôm nay nàng mặc qua một bộ y phục bằng tơ mỏng nhưng lại rất kín đáo,cổ tay áo cách điệu hình hoa chiếu thủy trắng khá đáng yêu.An Nguyệt nghe những lời kia,đồng tử nheo lại một chút...Nàng cũng chưa từng nhắc đến,Hiền phi lại ít khi ở Như Nguyệt các,nếu không tiếp xúc lâu thì làm sao có thể biết cô thích uống trà?Sau cùng...An Nguyệt quyết định không muốn suy nghĩ nữa,quan sát nàng rồi đưa ra một lời tán thưởng:

“Hiền phi quả thật rất hiểu ý của muội,muội quả thật là người yêu trà,đa tạ tỉ nhiều.Nhưng hôm nay muội không thể không khen tỉ thật hoa nhường nguyệt thẹn nha...chiếc trâm trên đầu tỉ thật nổi bật , có phải nó được làm từ loại ngọc Chi Tuyết của Hình quốc,có khả năng chống nóng kỳ lạ không?Muội trước giờ chưa từng nhìn thấy qua,không ngờ hôm nay lại có duyên tận mắt.Qủa thật khâm phục tỉ tỉ”

Hiền phi mặt không giấu được vẻ vui mừng,nói một câu xác định,còn giải thích là một lễ vật được hoàng thượng ban tặng khi mới vào ở trong hậu cung.Nàng không đem trâm xuống nhưng lại đọc cho cô nghe một phần các lợi ích của ngọc Chi Tuyết.An Nguyệt cũng chỉ mỉm cười cho qua,những thứ này cô học được rất nhiều trong Ngự thư phòng,nhận ra cũng không phải điều gì quá khó khăn đối với cô.Đúng lúc đó,trưởng công chúa mới bước vào bên trong,nàng mang mặt không hề vui vẻ nhìn hai người nhưng nhanh chóng lấy lại niềm vui,uống hết một ly trà mới mở miệng hỏi:

“Các muội không cần phải nhìn ta như vậy đâu...Được rồi,có An sung viên ở nơi này thì ta cũng sẵn sàng thú nhận luôn.Hôm qua ta có đến Thanh Long điện cùng dùng bữa với hoàng đệ thì phát hiện ra một cảnh tượng rất thú vị,ta liền tiếp tục dùng kế khích tướng không ngừng đổ dầu vào lửa mà nói cho hần nghe vài câu.Kết quả chính là ta cũng không ngờ được là hần lại tức giận bỏ đi giữa chừng,cũng không cho phép cung nhân nào đi theo,sau đó thì ta biết hần đến Như Nguyệt các tìm An muội muội đây.Chuyện ở đằng sau như thế nào chắc các muội cũng đoán được rồi...An sung viên à...Ta thật sự là không có cố ý à,ai mà biết hần

làm những thứ đó với muội chứ?-Trưởng công chúa dùng kiểu vô tội nhìn người bên cạnh đang vô cùng nóng nảy,liền tránh tránh ra xa một phân.Thật sự đêm hôm qua nàng cũng có làm cái gì đâu?Chỉ có chút không nhìn được đi mả mai người kia đội nón xanh vô số lần,không chừng mọi chuyện cũng đi theo rồi...Lúc đó hần trực tiếp đập vỡ chén ngọc trên tay ,làm nàng hoảng hốt một phen,còn không nói không rằng trực tiếp bỏ đi.Sáng sớm hôm nay nàng mới nhận được tin hần ở trong Như Nguyệt các không hề ra ngoài làm nàng rùng mình.Bây giờ ở đây còn mơ hồ thấy được vết hôn ngân sau gáy,mặc dù An sung viên đã cố che rất kỹ.

“Tỉ còn nói được nữa sao?Tỉ hại muội cũng lắm quá ...Tỉ có biết hần làm cái chuyện gì với muội không?Vì cái gì mà tỉ còn cười như không có gì vậy chứ?Muội đến giờ vẫn còn rất...”-An Nguyệt nhận thấy lời sắp nói hết ra mọi chuyện và cái không khí mờ ám ngột ngạt xung quanh cô, liền ngắt lời đột ngột,hai má không tự chủ mà nóng lên.Trong não liền nhớ ra cảnh tượng đêm hôm qua,buồn bực oán hận nhìn trưởng công chúa.Thì ra nàng ta chính là kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện.

“Được rồi ...Ta tạ lỗi với muội,không phải ta đã mang loại điểm tâm muội thích ăn nhất đến đây hay sao?Ta còn mời Hiền phi đến giúp đỡ chuyện của muội,không giận ta nữa à.Muội mau đưa ra mấy điều đó đi,chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ ra cách giải quyết hợp lý...Nhanh..nhanh lên”-Trưởng công chúa cuốn quýt không ngừng,giục cô mau mau đưa ra vấn đề.An Nguyệt liếc nàng một cái,rút từ trong ống tay áo ra một tờ giấy,trải trên bàn.Hiền phi này giờ im lặng thưởng trà liền mở miệng nghi hoặc:

“Đây không phải chính là Vi My Uyển , con gái của Vi viên ngoại,tài nữ nổi danh phía Tây hay sao?Không lẽ tam vương gia là thích người này?Nếu vậy thì không phải rất dễ dàng sao?Tam vương gia chỉ cần trực tiếp đến cầu xin hoàng thượng ban cho một đạo thánh chỉ ban hôn là được rồi,cần gì phải nhọc lòng của mọi người như vậy?An sung viên,muội thật sự không nghĩ ra cách đó sao?”

”Tỉ cứ yên tâm,chỉ có con người tưởng mình tài giỏi thật ra vô cùng ngốc nghếch kia mới không hiểu thôi,đôi được một chuyến hời cực to cho muội...ha...ha...ha.Muội sẽ âm thầm cầu hoàng thượng ban thánh chỉ ban hôn.Nhưng là buổi tuyển tú nữ kia,muội không muốn nó trải qua trót lọt như vậy được,nhàm chán!phải tìm cách khuấy động lên .Hai người có ai có ý kiến gì không?”

Trưởng công chúa và Hiền phi đồng loạt nhìn nhau,cuối cùng nhún vai đồng ý.An Nguyệt vui vẻ tiếp tục cùng bàn chuyện.

Cũng như những lần ra ngoài khác,An Nguyệt trở về khi hoàng hôn xuống,sau cuộc bàn luận kia cô còn phải ở lại nói chuyện với trưởng công chúa về những kế hoạch khác,nhờ nàng báo tin cho Phó tể tướng.Bây giờ cô mới vội vã bước vào bên trong các,lòng đang phấn chấn thì nhìn thấy người nào đó đang ngồi trên ghế,các cung nhân đầu đứng ở phía bên ngoài,lập tức xoay người định lên đi,lại bị một bàn tay ôm chặt eo nhỏ kéo vào lòng.An Nguyệt nhỏ giọng nói:

“Hoàng thượng...thần thiếp biết lỗi rồi.Ngài đừng...ừm”

Vũ Hiền đế xiết mạnh cô trên ghế,nghe giọng nói thanh nhẹ bên tai liền không nhìn được cuối đầu ngậm lấy môi nhỏ,không ngừng cuốn hết chất ngọt ngào từ môi cô.An Nguyệt có chút hoảng sợ đẩy ra,bị hần giữ lại,hơi thở nóng ghé vào tai,nói một câu:

“Nếu nàng còn không yên vị,trẫm sẽ ngay trên đây muốn nàng.”

An Nguyệt nghe xong sợ hãi,chuyện đó rất kinh khủng a.Nàng đành chịu ngồi yên để mặc hần muốn làm gì thì làm...Sau một hồi thỏa mãn,cuối cùng hần ôm cô lên,đi đến giường gỗ...

TG:Thật ra anh Kỳ Nhật chính là một bình giấu chưa chính hiệu,từ nay tần suất anh ý xuất hiện sẽ dày hơn,hứa hẹn có cảnh nóng cho mọi người xem.Nhưng ai chưa đủ tuổi khuyến cáo đừng xem nha,tạ không chịu trách nhiệm đâu à.

66. Chương 52-3

Bên trong Như Nguyệt các,mơ hồ nhìn thấy được những hình ảnh khiến người ta phải đỏ mặt quay đi:An Nguyệt yếu ớt nằm dưới thân của người nào đó,bị ép buộc không ngừng thừa nhận từng đợt lại từng đợt cao triều ập tới,tiếng rên rỉ yếu ớt phát ra từ môi anh đào chỉ làm tăng thêm lửa nóng trong người Vũ Hiền đế,chuyển động lại cố ý nhanh thêm không ít.Cô cũng đành bất lực phải tiếp thu hết mọi thứ vào cơ

thể, không dám kháng cự vì lo sợ hắn sẽ tiếp tục kéo dài thời gian. Cuối cùng thì người kia cũng chịu dừng lại, ôn nhu nằm xuống cạnh cô, nhưng lại lên tiếng khàn khàn cảnh cáo:

“Hôm nay tạm tha cho nàng, nếu còn dám ra ngoài lâu như vậy thì trăm sẽ không nương tay nữa đâu, mau ngủ đi”

An Nguyệt nằm trong lòng ngực ấm áp của hắn, làn da trắng nổi bật lên những vết hôn màu hồng nhạt, tóc đen dài tán loạn khắp nơi, đôi môi bị giày vò trở nên sưng đỏ. Cô cũng không dám ngước mặt lên nhìn, đôi mi cong vút như cánh bướm khẽ rủ xuống, chỉ nhẹ nhàng mà có chút vô tâm vô phé dùng một câu để đáp lại hắn:

“Hoàng thượng, xin người trả lời thần thiếp một câu hỏi, ngài cũng có thể không cần trả lời, cái thiếp muốn chính là sự chân thành: Rút cuộc là vì lý do gì hoàng thượng lại muốn xuất hiện ở Như Nguyệt các này? Sau đó không ngừng đối với thần thiếp cấm đoán, không ngừng dùng những thứ ngài có để muốn thần thiếp thuận theo. Ngài dùng những hành động đó để nói ra ngài thật sự động tâm với thần thiếp sao?” - Trong lòng An Nguyệt cảm nhận được trái tim cô vô thức lệch nhịp đi, chỉ chờ đợi một câu của hắn... Nhưng đáp lại cô chỉ là một sự thờ ơ, hắn hạ giọng bảo cô ngủ sớm một chút, có chuyện gì sáng mai sẽ bàn tiếp. An Nguyệt tự cảm thấy mình đúng là một kẻ ngốc, làm sao chỉ vì những chuyện gọi là bản năng này mà cô có thể nghĩ rằng hắn yêu mình chứ? Để vương thường là những kẻ vô tình như vậy, hôm nay hắn ở cạnh cô, ôn nhu đối cô thì ngày sau cũng có thể dùng những điều này với một phi tần khác. Hơn nữa người hắn yêu chính là Giang Hiền nghi độc ác kia, cô vốn không thuộc về nơi này, thử hỏi cô có vị trí gì trong tâm của hắn chứ?

An Nguyệt tự cắn lưỡi để nước mắt không thể chảy ra, gục đầu vào vai hắn mà nhắm mắt lại. Người ta nói rằng chỉ cần sau một giấc ngủ thì tất cả mọi thứ đang xảy ra sẽ đều kết thúc. Cô cũng không hi vọng gì quá lớn lao vào những chuyện này, nhất định cô sẽ rời khỏi đây nhanh nhất có thể, không còn liên quan gì đến hắn nữa... và cô chìm vào giấc ngủ. Nhưng An Nguyệt không thể biết rằng khi cô vừa nhắm mắt, người kia đã mở mắt phượng ra, con ngươi không rõ cảm xúc yên lặng chình lại khuôn mặt cô, vuốt ve đôi môi đẹp, đặt lên trên đó một nụ hôn...

Sáng hôm sau, An Nguyệt giật mình mở mắt thì đã thấy Vũ Hiền để thức dậy, hắn đang chăm chú nhìn cô mà không có bất cứ hành động nào khác. An Nguyệt cảm thấy có chút kỳ lạ, định đặt ra một câu hỏi thì hắn đã mở lời trước:

“Nàng muốn trăm giúp đỡ việc gì? mau nói ra đi”

“Chỉ là thiếp có một thỉnh cầu nho nhỏ... tam vương gia có chút tình cảm với trưởng nữ của Vi viên ngoại... chúng ta cũng xem như là có quen biết, thiếp xét thấy Vi My Uyển dịu hiền nhu thuận, lại nổi danh bốn phương nên thiếp mạo muội mong hoàng thượng giúp đỡ bí mật hạ một thánh chỉ ban hôn cho đôi trai tài gái sắc này, cũng xem như trừ bớt những rắc rối do tính cách của tam vương gia gây nên. Quân tử nhất ngôn, thiếp không thể thất hứa với ngài ấy được, chỉ là muốn ngài ấy hiểu một chút cảm giác day dứt đau khổ vì tình là như thế nào. Vi viên ngoại là người liêm khiết, vạn nhất sẽ không nghiêng theo phe phản nghịch, ngài chắc cũng không cần đến nàng ấy đúng không? Thiếp thỉnh cầu hoàng thượng suy xét một chút.” - An Nguyệt cố diễn tả thuyết phục và đúng quy cũ hết sức có thể, hi vọng Vũ Hiền để sẽ đồng ý. Cô lại phát hiện người hắn hơi cứng lại một chút, không trả lời câu hỏi thì bắt đầu cảm thấy lo lắng. Cuối cùng, khỏe môi mỏng của hắn hơi nhếch lên, cười như không cười trả lời:

“Thú vị, trăm đồng ý”

An Nguyệt mặc vào người y phục vải thô của cung nữ, đi qua đi lại suy nghĩ cách thức. Minh Xuân này giờ thấy vậy liền không khỏi cảm thấy kỳ lạ, vội hỏi:

“Tiểu thư, rút cuộc là người đang muốn làm gì vậy? Đã sắp đến giờ lành rồi tại sao người không để chúng em vấn tóc thay cung phục để đến dự lễ tuyển tú nữ, lại mặc cái thứ này vào người? Nếu Trang quý phi và Giang Hiền nghi biết sẽ không hay đâu”

“Em cứ yên tâm yên tâm, kế hoạch này của ta đã được chuẩn bị rất kỹ, cũng đã xem qua ý kiến của hai vị kia. Huống hồ hoàng thượng cũng đã đồng ý cho ta thực hiện rồi. Chuyện chủ trì kia sẽ do Trưởng công chúa thể chân trong vài giờ, sẽ không sợ vắng ta. Còn ta sẽ tiếp cận từng vị tú nữ, trực tiếp loại ra trước khi họ vào nghiệm thân, thôi ta đi đây” - An Nguyệt dừng lại giải thích một chút, kế hoạch của cô nhất định sẽ loại được

không ít các vị tú nữ,giảm đi không ít sự phiền toái.Cô còn có thể tranh thủ đem Vi My Uyển kia đi gặp mặt Tam vương gia mà nghe thánh chỉ ban hôn,lúc đó thì mọi sự đều thành,vui vẻ hưng phấn.Trường công chúa nói lâu rồi không được xem trò vui,cứ để cho nàng khuấy động cái buổi lễ kia lên một chút.”

TG : Ta sẽ bonus cho chuyện tình của tam vương gia một phần ngoại truyện,có ai thik cặp đôi này không?

67. Chương 52-4

An Nguyệt nhảy chân sáo mà tìm đến chỗ tiếp các vị tú nữ,các ma ma đi qua đều trực tiếp không thèm liếc cô lấy một cái,xem như kẻ hoạch nguy trang của cô thành công được một nửa.An Nguyệt cầm đại một khay trà trên bàn,theo hàng cung nữ khác mà bưng vào,lên đến trong góc phòng nhỏ từ từ nghe ngóng.Cô khẽ quan sát một chút,những tú nữ có mặt trong phòng đều rất xinh đẹp,mỗi người một vẻ nhưng lại có cảm giác vô cùng hòa hợp,tiếng nói cười đặc biệt thánh thót dễ nghe,đúng là tiêu chuẩn tuyển tú rất khắt khe.Tuy nhiên trong họ đều có một điểm chung là nhìn hiền thực gia giáo,xem ra cô cần phải thực tế hơn một chút rồi...An Nguyệt nghĩ xong,quyết định cầm khay trà lên,đi tới gần hơn,nghe họ nói chuyện:

“Nè,theo các cô thì trong kỳ này chúng ta không nên đắc tội ai nhất đây?”-Một tú nữ mặc y phục hoa lệ,đầu cài hoa mẫu đơn đỏ lên tiếng trước.Nàng ta có vẻ là con gái danh môn vọng tộc,dáng vẻ khá ngạo mạn.

“Theo ta thì không nên đắc tội một ai cả,ta còn nghe nói Trang quý phi và Giang hiền nghi đều rất khó tính,xem xét đều vô cùng kỹ lưỡng.Mọi năm có Hiền phi dịu dàng dễ tính,ủng hộ không ít người nhưng năm nay ngài ấy không thể làm chủ khảo được nên giao lại cho An sung viên.Mặc dù ta không biết rõ về vị nương nương này lắm nhưng lại nghe đồn nàng vô cùng xinh đẹp,tài năng cũng không phải thường.Tuy chỉ mới vào cung không bao lâu mà đã được hoàng thượng vô cùng sủng ái,xem ra nàng sẽ không dễ chịu đâu”-Một tú nữ khác trả lời lại,mang theo vẻ tự cho mình là kẻ thông minh.An Nguyệt đứng cạnh chỉ cười cười,đúng là “đồn đại hại chết người ta” mà,từ khi nào cô đã trở thành một sủng phi ác ma thế này chứ?Thật ra cô rất dễ tính mà...

Ngay lúc đó thì tú nữ vô cùng xinh đẹp đứng bên phải cô vừa uống hết trà,An Nguyệt trong lòng vui vẻ cầm bình trà đến,còn cố tình làm đổ ra một chút,làm ước hết một góc lớn váy áo của nàng ta.Cô nhanh chóng giả vờ biết lỗi sợ hãi,quỳ xuống dập đầu tạ tội:

“Nô tì xin lỗi...nô tì là không có cố ý đâu,nô tì xin lỗi tiểu thư....Nô tì lần đầu tiên vào làm ở nơi này...Nô tì không rõ...xin tiểu thư tha tội cho nô tì”

Người bị đổ nước trà vào váy kia vô cùng tức giận,ngay lập tức rũ bỏ vẻ thực nữ bọc bên ngoài kia.Những tú nữ khác hoảng sợ liền vội vàng đến bắt chuyện,tú nữ kia cũng cầm đầu An Nguyệt đẩy mạnh lên,tức khắc cô nghe được tiếng hít sâu kinh ngạc nhìn cô.Không một người nào thốt lên được lời nói,như bị điểm huyết tại chỗ...Sau một hồi lâu thì không khí cũng trở lại,tiếng xì xào bàn tán bắt đầu nổi lên,An Nguyệt thính thoảng nghe được vài từ như “không thể tin”,“đẹp quá”,“còn hơn cả” làm người trước mặt cô càng tức giận hơn,nàng ta hét to dừng hết những lời kia,chỉ tay vào mặt cô không ngớt la mắng:

“Cái ả nô tì bắn thỉu thấp hèn này không biết an phận chạy đến đây gây rối,còn dám làm hư váy áo của ta.Người có biết y phục này giá trị liên thành như thế nào không?Chỉ một câu tạ tội là mọi thứ đều qua đi hết sao?Người có biết ta chính là con gái của Hồ đại nhân không?Người nghĩ mình có chút tư sắc như này liền có thể đến đây mưu tính gặp được hoàng thượng,quyền rũ ngài bay lên làm phi tử?Người nghĩ mình là cái gì?Nếu muốn ta tha tội thì mau cúi xuống liếm hết đồng nước trà này cho ta,còn không thì đem ả lòi ra ngay cho ta!”-Nàng ta ra lệnh,lập tức tiếng xì xào xung quanh lặng xuống hết,không ít người bật cười khinh miệt,cũng có người im bất.An Nguyệt không có phản ứng gì,âm thầm ghi nhớ hết những người này.Con gái Hồ đại nhân sao?Cũng được lắm,được lắm,cứ để đó mà xem.

Ngay lúc đó,một cánh tay dịu dàng nâng người cô lên,bước đến che chắn trước mặt cô,An Nguyệt chỉ nhìn thấy búi tóc đen óng giắt dì cài duy nhất hai cây trâm ngọc thạch,dáng người yếu điệu mặc y phục màu lam.Người đó cất giọng ngăn cản những tiếng cười,ôn hòa nói:

“Ồ, tỉ tỉ, vị tiểu cung nữ này cũng chỉ là vô ý mà thôi, nàng không hề muốn làm như vậy đi. Tỉ xem xem một chút, nàng giống như sợ đến khiếp đảm rồi, ta nghĩ tỉ tỉ sẽ rộng lượng tha cho nàng một lần được chứ? Ta có thể thay mặt nàng mà cúi đầu tạ lỗi với tỉ tỉ, muội có một bí quyết làm cho vải gấm này trở lại như cũ, tỉ tạm thời mặc bộ y phục tỉ đem theo phòng bên người đi. Nếu tỉ không thích, ta xin gửi lại ngân lượng cho tỉ xem như bồi thường vậy”

Người kia nghe xong sắc mặt cũng dịu đi không ít, nhưng lại hất hàm kiêu ngạo hỏi:

“Cô là ai, lại ở đây muốn lo chuyện bao đồng? Con nô tì bản thiếu này đã làm hư y phục của ta, ta muốn nó làm vậy cũng không có gì lạ, cô ở đâu ra mà muốn xen vào?”

“Ta nào dám làm đắc tội với tỉ, chỉ là cảm thấy tiểu cung nữ này rất tội nghiệp. Phụ thân của ta chính là Vi viên ngoại, nếu tỉ đồng ý tỉ có thể ghé qua phủ của chúng ta một chuyến. Ta sẽ cố hết sức để làm hài lòng tỉ, xin tỉ tha cho vị này đi”-Người kia đáp lại, trước sau vẫn giữ thái độ ôn hòa nhã nhặn không khỏi làm người ta cảm thấy dễ chịu. An Nguyệt cảm thấy rất hài lòng, người cô cũng gặp thì đã tự tìm đến đây. Xem ra ông trời cũng muốn se duyên cho tam vương gia và Vi tiểu thư này rồi, đúng là rất tốt bụng ôn nhu. Cô nhất định sẽ làm hết sức mình nhiệm vụ của một bà mối!

“À, thì ra đây chính là Vi trưởng nữ, con gái của Vi viên ngoại kia sao? Ta cũng đã nghe qua danh tài nữ của cô trước kia. Nhưng cô nghĩ mình là ai mà có thể xen vào chuyện của ta được? Người nhà cô cũng thật thương người nhỉ, thích ra tay giúp đỡ bọn ngu ngốc nào rồi chẳng nhận lại được gì. Kết quả đã nghèo lại còn muốn nghèo hơn, đến một bộ y phục hoàng gia cũng chẳng có, tốt bụng vị tha để làm thứ gì chứ? Có thể dùng nó tạo ra được ngân lượng không? Muốn mời ta đến phủ của cô? Một cái phủ còn không thể nằm trong kinh thành, ở cái chốn quanh năm gặp thiên tai, xung quanh là bọn ăn mày thì xứng để ta đến đó sao? Chỉ tổ làm bẩn thêm chân ta. Cái áo này cho cô, ta cũng không cần đến những thứ bị bọn hạ nhân chạm vào để làm gì. Nhưng ta nghĩ nhà cô rất muốn nhỉ? Còn không đem về bán lấy chút ngân lượng sống qua ngày? Nói con ả nô tì kia khôn ngoan thì đừng lai vãng ở chỗ này, nếu không ta sẽ lấy cái mạng của ả”-Tú nữ kia nói xong thì bật cười lớn, một số người khác cũng phụ họa theo. Có nhiều người bất bình nhưng cũng không dám lên tiếng, các nàng ai cũng sợ hãi gia thế của người kia. An Nguyệt trong lòng tức giận, sao lại có kẻ miệng lưỡi rắn rết như thế này chứ? Cô chăm chú nhìn người đang đứng trước mặt, hi vọng nàng không có để những chuyện này trong lòng. Không ngờ nàng lại thản nhiên mỉm cười, cầm tay cô đi ra ngoài, còn không quên nói một câu:

“Đa tạ ý tốt của tỉ tỉ, lễ vật này muội xin nhận. Muội xin cáo từ trước”

An Nguyệt không có phản ứng gì, để yên cho nàng kéo cô đi. Dù sao những điều này cũng gần đúng với kế hoạch của cô. Đợi khi đi xa rồi, nàng mới dừng lại, rút ra một chiếc khăn tay màu trắng có thêu chữ vàng đưa cho cô, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

“Em mau dùng cái này lau nước rồi đi đến chỗ khác làm việc đi, ta biết em thật sự xinh đẹp nhưng tiếp cận hoàng thượng không phải chuyện dễ dàng gì đâu. Em cứ làm tốt công việc của mình thì sẽ sớm được gặp ngài ấy thôi, cẩn thận một chút, đừng mạo hiểm đến đó nữa.”-Nàng nói xong thì định quay đi, An Nguyệt cười cười. Cô nghĩ cũng đã đến lúc hoàn thành mọi chuyện rồi, còn phải tìm cách trừng trị những người kia nữa. Vì thế An Nguyệt quyết định bắt lấy tay Vi My Uyển, vừa kéo đi vừa nói:

“Ta biết cô đang đi tìm chủ nhân của chiếc khăn tay này đúng không? Tại sao lại đưa nó cho ta? Mau đi theo ta, ta sẽ giúp đỡ cho cô”

“Em nói cái gì vậy? Tại sao em biết chuyện đó? Đây...này...em đưa ta đi đâu thế? Đây...”

An Nguyệt lại mỉm cười, động tác lôi kéo nhanh hơn, tuyệt không để Vi My Uyển đi được!

68. Chương 53-1

An Nguyệt cuối cùng tìm thấy được lương đình bị cấm dành riêng cho hoàng thượng, cô cũng đã yêu cầu hần cho cô mượn nơi này làm một cảnh “tình chàng ý thiếp” riêng biệt cho Vi My Uyển và tam vương gia. Việc mai mối của cô ở đây là đã đi đến hồi kết, phần quan trọng còn lại chỉ có thể giao cho tam vương gia kia thôi. Cô quay sang người sau lưng, nở một nụ cười tươi như ánh mặt trời rồi nhét chiếc khăn tay vào lòng bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nói một câu đe dọa xong thì chạy đi mất:

“Người chủ của chiếc khăn này sắp xuất hiện ở đây. Cô cứ việc chờ một lát nhé, nơi này chính là khu vực cấm trong cung, cô mà dám đi lại lung tung thì ta không thể chịu trách nhiệm đâu. Chúc cô may mắn, tái kiến sau”

Vi My Uyển không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngơ ngác nhìn xung quanh thì thấy cung nữ kia đã biến mất từ lúc nào. Nàng ngay lập tức phát hoảng muốn đi ra ngoài, nhưng nhớ lại những lời kia không khỏi cảm thấy sợ hãi, nếu như thật sự thì nàng biết phải làm thế nào bây giờ? Rất cực tiểu cung nữ kia là ai? Tại sao lại biết chủ nhân của chiếc khăn tay này?...

“Nương nương, người đã trở về rồi, làm ơn nhanh một chút để chúng em làm tóc hầu hạ thay y phục đến chủ trì ngay đi ạ. Từ lúc bắt đầu đến giờ trưởng công chúa đã làm loạn không ít chuyện rồi, còn tổ chức cái gì mà kiểm tra hơi thở gì đó loại ra một loạt các tú nữ đợt đầu, Trang quý phi và Giang hiền nghi không dám cản trở, bây giờ ngoài sân rồng e là đã kinh hãi lắm rồi, người không mau ra mặt thay thế ngày ấy thì hỏng hết chuyện mất!” - Minh Xuân nhìn thấy chủ tử nhà mình chạy vào phòng, liền nhanh chóng đẩy cô vào trong, thay y phục rồi vấn tóc, không ngừng kể chuyện. An Nguyệt nghe xong cũng chỉ có thể nhin cười, không ngờ nàng có thể làm ra đến như thế... quả thật cực phẩm mà... Xong xuôi, cô cẩn thận cầm lấy thánh chỉ ở trên bàn, lần đầu tiên cô được làm công việc của thái giám... Cái cảm giác này đúng là không thể diễn tả nổi. An Nguyệt vui vẻ mang theo hết cung nữ thân cận, trước khi đi còn không quên nhìn qua hình ảnh mình trong gương đồng lần nữa, quả thật rất xinh đẹp tú lệ...

Lúc An Nguyệt đến được sân rồng thì nhìn thấy một cảnh tượng không thể nào tức cười hơn, các vị tú nữ cuối cùng của đợt một đứng xếp hàng trước chiếc bàn dài bằng gỗ cấm lai, ra sức thổi các ngọn nến đang cháy. Mà ở bên cạnh chính là trưởng công chúa đại danh鼎鼎, bả tử của hoàng thượng đương triều đang giả vờ chăm chú nhận xét, khi người cuối cùng đi qua nàng mới thôi việc đi về phía ghế ngồi. Hai người bên cạnh cũng không nói một lời nào, lạnh lùng yên vị tại chỗ. Nhưng các thái giám cung nữ đứng xung quanh lại thập phần không vui, đứng hình nhìn cảnh trước mắt. Ngô công công hôm nay được đặc biệt phái đến giúp đỡ cũng đen mặt không kém đang lau mồ hôi, ông ta nhìn thấy cô thì vui mừng hô:

“Như Nguyệt các An sung viên đến”

An Nguyệt nhếch môi đi đến chỗ ghế của mình, nháy mắt với trưởng công chúa rồi cúi người hành lễ xong mới ngồi lên. Cô nhìn sang Trang quý phi và Giang hiền nghi giống như báo hoàn thành kế hoạch, sau đó mới dặn dò Ngô công công:

“Mau mang chiếc bàn kia đi đến chỗ khác, dọn dẹp một chút, hai vị nương nương và ta muốn nhìn rõ hơn dung mạo của những tú nữ, ông ra gọi đợt thứ hai vào đây đi”

Ngô công công ngay lập tức gọi người đến sau đó mới đi ra ngoài, chẳng mấy chốc ông đã trở lại, phía sau lưng chính là một hàng cung nữ mới. An Nguyệt thoáng thấy bóng áo xanh quen thuộc đứng ở đầu hàng, liền nhìn sang phát hiện tam vương gia đang vui sướng gật đầu với cô. Thì ra hần làm xong chuyện rồi, còn đến sớm hơn cả cô nữa, nhìn cái vẻ đó thì chắc chắn đã thành công mỹ mãn rồi. An Nguyệt cầm lấy thánh chỉ, bước xuống ghế tiến ra phía trước. Ngô công công đứng lui ra để các tú nữ mới bước vào. Vi My Uyển là người đầu tiên vào bên trong, hành lễ với cô. An Nguyệt mới nói:

“Không cần nói khách sáo vậy, mau ngược mặt lên nhìn ta”

“Người ...người chính là...” - Vi My Uyển nghe lệnh xong liền ngẩng đầu lên, không ngờ trước mắt nàng lại chính là vị tiểu cung nữ ban nãy, nhưng không còn mặc áo vải thô và xỏ tóc nữa. Nàng ấy đang mặc váy gấm thượng đẳng, dung mạo tuyệt diệu được chăm chú cẩn thận lại càng nổi bật hơn, liền không thể tin được mà hỏi nhỏ.

“Phải,ta chính là An sung viên,chủ nhân của Như Nguyệt các,cũng là một trong ba vị nương nương chủ trì buổi lễ tuyển tú ngày hôm nay.Ta tự cải trang thành cung nữ để xem phẩm hạnh của mỗi người các người như thế nào.Vi My Uyển,nàng đã vượt qua những thử thách của ta,công dung ngôn hạnh tài sắc vẹn toàn.Cũng đã ủy khuất cho nàng rồi,quỳ xuống nhận thánh chỉ đi.”-An Nguyệt mỉm cười trả lời,cổ tình nói to cho các vị cũng nữ phía sau nghe được.Tiếng xì xào lại bắt đầu nổi lên nhưng yên lặng ngay khi Vi My Uyển quỳ xuống:

“Phụng thiên thừa vận,hoàng đế chiếu viết:Vi thị Vi My Uyển,trưởng nữ của Vi viên ngoại:thanh tú như lan,ôn hòa tựa ngọc,như thuận như mây,sao sáng chiếu mạng.Từ xưa đến nay việc nam thanh nữ tú được kết duyên với nhau âu cũng là do trời đất tác thành.Trẫm,xét thấy những phẩm hạnh đáng quý kia của Vi thị,nay đặc biệt ban hôn cho tam vương gia,hiền đệ của trẫm.Ban thưởng 10 thước lụa quý,5 vạn lượng bạc,2 vạn lượng vàng,100 mẫu ruộng,chờ ngày lành tháng tốt nên duyên trời định.Khâm thử”-An Nguyệt ngay lập tức đọc thánh chỉ,tiến đến định đưa cho Vi My Uyển,nhưng nàng lại cúi người xuống,nói:

“Dân nữ biết tội,thân phận thấp hèn của dân nữ không thể xứng được với tam vương gia.Nô tì đã có hứa hẹn với chủ nhân của chiếc khăn tay kia rằng sẽ muôn đời nguyện ở bên nhau,mãi mãi không chia lìa.Dân nữ mạo phạm không thể nhận thánh chỉ này,ban cầu các vị nương nương trừng phạt nô tì”-Vi My Uyển kiên cường trả lời,vẻ mặt của nàng không chút nào e sợ,hiền ngang từ chối đạo thánh chỉ kia.An Nguyệt chỉ thăm khâm phục trong lòng,vẫn dùng giọng cao quý mà hỏi:

“Người chắc chắn chứ?Cho dù phải nhận lấy cái chết cũng không hối hận sao?”

Người thiếu nữ kia ngẩng mặt lên nhìn cô,vẫn kiên quyết nói:

“Dân nữ nguyện nhận lấy cái chết,làm người phải giữ được chữ tín.Nếu chỉ có thể mà vẫn không làm được thì dân nữ nào còn tư cách trở thành một vương phi?.Nếu kiếp này không thành đôi thì xin hẹn kiếp sau sẽ mãi không bao giờ xa nhau,xin hoàng thượng thành toàn cho dân nữ”-Sau khi nàng dứt lời,đã có tiếng nước nổ nổi lên,còn có sự khinh miệt cười cợt ở khắp nơi.Nhưng Vi My Uyển cũng không hề có phản ứng gì,vẫn tiếp tục chân thành cung kính.

“Hay,nói hay lắm.Hay cho cái câu không còn tư cách kia,quả không hổ danh tài nữ.Nhưng bất quá thánh chỉ không thể rút lại được,vẫn đành phải để nàng tự nhận lấy rồi.Tam vương gia,thỉnh ngài đến mang vương phi đi được rồi”-An Nguyệt bật lên một câu tán thưởng,thật sự rằng cô chỉ muốn thử lòng nàng một chút,lại không ngờ nàng có thể dũng cảm đến như thế.Chuyện này cũng nên kết thúc được rồi...

Những tú nữ chờ đằng sau nghe được ba chữ kia đều đồng loạt nín thở chờ đợi.Ai mà không biết rằng ngoài hoàng thượng và Phó tế tướng ra thì ngài ấy chính là người dịu dàng với nữ nhân nhất?,lại phong lưu phóng khoáng,như hoa như ngọc?

Để đáp lại lời kia,một bóng áo trắng tiêu sái bay vào bên trong,ôm Vi My Uyển đang quỳ ôm vào lòng , nở một nụ cười mang theo muôn vạn hoa đào rồi biến mất.Chúng nhân chỉ biết tiếc nuối nhìn theo bóng dáng kia,đáng tiếc là không còn nhìn được gì nữa.An Nguyệt xong việc cũng quay lại ghế ngồi,Trang quý phi dịu dàng lên tiếng:

“Tiếp tục buổi lễ”

69. Chương 53-2

Các vị tú nữ tiếp theo không ngừng đi qua,Trang quý phi và Giang hiền nghi cuối cùng cũng lấy lại được phong độ,đặt ra nhiều câu hỏi cho các tú nữ .An Nguyệt thỉnh thoảng thêm vào mấy câu,chỉ chờ đợi đám “thục nữ” kia đi tới mà thôi.Hồ tiểu thư?Đáng tiếc nàng ta sắp không được như vậy nữ đâu...Cô không hề tự nhận mình là kẻ thù dai,nhưng nếu đưa những người như vào hậu cung thì tai họa không thể nào lường trước được.An Nguyệt hơi dựa người ra sau,bắt đầu cảm trà nóng lên nhấp một ngụm nhỏ,hướng mắt về phía xa.

“Dân nữ Tô Hạnh Hoa xin ra mắt ba vị nương nương”-Một giọng nói ngọt ngào vang lên,người kia đang hành lễ,khuôn mặt tỏ ra vẻ đắc ý.Y phục đã được thay bằng loại mới có giá trị không kém bộ cũ,An Nguyệt cười cười...Giang hiền nghi liếc cô một cái,lên giọng:

“Thì ra người chính là Tô Hạnh Hoa con gái của vị Tô đại nhân đó sao?Tên nghe rất hợp phong tình,chỉ là không biết dung mạo tâm tính như thế nào,bước gần đến đây một chút,ngẩng đầu lên đi để chúng ta đánh giá.”-Nàng vừa nói dứt lời thì đã thấy Tô tiểu thư kia ngẩng đầu đắc ý đến gần,tưởng chừng như cho rằng mình hoàn toàn được ưu ái hơn những người khác.An Nguyệt tựa người ra trước một chút,chống cằm nhỏ nhìn người dưới kia,nàng ta đúng thật là có chút hơn người...Đáng tiếc thái độ kia không thích hợp ở trong cung.Cô vẫy tay gọi Thư Hồng mang ra một khay gỗ,trên có đặt một bộ y phục, nói:

“Tô tiểu thư,ban nãy ta có lỡ tay làm ướt một phần y phục của tiểu thư,không trả lễ thật không phải đạo,ở đây ta có một bộ áo gấm Bích Ba,chắc là giá trị cũng không thua kém y phục kia nhỉ?Xem như là tâm ý của ta đi.Còn nữa,nếu muốn tìm lại bộ y phục kia thì không cần phải đến Vi phủ nằm ở nơi vắng vẻ không người kia nữa.Phủ của Tam vương gia cũng gần hoàng cung này ,chỉ bằng sau khi xong việc thì đến đó tìm vương phi để lấy lại đi.”-An Nguyệt lên tiếng mang theo nửa phần thành ý,nửa còn lại là châm chọc.Những loại người như thế này cần phải cho một bài học thì mới khôn ngoan ra được.Cô nhàm chán nhìn người quỳ phía dưới biến sắc ngẩng đầu lên hướng cô,nàng lập tức run run dập đầu.Tô Hạnh Hoa lúc nào vô cùng kinh sợ...Người mà nàng không ngớt mắng chửi ban nãy lại chính là An sung viên...Nàng phải làm gì bây giờ đây?

“Nương nương...cầu xin nương nương tha tội cho dân nữ.Dân nữ là không biết cung nữ đó chính là người nên mới làm như vậy.Nương nương...van xin người đừng trừng phạt dân nữ...Nương nương,dân nữ biết tội rồi...dân nữ...”-Tô Hạnh Hoa còn chưa nói hết câu đã bị Giang quý phi này giờ im lặng chặn lại,buông trà trên tay xuống,mắt đẹp như rồng lên, tức giận nói:

“Danh hay ý đẹp thì ra lại là một nữ nhân không biết tắc,huấn.Nếu như tam vương phi không kịp thời ngăn chặn người lại thì người còn có thể làm ra cái sự tình nào với An sung viên nữa đây?Loại nữ nhân khẩu phật tâm xà như người làm sao có thể sống hòa hảo với những tỉ muội khác trong cung?Tô Hạnh Hoa,người ác độc không biết phép tắc,khinh thường phi tần trong cung,ăn nói hồ đồ xúc phạm tam vương phi...Người đâu,theo lệnh bốn cung lôi cô ta ra ngoài.Muôn đời không được quay lại tuyển tú nữ,gửi thư cho Tô đại nhân bảo ông ta dạy dỗ lại con cái cho đàng hoàng.”

Tô Hạnh Hoa khóc lóc bị lôi ra khỏi điện,An Nguyệt cảm thấy lần đầu tiên Trang quý phi này có thể nói ra một tràng câu hợp lý như vậy liền âm thầm táng thưởng.Bình thường nàng ta thật sự là người có tâm cơ nhưng đầu óc còn quá đơn giản,thế nên mới thua thảm bại dưới tay nữ chính.Hiện giờ cô không biết nàng có thay đổi không,nhưng thận trọng bước đi thì vẫn là trên hết.

“Người tiếp theo...”

Sau buổi lễ tuyển tú nữ,chỉ có tám người được chọn,trong đó tất nhiên có bào muội của Giang hiền nghi.An Nguyệt lẳng lặng cảm thấy nàng thật tội nghiệp,mơ tưởng đến để vương kết quả lại phải nhận lấy những cơn gió lạnh và bốn bức tường đầy bụi của lãnh cung,mãi mãi không được rời khỏi nơi đó.Mà cái người trực tiếp độc ác gây nên lại chính là tỉ tỉ ruột thịt của mình.Mặc dù cô rất muốn giải thoát cho nàng,nhưng bắt đắc dĩ không thể thay đổi tiểu tiết được nữa,nếu không câu chuyện sẽ chuyển sang một hướng khác và lúc đó sẽ khó để làm ra một cái kết hay.Trường công chúa đứng bên cạnh nhìn nhìn cô,vỗ vai một cái rồi kéo đi,còn nói thêm vài câu an ủi:

“Ta nhìn thấy được mảnh vỡ số phận của nàng ấy,ta biết muội rất muốn giúp đỡ nàng.Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ chính là thay đổi vấn đề chính của tương lai,nếu như cái tất yếu đó được giải quyết thì những vấn đề nhỏ lẻ khác cũng sẽ thay đổi theo.Lúc đó muội vẫn giúp nàng được mà,đừng bận tâm quá.Nào,Hiền phi còn đang đợi chúng ta ở điện công chúa,ta cũng cho chuẩn bị món ngon rồi,chúng ta đi thôi”...

“Muội cũng xem như biết qua một số suy tính của Giang hiền nghi,kế hoạch của nàng chắc sẽ được thực hiện trong khoảng thời gian sau khi dành được sự tin tưởng của bào muội ,sau khi bọn phản quân của Trang gia có thể xông vào ngay giữa đại điện.Nơi nàng ta huấn luyện thích khách ở sâu trong một rừng trúc ở dưới đáy vực Nhu Cốc,nổi tiếng là nơi có đi mà không thể quay trở lại.Nhưng thật ra đó chỉ là những lời đồn vô căn cứ được dựng lên để hù dọa những kẻ ngu ngốc.Hiền phi,tỉ hãy nghĩ cách gửi thư cho phụ thân tỉ trích ra một lượng quân nhỏ bảo vệ cho người trong hậu cung,toàn lực sẽ giúp đỡ hoàng thượng nên sẽ không

còn người chăm sóc họ,vì thế tỉ tìm người đưa họ theo đường mật thất ra khỏi cung an toàn.Muội sẽ ở lại giúp đỡ một số chiến thuật khác cho Phó tể tướng sau đó tìm thời cơ ra khỏi cung,chúng ta gặp lại ở chỗ đã hẹn.Các tỉ thấy như thế nào?”

“Kế hoạch của muội rất rõ ràng,chúng ta xem như đã dự tính xong rồi,chỉ còn chờ đợi thời cơ nữa thôi.Ta sẽ bí mật đem một số cao thủ giang hồ đến bao vây Nhu Cốc kia,đợi lúc xuất quân lập tức ra tay phủ đầu...Nhưng mà An sung viên...Muội...muội sẽ đi đâu ?”-Trưởng công chúa đồng tình,nhưng sau đó đột nhiên nhỏ giọng nhìn cô mà hỏi

“Muội muốn đến Tinh quốc,muội đã mệt mỏi lắm rồi...”

70. Chương 53-3

Đêm hôm đó hiển nhiên Vũ Hiền để không hề đến cung của cô,An Nguyệt cũng không có gì làm ngạc nhiên.Các tiểu nương nương mới vào kia ắt hẳn có thứ để nghiên cứu mà dùng hơn là một người nhàm chán như thế này.Cô gọi Thảo Nhu đốt một ít hương bạc hà để giải tỏa căng thẳng,ngồi trên bàn xem lại kế hoạch trốn khỏi cung một lần nữa.Những thứ này cô vẫn chưa hề nói qua cho phụ thân,mẫu thân hay kể cả người thân cận nhất bên mình là Minh Xuân,cô không muốn phải liên hệ gì đến nơi này nữa,yên ổn cùng trưởng công chúa nghĩ cách trở về hiện đại.Đó mới chính là nhà của cô,có những người thân cô muốn gặp nhất, và tất cả sẽ kết thúc như một giấc mơ dài...

“Nương nương,nương nương...Em có tin xấu,không biết có nên cho mọi người biết không...Chuyện này có liên quan đến tính mạng của nương nương...”-Thư Hồng từ đâu chạy vào,về mặt hốt hoảng,dáng dấp vội vã chạy vào bên cạnh cô.Thảo Nhu,Quế Chi , Minh Xuân đứng cạnh đó cũng vội đóng kín cửa lại,đi tới vây quanh An Nguyệt.Thư Hồng vuốt vuốt ngừng,nhìn nhìn xung quanh xong mới dám nói tiếp ,giọng hơi run run:

“Nương nương,ban nãy em đi tìm mấy cung nữ thái giám ở cung khác định cùng nhau bàn luận chút chuyện hay, thì tình cờ phát hiện trong lương đình nhỏ vắng người gần Như Nguyệt các này có hai người đang bàn bạc chuyện gì rất mờ ám.Hơn nữa em còn thấy rõ đó là một nữ nhân đeo mạng che mặt và tiểu thái giám nào đó của Kính Sự phòng,em vội vàng đứng nấp sau một bụi cây,em nghe thấy nữ nhân...nữ nhân...nữ nhân kia đưa ra một túi ngân lượng lớn, nói là ...nói là muốn thiêu rụi cung của nương nương người!Mà nàng ta hình như biết em ở đó,phóng một chiếc phi tiêu hình hoa mai năm cánh vào người em...Cũng may là em còn tránh được mà chạy về đây báo tin cho nương nương...Em...em sợ lắm...”-Thư Hồng nói đến đó thì òa khóc,chồm lên ôm lấy cô một cái.Những người còn lại cũng nhìn nhau ,mặt hơi tái nhưng không ai nói lời nào.An Nguyệt chỉ cười cười vỗ vỗ tiểu nha đầu,sau đó dùng giọng thận trọng mà hỏi lại:

“Em chắc chắn nhìn thấy rõ hai người đó,nghe chính miệng nàng ta nói muốn đốt cung của ta à.Còn loại phi tiêu hình hoa mai kia nữa,em có cầm nó không đem ra đây cho ta đi”

“Nương nương...Người không tin em sao?Chính mắt em thấy,chính tai em nghe được mà.Đây,người mau xem đi,chính là cây phi tiêu này...Tên tiểu thái giám kia còn nói sẽ hoàn thành tốt nữa,Như Nguyệt các này sẽ trở lại thành một đồng tro tàn...Nương nương...Lúc đó người cũng sẽ bị liên lụy đấy.Em xin người...chúng ta...chúng ta nên đi báo cho hoàng thượng biết để trừng phạt bọn họ đi.”-Thư Hồng nghẹn ngào khóc nức,Minh Xuân bước tới kéo nàng ra an ủi.An Nguyệt nhận lấy vật kia,chăm chú xem qua một lát...Đây đích thị chính là phi tiêu của thuộc hạ Giang hiền nghi,cũng là của kẻ đến ra tay ám sát Hiền phi:Hoà mai năm cánh,nhụy có gắn lưỡi dao nhỏ phát sáng,cánh hoasắc nhọn bằng đồng có thể giết chết bất cứ kẻ nào trúng phải khi được tẩm vào độc dược.Nàng ta muốn cho người giết cô sao?Không phải một màn hành hạ ở hồ sen như trong tiểu thuyết?Nhưng nếu suy nghĩ một chút...cô cũng có thể lợi dụng việc này để xóa đi hoàn toàn dấu vết bỏ trốn của cô!

“Không cần báo tin,chỉ một lời nói vô căn cứ của em thì chúng ta cũng không thể buộc tội một ai đó được.Các em kín miệng một chút,cứ xem như mọi việc chưa từng xảy ra đi.Không cần phải lo lắng cho ta đâu,ta đã nghĩ ra được cách thoát thân rồi,đảm bảo sẽ giữ được an toàn cho mọi người...Kế hoạch đó phải cần một thời gian khá dài để thực hiện...Bây giờ mau lui ra hết đi,ta muốn ở một mình , không có việc gì quan trọng

thì đừng tìm ta”-An Nguyệt vẫy tay, cầm bút lông lên bắt đầu viết một lá thư nhỏ gửi tam vương gia.Cô tò mò không biết hẳn ta đã làm gì với tiểu mỹ nhân của mình rồi...

“Nhưng mà...nương nương”-Quế Chi ngắt lời cô,chần chừ không muốn ra ngoài theo một cách khó xử.An Nguyệt ngược mặt lên nhìn nàng trong giây lát, nói:

”Mau đi đi,hôm nay em còn muốn cãi lệnh của ta sao?Ta sẽ không để kế hoạch đó diễn ra suôn sẻ đâu.Hơn nữa trong hậu cung rộng lớn này đâu phải chỉ có Như Nguyệt các để cho ta ở?Thứ gì mất có thể tìm lại,cũng không có thứ gì mãi mãi vững bền...Các em lui ra được rồi”-An Nguyệt nhẹ giọng dần,nhìn đám nô tì của cô đi ra ngoài...Quả nhiên không có thứ gì trên đời trường tồn cùng năm tháng...ái tình cũng sẽ giống như vậy...liệu có mấy ai thực sự không lợi dụng tình cảm?Có ai sẽ yêu một người đến trọn đời?Cuộc sống đã vốn không phải là tiểu thuyết,cô ở bên trong một cuốn ngôn tình như thế này còn không thể cảm nhận được nó,thì tình yêu rốt cục ở nơi đâu?

An Nguyệt bất chợt nhớ lại một chuyện...cũng đã lâu lắm rồi...có lẽ bây giờ trong ký ức của cô đã bỏ qua chuyện đó , chỉ còn lại những loại kiến thức mà cô cố ép mình học thuộc.Cô nhớ thời còn học ở mái trường cấp ba,có một cậu bạn cùng lớp đã đến mà nói thích với cô...Cậu ta học rất giỏi,nhưng lại là một người khá lập dị...Lúc đó cô vẫn chưa trở thành bây giờ,nhưng cũng không hiểu được thứ tình cảm đó nên đã từ chối cậu ấy.Sau đó gia đình cậu ta sang nước ngoài,cô cũng ra trường...không còn nhận được tin tức gì nữa...Chỉ là không biết cậu ấy đã tìm được người mình thật sự yêu thương chưa...Nếu như cô có thể quay trở lại thời hiện đại,nhất định sẽ bỏ qua việc kia mà tận hưởng tuổi thanh xuân... đi tìm cậu ấy...

An Nguyệt cười cười,cảm thấy mắt mình mờ đi,hai má đọng lại vài giọt nước.Cô đặt bút xuống cúi đầu chìm vào giấc ngủ...

71. Chương 54-1

Đã mấy hôm rồi Vũ Hiền để không qua đêm ở Như Nguyệt các,An Nguyệt cũng ngó lơ,nhưng cô thường xuyên ngủ gục trên bàn thấp mà mơ những giấc mơ vô cùng kỳ lạ.Bây giờ mọi ngõ ngách trong hoàng cung đều đồn đãi việc “hoàng thượng có tân sủng mới là Giang mỹ nhân,An sung viên bị thất sủng ngày đêm đau buồn không ăn uống dẫn đến suy nhược cơ thể”Cô cũng không có phản ứng gì lớn,nhưng các vị phi tần có “hảo tâm” đều tìm ra một cái cớ nào đó để đến thăm cô,xong lại an ủi đủ đường.An Nguyệt cảm thấy mệt mỏi,liền chạy đến hồ sen thanh tịnh ngồi một lát,hít thở không khí trong lành...

“Tần thiếp tham kiến An sung viên nương nương”-Một giọng nói ngọt ngào vang lên làm tâm An Nguyệt nảy lên một cái...không phải chứ?Tại sao nơi nào cũng có bóng dáng mấy người này hết vậy?Cô tuy không muốn nhưng cũng phải bắt đắc dĩ quay lại,nhìn thấy một tiểu mỹ nhân xinh xắn mặc y phục màu vàng sáng,búi tóc cài rất nhiều trâm ngọc,khuôn mặt cũng thoa đầy son phấn che đi vẻ trẻ con thường nhật.Cô nở ra một nụ cười thực nữ,đưa tay đỡ nàng ta dậy,dịu dàng hỏi nhỏ:

“Thì ra là Giang mỹ nhân sao?,không cần hành lễ nhiều như vậy,đứng lên ngồi cạnh ta...Nào , nói ta nghe xem sao hôm nay muội lại có nhã hứng đến nơi này vậy?Theo thường lệ muội phải đến thỉnh an Trang quý phi chứ?,sao muội lại đến đây?”

“Đã làm cho nương nương phải lo lắng vì muội rồi,muội thật cảm thấy hổ thẹn.Chỉ là hoàng thượng đã đặt cách cho phép muội không phải tiếp bất cứ vị nương nương nào.Những bữa nay ngày nào muội cũng phải tiếp đón hoàng thượng,cơ thể mỗi một , muội nghe nói hồ sen này rất tâm linh,lại là một nơi đặc biệt trong hoàng cung nên mới chạy đến đây.Không ngờ lại nhìn thấy nương nương,muội cảm thấy thật có duyên với nương nương”-Giang mỹ nhân cũng cười đáp lại,tế nhị nói nhưng không biết là vô tình hay cố ý thêm vào vài câu.An Nguyệt nhìn nàng không muốn chấp nhất,thể loại này còn rất ngây thơ nhưng lại tự cho mình có tâm địa.Kết quả bị thăm bại dưới tay người khác cũng là chuyện bình thường...Nhưng mà Giang hiền nghi tính toán thật thông minh,đưa muội muội ruột thịt của mình vào cung lại không mắc danh tính lợi dụng nàng...Ai mà nghĩ được tí đi hãm hại muội muội chứ?Cô dùng một tay nắm hai tay của nàng,ân cần khuyên nhủ:

“Ta nghĩ dù cho muội có được đặc ân đó hay không thì cũng nên đến thỉnh an qua Trang quý phi.Ta nghĩ muội cũng biết trước giờ nàng là người rất quy tắc,những phi tần nào mắc lỗi đều bị trừng phạt nghiêm khắc,không luận bàn đến địa vị hay công tư gì cả.Muội thân là một người mới vào hậu cung,nếu không làm được những việc đó thì e là sau này có chuyện gì cũng vô cùng khó khăn mà giải quyết,mau đến chỗ nàng đi...”-An Nguyệt chỉ muốn hảo tâm nhắc nhở nàng một chút,dù sao nàng cũng còn quá nhỏ tuổi,mắc tội sớm như vậy thì thật uổng phí tuổi xuân tươi đẹp.Không ngờ cô còn chưa nói hết câu thì nàng ta đã ngắt lời cô mà lên giọng ,khác với vẻ lễ nghi lúc này:

“Cô nghĩ mình là ai mà có thể ra mặt khuyên nhủ ta vậy...An sung viên?Chẳng qua cô chỉ lớn hơn ta có vài bậc,còn không bằng nửa góc của đại tử ta nữa.Chỉ với cái đà này thì chẳng mấy chốc ta sẽ hơn cô thôi,bị thất sủng đến nỗi sanh bệnh tật còn muốn dạy người khác...Ta nghĩ cô nên xem lại cách quỵn rũ hoàng thượng đi chứ tốt nhất đừng xen vào chuyện kẻ khác.Tại sao ta lại phải đến để thỉnh an nàng ta ?Trong khi hiện giờ ta mới là người được sủng ái nhất?Nàng ta chẳng qua chỉ là một cái bình hoa không hơn không kém mà thôi”

“Được,vậy cứ dểta chống mắt lên xem người ân sủng của hần được bao lâu.Thật là một kẻ ngu ngốc không biết điều.Đừng quên là hiện giờ bậc vị của ta cao hơn người,có thể lấy cái mạng của người bất cứ lúc nào.Người nghĩ mình tài giỏi sao không thử cầu xin hần ban phúc lợi,thăng cấp cho người?Cứ tự ở đó mà kiểm điểm lại bản thân đi,đừng làm tổn thời gian quý báu của ta để nghe người nói nhảm”-An Nguyệt khinh miệt nhìn nàng,dùng lời lẽ không kiêng kị gì nữa.Đối với những ả thể này phải tuyệt đối mạnh tay.Cô không thêm nhìn biểu hiện của nàng,trực tiếp đứng dậy đi ra khỏi lương đình.Mới sáng sớm đã gặp âm hồn bất tán,thật là phá hỏng cảm xúc của người khác.Cô mỗi mắt trông chờ xem nàng ta được sủng bao lâu.

”Người...An Nguyệt...cô đứng lại đó cho ta”-Giang mỹ nhân thấy mình bị ngó lơ liền tức giận la lên.Định chạy tới nắm cô lại thì bị một giọng nói tức giận ngăn lại:

“Bổn cung không hề biết là trong hậu cung này một mỹ nhân nho nhỏ có thể gọi thẳng danh tính của một phi tần.Còn dám không kiêng kị sỉ nhục người khác,xem thường bổn cung.Người nghĩ mình là ai ? Mau quỳ xuống cho ta!”-Trang quý phi không biết xuất hiện từ lúc nào,nhưng có vẻ đã nghe được hết mọi chuyện,ngay lập tức bắt Giang mỹ nhân quỳ xuống.An Nguyệt thấy thế liền nhanh chóng xin lui ra,nói để lại mọi chuyện cho Trang quý phi giải quyết.Cô cũng đã đau đầu lắm rồi,không muốn nghe những lời tranh đấu nhảm chán này nữa,để mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.Cô tìm đường hướng đến Ngự thư phòng...cũng đã lâu rồi cô không tới nơi này,muốn tiếp tục tranh luận với người kia...Vũ Hiên để đã có người mới,chắc hẳn cũng không muốn để tâm đến cô nữa đâu.Nghĩ thế nên An Nguyệt quyết định đẩy cửa bước vào.

Trong ngự thư phòng vẫn là như cũ,lại không thấy bóng dáng Phó tể tướng.An Nguyệt cũng không có cảm giác gì nhiều,đi đến tìm cuốn sách mà cô đang đọc dở dang,lật ra để nghiên cứu tiếp.Thật sự những kiến thức này rất hay và bổ ích...mặc dù không biết có thể có thời gian hay công sức để thử nghiệm không mà thôi

“An...An sung viên?Muội đến đây làm gì vậy?”-Một giọng nói ngạc nhiên vang lên,An Nguyệt bỏ sách ngược lên thì thấy khuôn mặt tuần tú của Phó Đình Xuyên đang nhìn mình,cô liền mỉm cười trả lời:

“Tất nhiên là muội muốn tìm huynh rồi,sẵn tiện tìm một vài cuốn sách hay.Gần đây muội không có gì làm,cũng có chuyện quan trọng cần bàn bạc,huynh mau ngồi xuống đây đi...”

72. Chương 54-2

”Quả thật vấn đề này ta cũng chưa từng nghĩ qua,nhưng điều này có thật sự cần thiết trong lúc bây giờ không?-Phó tể tướng im lặng nghe những ý kiến của An Nguyệt.Trước giờ hần luôn có chút ngạc nhiên khi nghe qua những chính sách vẹn toàn hợp lý của nàng...không phải là quá cao siêu,nhưng đủ để người nghe tâm phục khẩu phục.Nếu không vì vậy hần tuyệt đối sẽ không đi bàn luận chuyện này với nữ nhân.

“Huynh cứ yên tâm,ta đã tính toán rất kĩ việc này,bình lực của chúng ta tuy nhiều nhưng e độ tinh nhuệ khó mà sánh bằng địch.Nếu làm theo kế hoạch này của muội có thể giảm bớt chút thời gian,tìm ra đường rút lui khi cần thiết.Tuy nhiên,chính sách này phải giữ và thực hiện hoàn toàn bí mật,còn không thì bánh chưa làm xong mà đã hư bột hư đường.Muội chỉ hi vọng huynh biết cân nhắc một chút,lúc đó gửi thư đến cho muội...”-An Nguyệt nói kiên quyết,đã nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần mới muốn đưa ra,cô chống ta lên bàn,ngáp nhẹ một cái.Đây cũng chính là hậu quả của việc thức khuya , sáng ra còn gập ý tốt của các vị phi tần,không ngờ người trước mặt liền phán một câu:

“Ta nghe nói trong cung gần đây muội suy nhược cơ thể,hãy giữ gìn sức khỏe một chút,đừng quá hao tổn tâm tư .Nếu muội xảy ra chuyện gì thì hoàng thượng cũng sẽ rất lo lắng.Mà muội cũng đừng trách móc hoàng thượng,huynh tin ngài là có suy tính riêng cho mình”

“Stop...Ta nói huynh nghe cái này,Phó Đình Xuyên thân mến à...Từ cái lúc nào huynh lại đi tin vào mấy cái lời đồn bắt quái vô căn cứ của những cung nữ thái giám rảnh rỗi này vậy?Ta nói , hôm đó muội xem sách đến khuya,do buồn ngủ mà vô thức gục đầu lên bàn thôi.Thế là ngay hôm sau cái thứ đó ra đời,còn được thêm mắm bở muối để thành chuyện nóng nhất hoàng cung.Các phi tần lại kéo đến thăm hỏi muội,kết quả muội phải dậy sớm không có thời gian nghỉ ngơi...mệt còn mệt thêm.Hơn nữa huynh dù sao cũng lớn lên cùng hoàng thượng,giúp đỡ hẩn quả lý mọi chuyện lâu như vậy còn không hiểu tình hình hẩn hay sao?Muội có chết thì hẩn cũng không tới đâu...Muội không cần huynh an ủi gì gì cả”-Bị An Nguyệt ngắt lời,Phó tể tướng cũng chỉ im lặng.Không khí trong Ngự thư phòng lắng đọng xuống một lát,cô lại cầm sách lên tiếp tục đọc.Cuối cùng thì Phó Đình Xuyên lại là người lên tiếng:

“Vậy nếu như có người có chút cảm tình với muội.Muội có muốn cùng người đó ra khỏi nơi này,cùng nhau sống trọn đời,không màng thế sự hay không?”

An Nguyệt nhú nhú mày,nghe hết mấy lời của hẩn.Biểu cảm trên khuôn mặt cực phẩm nửa đùa nửa thật,suy nghĩ một chút liền đưa ra câu trả lời:

“Muội trước giờ không tin tưởng lắm vào tình yêu,nhưng nam nhân thường là những kẻ bạc tình,lý tưởng cao hơn cảm tính rất nhiều.Muội cũng không muốn bị bắt cứ điều gì ràng buộc,dù cho muội có thật sự yêu người đó đi chăng nữa.Thứ muội muốn nhất chính là tự do nhân hạ,là một nữ nhân bình thường kinh doanh buôn bán.Tuy thế,nếu người nam nhân đó thật lòng muốn ở cạnh muội,muội nhất định sẽ cho hẩn một cơ hội...Mà khoan,tại sao huynh lại hỏi muội những lời đó?Huynh có ý gì?”

“An Nguyệt,có một điều mà huynh thật sự muốn nói cho muội hiểu rõ từ lâu lắm rồi.Nhưng không thể nói ra được...Ta...Ta...”

“Nương nương,em đoán được người sẽ đến đây mà...có chuyện hệ trọng...Nô tì tham kiến tể tướng đại nhân...nương nương...Triệu thái y vừa mới đến bắt mạch tượng cho Giang hiền nghi.Nàng ta...nàng ta đang mang long chủng rồi,bây giờ khắp hoàng cung đang không ngừng rộn lên ngoài đó.Các vị phi tần đều kéo đến An Gia cung rồi,Minh Xuân tỉ tỉ muốn em nhanh chạy đến đây báo tin cho người đó,hoàng thượng cũng dừng lại công việc để đến xem qua .Nương nương...người có...chúng ta có nên đến không...”-Quế Chi đột ngột mở cửa bước vào ngắt lời Phó tể tướng,dáng vẻ gấp gáp.An Nguyệt nghe thế liền đứng dậy chào biệt Phó Đình Xuyên,chạy theo Quế Chi:

“Tại sao lại không?Chuyện hệ trọng như vậy phải cho ta biết sớm hơn một chút chứ!.Phó tể tướng,xin thứ lỗi,ta không thể ở đây tiếp chuyện ngài được rồi,việc đó ngài nhớ hỏi âm cho ta đó.Mau mau ...không được chậm trễ,trưởng công chúa có mặt ở đó chứ?Chúng ta tạt ngang Như Nguyệt các một chút,ta phải lấy chút đồ,gọi luôn Minh Xuân theo...”-An Nguyệt liên tục ra lệnh,chuyện này cô đã chờ đợi rất lâu rồi,làm sao có thể không gấp chứ?Cô tiện tay cầm theo quyển sách mà bước ra khỏi Ngự thư phòng,để lại Phó tể tướng gục đầu trên mặt bàn.

“An Nguyệt,muội tới rồi à...Ta còn tưởng muội không đi,muốn cho người đi tìm muội đây...Mau mau vào xem một chút đi,ta cảm thấy rất có vấn đề ở đây”-Trưởng công chúa đứng chờ cô trước cửa An Gia cung,đi qua đi lại một cách lo lắng,vừa nhìn thấy An Nguyệt vội chạy tới đẩy vào bên trong.Nàng ghé tai cô nói nhỏ một chút,An Nguyệt thắc mắc hỏi:

“Tại sao lại có vấn đề?Không phải là Giang hiền nghi đang mang thai sao?Hay là chuyện gì khác?”-Vấn đề này ở đâu ra?Không phải cô và nàng đã cùng nhau bàn qua rồi hay sao?Bây giờ nàng nói vậy là có ý gì đây?

“Đó mới chính là chuyện khả nghi đấy...Ta sẽ giải thích qua sau,ở đây không tiện.Bây giờ muội nhanh nhanh vào bên trong cùng ta,nhớ kiếm đại một cái kế nào đó để xin phép bắt mạch tượng Giang hiền nghi.Nếu như phát hiện điều gì lạ phải nói ngay cho ta biết”-Trưởng công chúa trả lời,nhắc nhở cô rồi cả hai cùng đi vào bên trong.

73. Chương 55

“Tần thiếp tham kiến hoàng thượng,quý phi nương nương”-An Nguyệt cùng trưởng công chúa đi vào bên trong,cô cúi người hành lễ,mặt khẽ đưa lên chăm chú quan sát người nằm sau tấm màn kia.Nàng đang đắp một chiếc chăn mỏng màu vàng,mái tóc đẹp vắt ngang một bên tai,chỉ đưa cổ tay nhỏ nhắn ra phía bên ngoài.Một người tuổi ngoài tứ tuần đang đưa tay bắt mạch qua cho nàng,lặng thần ngẫm nghĩ.An Nguyệt biết hẳn chính là Triệu thái y,y thuật không tệ tuy nhiên lại là thân thích của nữ chính,nói có vấn đề ở đây cũng không phải là sai.Nhưng đây là một trong những tình tiết quan trọng nhất của truyện,không thể bị thay đổi được.Cô cũng vô dụng,được Vũ Hiên để đỡ lên đứng cạnh hẳn,An Nguyệt cực kỳ không vui đành phải chờ đợi.Cuối cùng thì cũng xong,Triệu thái y quay sang nói:

“Chúc mừng hoàng thượng,chúc mừng nương nương.Giang hiền nghi nương nương đúng là đã mang long bào được gần ba tháng,vì thần sẽ kê một đơn thuốc để dưỡng thai.Giai đoạn này là một giai đoạn quan trọng,nương nương không thể quá hao tâm tổn sức việc hậu cung,thỉnh hoàng thượng và các vị nương nương ở đây chú ý một chút”

“Ông làm tốt lắm,hợp ý của trẫm.Hãy đến tìm Ngô công công lãnh ba lượng vàng rồi mau đi kê thang thuốc cho Giang hiền nghi,trẫm không muốn bất kỳ việc gì xảy ra ảnh hưởng đến hoàng nhi của trẫm.Trang quý phi,chuyện nàng ấy cùng nàng quản lý hoàng cung phải giao lại cho phi tần khác,chuyện đó do nàng quyết định phân công.Hình nhi,nàng nhất định phải bình an sinh ra một đứa trẻ xinh xắn khỏe mạnh cho trẫm,trẫm đã chờ đợi hoàng nhi này từ rất lâu rồi”-Vũ Hiên đế vẻ mặt vui mừng,hắn vội vàng dặn dò mọi thứ rồi ngồi xuống cạnh Giang hiền nghi nằm trên giường,cầm tay nàng ta ôn nhu nhắc nhở.Trang quý phi cũng mỉm cười khen ngợi vài câu,đi tới động viên người trên giường.Một cảnh gia đình hòa thuận kiểu mẫu trước mắt này lại làm cho An Nguyệt nổi hết da gà lên,quên hết việc cần làm.Nhưng cô tin chắc rằng các vị cung tần mỹ nữ đứng ở đây chắc chắn không giả vờ vui vẻ được vậy đâu,trong lòng vô cùng ghen tức với Giang hiền nghi...,kể cả muội muội của nàng...mà sao không thấy nàng ta có mặt ở đây?

Lúc cô vẫn đang chìm trong suy nghĩ miên man ,xoay đầu tìm kiếm Giang mỹ nhân thì trưởng công chúa phía sau đã đẩy đẩy cô lên trên,ra hiệu hành động.An Nguyệt sực trở về hiện tại,bất đắc dĩ tiến lên phía trước mỉm cười , nói nhỏ một câu:

“Hoàng thượng,quý phi.Tần thiếp cũng thập phần vui mừng thay cho Giang hiền nghi tử tử,tần thiếp có ủ một loại trà đặc biệt có thể dưỡng thai.Chi bằng mong hoàng thượng và nương nương cho phép tần thiếp bắt mạch lại cho Giang hiền nghi xem có nên sử dụng loại trà đó giúp người hay không?Tần thiếp mong muốn góp chút sức gì đó cho việc sinh ra đứa trẻ này”-An Nguyệt nhanh chóng tìm ra một cái cớ vô cùng hoàn hảo,loại trà kia cô khó khăn lắm mới làm được...nhưng không sao,hi sinh cho đại nghĩa là việc nên làm.

“An sung viên tử tử,thứ lỗi cho tính tò mò của muội.Nhưng ban nãy Triệu thái y đã chẩn mạch rất kỹ lưỡng cho Giang hiền nghi nương nương rồi.Bây giờ tử lại tìm một cách muốn chẩn lại,không phải tử không tin vào y thuật của Triệu thái y chứ?Hay tử nghĩ Giang hiền nghi nương nương muốn dối gạt mọi người ở đây nên muốn kiểm tra lại?An sung viên tử cố tình đến trễ,bây giờ làm phiền đến nương nương là có ý gì đây?”-một giọng nói chua chát khó nghe vang lên,An Nguyệt không thèm nhìn hay đáp lại gì cả.Những kẻ thích đi tìm điểm yếu của kẻ khác mà tấn công đích thị là tiểu nhân,cô không muốn chấp nhất với bọn tiểu nhân để làm gì,tiếp tục chờ đợi câu trả lời.

Trang quý phi và Vũ Hiên đế im lặng,Giang hiền nghi trên giường gật đầu đồng ý.Trang quý phi liền quay lại,nghe thầm giọng nói:

“Không được vô lễ,ngâm máu phun người,cẩn thận xem lại thân phận của muội đi...An sung viên,hoàng thượng, bốn cung và cả Giang hiền nghi đều rất tin tưởng vào y thuật của muội,nếu muốn muội cứ tiến lên trước bắt lại mạch cho Giang hiền nghi đi,nhớ cẩn thận một chút.Nếu muội cảm thấy có gì đáng ngại thì cứ việc nói ra cho chúng ta nghe.Người đâu,đi đem ghế lại đây cho An sung viên ngồi xuống để thực hiện hơn”

An Nguyệt cười nhẹ tiến lên phía trước ngồi xuống chiếc ghế mới được đem ra,cô đặt cổ tay Giang hiền nghi lên gối nhỏ,dùng ba ngón tay xem mạch.Trong đầu của An Nguyệt đột nhiên hơi lóe lên,mày nhíu lại,mắt hơi ngưng thần một chút,với chút kiến thức đông y ít ỏi mà cô biết thì mạch đập này quả thật...

”Hoàng thượng,nương nương,mạch của Giang hiền nghi quả thật đang mang thai,tính khí cũng rất hợp với chất loại trà đặc biệt của muội.Minh Xuân,mang loại trà đó đến đây pha một ít cho hoàng thượng và Trang quý phi dùng thử đi.”-An Nguyệt mở mắt ra,quay trở lại đứng trước trưởng công chúa,báo cho Vũ Hiên để và Trang quý phi rồi lệnh Minh Xuân pha trà.Lúc này trở về Như Nguyệt cô đã cẩn thận mang trà này ra ngoài,sai người đem tới đây nên mới vô tình đến trễ một chút.Cô lén ghé vào tai trưởng công chúa nói một câu rồi quan sát trà được dâng lên.Trang quý phi cảm chén phỉ thúy nhấp một ngụm nhỏ,tán thưởng không ngớt:

“Hoàng thượng,loại trà này quả thật là cực phẩm,uống vào có cảm giác tinh thần thanh nhẹ thoải mái,thậm chí còn có chút hơn hẳn loại trà cực phẩm tiến cống.Quả thật tài năng của An sung viên ngày càng khiến cho người ta phải ngạc nhiên.Tần thiếp thiết nghĩ loại trà này rất hợp với tình trạng hiện giờ của Giang hiền nghi ,ngài cảm thấy như thế nào?”-Nàng vui thích tiếp tục uống trà,Vũ Hiên để thử qua cũng rất hài lòng,nhìn An Nguyệt với ánh mắt kỳ lạ nhưng sau đó biến mất,ban thưởng cho cô hai thước cẩm lụa.Cô thấy mọi việc ở đây không cần việc cho mình nữa rồi,liền kéo tay của trưởng công chúa xin phép lui ra ngoài trước...Hai người chạy đến điện công chúa,An Nguyệt vội vàng đóng hết các cửa lại.Khi những tia nắng đẹp không thể lọt qua được nữa,cô mới ngồi xuống định thần nói một câu:

”Với mạch tượng đó của Giang hiền nghi rất giống việc mang thai.Tuy nhiên có một chi tiết rất nhỏ mà nếu không để ý sẽ không bao giờ phát hiện ra được:Trong cơ thể nàng có một luồng hàn khí ít ỏi có khả năng làm loạn nhịp đập tim,là lý do mạch đập của nàng giống hệt người đang mang thai.Nhưng số bước đập lại thiếu mất một nhịp...muội cảm thấy đúng là vô cùng khả nghi,có lẽ phải thụ giáo qua Du thái y mới biết rõ được.

74. Chương 56

“Vậy để ta tìm người đưa Du thái y đến,hi vọng có thể tìm ra được điều khuất tất bên trong”-trưởng công chúa nghe xong trầm ngâm,nàng phân phó ngay một cung nữ đi tìm Du thái y, đoạn lại đi tới kệ sách lục lại đem ra một cuộn giấy da đưa cho An Nguyệt,ngồi xuống nói tiếp:

“Đây là một trong những bảo bối nhỏ của ta hồi còn ngao du giang hồ,vất vả lắm mới tập hợp hết lại được,chế tác bằng da ngựa chiến đấy.Bây giờ cũng xem như ta cũng không cần đến nó nữa,tám bản đồ Tỉnh quốc này tặng lại cho muội.Bên trên đó có hệ thống lại những con đường,ngõ ngách dù là nhỏ nhất của Tỉnh quốc,còn có những khách điểm quen thuộc và một số cửa hàng bán sách của ta.Ta đã phát lệnh tiếp khách,muội có thể tá túc lại bất cứ lúc nào,có yêu cầu gì cứ việc nói ra cho trưởng quỳ,hoặc tiếp quản nơi đó luôn cũng được.Nếu muội gặp khó khăn phải viết thư cho ta biết ngay lập tức,thời gian này ta bận nhiều việc nên không thể đi cùng muội được.”-Nàng cẩn thận dặn dò,nhắc đi nhắc lại An Nguyệt cần phải cẩn thận hết sức có thể,cô cũng đành phải nhận lấy tám bản đồ kia,gỡ ra xem thì thắc mắt hỏi:

”Công chúa có phải ở bên ngoài gây ra ân oán giang hồ nên mới phải bỏ của chạy lấy người trở về hoàng cung gì đó hay không?tại sao những con đường này lại cẩn thận đánh dấu thế?Cửa hàng sách cũng nằm gần những phạm vi ngõ đó,dễ dàng đào tẩu nguy trang...

Trưởng công chúa nghe xong cứng người lại,quay qua nhìn nhìn chung quanh rồi ra hiệu cho An Nguyệt nói nhỏ lại một chút.Nàng có vẻ hơi lo lắng điều gì,dở khóc dở cười xong rồi thở dài,cuối cùng mới chịu thú nhận với cô:

“Quả thật không thể qua đường con mắt tinh tường và tri thức thông tuệ của muội mà...Đúng là ta đã cố tình làm thế đã tạo ra điểm lợi lúc cần thiết. Thật ra cũng không phải gây thù chuốc oán gì...mà giang hồ là không thể không có oán được. Chuyện là hôm đó ta cảm thấy đối liên ghé qua một tửu lâu nổi tiếng trong võ lâm để thưởng thức mỹ vị. Không may là ta lỡ bỏ mất túi ngân lượng ở nhà, nên bị cho là ăn không, ăn quịt. Tất nhiên là ta đã rất tức giận, không thèm giải thích gì với tiểu nhị, đi tìm thằng tên chủ quán đang tiếp khách quý gian phòng chữ Thiên mà trút giận, ta rút kiếm xông vào trước. Ai mà ngờ số ta lại bị con nhện chiếu, ăn đâu không ăn lại không xem kỹ ngày tìm trúng cái tửu lâu do tên cung chủ Sát cung đệ nhất giang hồ mở ra chiêu mộ nhân tài. Kết quả ta làm vỡ ngọc lưu ly xanh gia truyền nhà hắc, bị hắc với thuộc hạ đuổi theo khắp đầu đường ngõ xóm của Tinh quốc. Ta chịu không nổi nên mới chạy về hoàng cung...”-Trưởng công chúa khổ sở kể lại câu chuyện của mình, An Nguyệt không nhịn được ôm bụng mà bật cười, xua tan hết mọi mệt mỏi trong đầu:

“Hahaha, người ta bị công chúa quấy phá lúc tiếp khách mà không thủ tiêu luôn công chúa đã là may mắn lắm rồi. Người lại tiếp tục đi phá vỡ ngọc gia truyền nhà người ta, đường đường là một tổ chức đệ nhất giang hồ như vậy lại vừa mất uy tín, còn mất luôn vật thì người ta không tức mới là lạ, hắc cho người đuổi theo thôi là rất lịch sự đó, nếu là muội muội sẽ truy nã khắp chốn võ lâm luôn...”

“Lịch sự cái gia gia nhà muội...Hắc ta rõ ràng là có ý đồ còn kinh khủng hơn nữa. Trong gia tộc của hắc trước giờ có một tục lệ vô cùng khác người: Cứ mỗi đời nữ xưng danh buộc phải ném tú cầu ngược để tìm phu quân, còn nếu là nam nổi nghiệp sẽ tạo ra riêng cho mình một miếng ngọc bội lưu ly...nếu như hắc tình cờ gặp phải nữ nhân nào, phải đưa nó cho nàng đập bể, nếu được nhất định phải lấy làm phu nhân. Miếng ngọc đó tinh luyện chắc chắn, nên họa may mới có 1 người làm vỡ...thế mà họ dám bảo chính là duyên trời định...Ta cũng chỉ lỡ tay một chút...không ngờ liền trở thành cung chủ phu nhân trong mắt bọn họ, bị truy bắt để đem về làm lễ thành thân. Muội còn bảo dám biến thái đó tốt lành nữa!...”-Trưởng công chúa nhăn mặt trả lời cô, thập phần không vui. An Nguyệt chỉ biết ngơ ra...cô cũng không ngờ thời đại này lại còn mấy chuyện kì quái như vậy...cái gì mà duyên trời chứ?

“Vậy công chúa định giải quyết như thế nào? Cũng đâu thể trốn tránh thế này mãi được? Nó sẽ rất ảnh hưởng đến cuộc sống của người đó, chi bằng cứ ra mặt nói không đồng ý đi”

“Đâu có được...trong giới võ lâm thì lời hứa và gia huấn là thứ quan trọng bậc nhất, không giữ được hai thứ đó tức là phản bội lại người trong giang hồ. Mà ta đứng ra gián tiếp làm việc đó lại là kẻ đáng trách hơn nữa...huống chi hắc ta cũng là người rất...rất kinh khủng. Ta ...ta chỉ còn cách trốn chạy về đây thôi...mà muội cũng phải suy nghĩ chút chứ? Nếu ta không về đây thì làm sao bây giờ chúng ta có thể ngồi nói chuyện thế này được?”-Trưởng công chúa nhanh chóng giải thích, đến khúc nói về ai đó thì mặt đỏ lên, vội lảng tránh qua chuyện khác. An Nguyệt cười cười, xem ra nàng cũng có gì trong đó rồi đây...Nhưng mà đúng thật là kỳ lạ, trong nguyên tác trưởng công chúa chỉ là nhân vật được nhắc tới qua lời kể của một số nhân vật. Vậy mà khi cô xuất hiện ở đây lại trở thành nhân vật quan trọng, giúp cô trở về lại hiện đại...không lẽ tất cả đều chỉ vì một chữ gọi là “duyên” mơ hồ kia sao?

“Nương nương, tiểu thư...Nô tì về rồi đây, tha tội cho nô tì không thể mời được Du thái y. Hiện giờ ông ấy đang ở bên Mân Khôi các, xem mạch cho Giang mỹ nhân. Nô tì nghe đồn sáng nay Trang quý phi phạt quỳ nàng gần năm canh giờ, kết quả nàng ngất xỉu còn chạy máu rất nhiều, không biết là vô tình hay cố ý mà làm hại long bào nàng ta đang mang trong bụng. Hoàng thượng hiện vô cùng tức giận rồi, ngài nói sẽ phạt nặng Trang quý phi.”-Cung nữ ban nãy được phân phó tìm thái y từ đâu chạy vào, khá hốt hoảng nói cho hai cô biết tình hình bên ngoài. An Nguyệt nghe xong biến sắc, vội vàng đứng lên:

“Em nói sao? Giang mỹ nhân có mang thai, do bị phạt nên sảy thai?”

“Dạ đúng, hoàng thượng còn...”

“Đi thôi...chúng ta phải đến Mân Khôi các kia ngay lập tức. Muội có linh cảm không tốt chút nào.”-An Nguyệt vội kéo trưởng công chúa chạy đi, cảm giác kỳ lạ nào đó cứ không ngừng dâng lên...

75. Chương 57

“Hoàng thượng, người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp, thần thiếp chỉ là đến hành lễ hàn huyên với An sung viên, không ngờ nàng ấy lại ra sức miệt thị thần thiếp còn nói xấu thần thiếp với Trang quý phi làm nàng phạt quỳ thần thiếp. Hoàng thượng, con của thần thiếp... con của thần thiếp”-An Nguyệt và trưởng công chúa từ xa đi vào đã nghe được tiếng nức nở tố cáo của Giang mỹ nhân. An Nguyệt cười lạnh, không biết khi nào chuyển hẳn mục tiêu sang cô luôn rồi nhỉ?. Lúc đó chợt nghe Trang quý phi ở bên cạnh xen vào, giọng mang theo ủy khuất vô tội, thỉnh thoảng dùng khăn tay chấm qua:

“Hoàng thượng, Giang mỹ nhân nói rất đúng, thần thiếp không là người hoàn toàn có lỗi... Chỉ là thần thiếp đến sau nghe được lúc đó An sung viên muội muội đang dạy bảo Giang mỹ nhân việc muội ấy vô lễ với nàng. Thần thiếp lúc đó có ý tốt muốn ra mặt giúp đỡ nàng một chút, không biết Giang mỹ nhân đang mang long bào mới lờ tay gây ra chuyện. Thần thiếp không có cố ý, xin hoàng thượng suy xét giảm nhẹ tội trạng cho thần thiếp”

An Nguyệt cảm thấy vô cùng tức giận, cô cũng chưa có làm gì nàng ta, thế mà lại ra mặt vu oan giá họa cho cô. Ai mà biết được Giang mỹ nhân kia đang mai thai? Mà không phải hình phạt ngu ngốc kia là do tự Trang quý phi đề ra hay sao? Bây giờ hai người còn hợp tác với nhau để đổ hết tội lỗi cho cô? An Nguyệt tâm trạng không vui đi vào bên trong, hành lễ qua loa sau đó đứng lên liếc qua đám người qua đường trong phòng. Gần như tất cả cung phi đều xuất hiện ở đây, Giang mỹ nhân thì nằm trên giường giả vờ khóc lóc than trách với Vũ Hiên để... khuôn mặt của hân vẫn thâm trầm khó đoán như cũ... Cô biết cho dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa thì hân cũng sẽ không bao giờ lộ ra bất kỳ cảm xúc nào... chỉ có khi hân ở cạnh nữ chính, An Nguyệt không đợi gì nữa mà quyết định lên tiếng phân xử:

“Hoàng thượng, thần thiếp lúc đó không hề có nói gì qua đưng đến Giang mỹ nhân. Chính nàng đã tìm chuyện với thần thiếp trước, không tuân theo cung quy, thử hỏi thần thiếp mà có dạy bảo nàng đi chẳng nữa thì có gì sai? Huống hồ lúc đó thần thiếp không hề làm gì, lúc đó thì Trang quý phi đến, nương nương có nói qua vài câu. Nhưng lúc đó thần thiếp đã rời đi rồi thì làm sao có thể gây hại cho Giang mỹ nhân được?”

“Vậy thì ý của muội chính là bỗn cung vu oan cho muội, muốn đồng hãm hại muội và Giang mỹ nhân sao? An sung viên, muội cũng quá can đảm rồi đó. Bỗn cung không hề làm gì sai cả, chính là nghe lời muội thôi.”-Trang quý phi cao giọng phản bác, liếc mắt nhìn cô một cái. Các cung phi nịnh hót cũng theo phe của nàng mà cổ tình nói xấu An Nguyệt, chẳng mấy chốc tiếng ồn ào đã vang lên khắp mọi nơi. Lúc đó, người mặc long bào ngồi trên giường kia mới lên tiếng:

“Tất cả ngừng làm ồn lại cho trẫm, thứ trẫm căm ghét nhất chính là truyện tranh đấu trong hậu cung. Trẫm tin Giang mỹ nhân sẽ không nói lời xúc phạm ai cả... Chuyện này là do Trang quý phi và An sung viên gây ra, không thể không phạt. Trẫm quyết định giáng hai bậc của Trang quý phi vì nàng đã gây ra việc xảy long bào của Giang mỹ nhân, chuyển quản lý hậu cung giao lại cho Hiền phi... còn An sung viên, xét không có chứng cứ buộc tội được nàng, nhưng nàng cũng là người gián tiếp gây ra chuyện này. Trẫm phạt nàng đóng cửa ở trong Như Nguyệt các hai tháng, chép hai trăm lần nữ tắc, nữ huấn, trong thời gian đó không được ra ngoài nữa bước. Trẫm phạt như vậy có ai không đồng tình hay không?”-Vũ Hiên để nói, giọng mang hơi hướm trầm trầm, An Nguyệt nghe xong cũng rất bất bình... Nhưng cô làm sao có thể cãi lại lời một hoàng đế chứ? Cũng không một ai nói một lời nào nữa. Cô đành im lặng hành lễ rời đi, không nhìn người kia như mọi khi nữa, cũng bỏ mặt Trưởng công chúa đang chạy theo phía sau.

“An sung viên, An sung viên, An muội muội... An Nguyệt, muội đứng yên nghe ta nói đã. Ta tin nếu muội phản bác thì cũng không có hình phạt này đâu. Ta nghĩ hân không hề muốn làm thế, chỉ là do ả Giang mỹ nhân không biết liêm sỉ kia thôi... An Nguyệt... muội đừng có bỏ đi như thế mà... An Nguyệt...”-Trưởng công chúa ra sức biện hộ cho Vũ Hiên để, nhưng dần dần nàng cũng không biết nói lời nào cho cô nghe nữa. An Nguyệt theo đường cũ trở về Như Nguyệt các, lúc đến trước thềm mới quay đầu trả lời:

“Trưởng công chúa, ta biết tí đang cố nói cho hân... Nhưng muội xin tí đừng bao giờ nhắc đến tên hân trước mặt muội nữa... muội cũng không muốn nghe gì nữa hết. Với lại không phải chuyện phạt này có lợi cho muội hay sao? Muội sẽ có thời gian nhàn rỗi nhiều hơn... cũng không phải lo lắng những chuyện tranh đấu hậu cung này nữa. Có thể tí không nhớ rõ... nhưng muội vẫn luôn ghi nhớ: nhân vật chính trong đời hân không phải là muội mà là Giang hiền nghi, tuy nhiên hân sẽ tìm cách tận dụng muội để muội đem lại lợi ích nhất

cho hần. Quan trọng hơn muội thuộc về một thế giới khác, muội chỉ có nhiệm vụ thay đổi tình tiết chính mà thôi, còn việc hần động tâm hay sủng ái ai đều không liên quan gì đến muội nữa... Xin tĩ đừng bao giờ nhắc lại hần với muội”-Cô đậm mặc nói, sớm muộn ngày này cũng sẽ đến. Cô cũng đã quá mệt mỏi rồi... An Nguyệt đi vào bên trong, cánh cửa gỗ nhẹ nhàng đóng sầm lại...

Trường công chúa đứng phía bên ngoài nhìn người đi mất cũng không muốn di chuyển, chỉ lặng lẽ mà thở dài... không lẽ những chuyện đó chỉ là suy đoán của nàng thôi sao? Nàng đã sai khi cho mình quá rõ ràng mọi chuyện sao? Số phận, duyên phận... các người nói xem ta rút cuộc nên làm gì nữa đây? Tại sao không cho ta thấy thêm nữa dù chỉ là một chút?

Gió bỗng nhiên nổi lên không ngừng, làm những tán hoa đào rơi rụng trên mặt đất, cảnh tượng tiêu điều hoang vắng... có ai hay một bóng áo vàng khẽ lướt qua những tán lá phía xa, ẩn trong cái nắng gay gắt...

“Chuẩn bị xong cho ta hết chưa Minh Xuân?”-An Nguyệt đứng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt hướng về phía xa xa ...đã trải qua một tháng rồi, mọi thứ đã quá thay đổi... cũng không hề có bất cứ lệnh nào bãi bỏ hình phạt cho cô, lại còn xuất hiện lính canh gác phía bên ngoài. Chuyện bên ngoài kia cô cũng chỉ nghe được đôi chút... Tất cả là nhờ có trường công chúa thay cô liên lạc với Tam vương gia và Phó tể tướng... nhưng cô tin cơ hội của cô đã đến rồi...

“Ngân lượng, quần áo, sách thuốc, túi trà... tiểu thư... người định làm gì vậy?”-Minh Xuân lo lắng hỏi.

“Thời cơ đến rồi Minh Xuân... mọi thứ kết thúc hết rồi...”

Tác giả có lời muốn nói: Cuối cùng chương trong hoàng cung sắp kết thúc...ta chỉ muốn nói dù sao Kỳ Nhật cũng là đứa con ruột ta yêu nhất, nên các nàng đừng ném đá nó quá...

76. Chương 58

“Minh Xuân, em mau đi tìm mọi người đến đây, cứ bảo là ta có việc quan trọng muốn nói”-An Nguyệt thu hồi tầm mắt mình lại, dù sao khung cảnh ngoài kia cũng không còn gì nữa rồi, bảo cô nhìn được gì nữa chứ? An Nguyệt xoay người đi vào gian trong, đặt tay nải lên trên bàn mà chờ đợi. Trong suốt một tháng nay cuộc sống của cô quả thật khổ sở, bị mang cái cố là một phi tần thất sủng, đồ ăn thức uống của cô không được xem trọng, đến bổng lộc hàng tháng cũng không hề có mà phải dựa vào trường công chúa cùng Hiền phi. Thật may bây giờ chỉ mới là đầu thu, nếu như là mùa đông thì cô không biết mình phải sống sót như thế nào giữa cái lạnh giá mà không được cấp than sưởi ấm nữa... Vũ Hiền đế kia là đang nghĩ gì vậy chứ? Hần ta không những nhốt cô trong này lại còn mang người đến canh giữ, đặc biệt chính là tên Mặc Phong thủ hạ thân tín của hần. Thật may là hần còn biết tôn trọng mỗi khi trường công chúa đến thăm cô.

Nhìn thấy những người thân thiết nhất trong hoàng cung hiềm ác của mình đi tới, An Nguyệt cảm thấy đáy lòng trở nên vô cùng ấm áp. Cô chưa từng xem qua họ là nô tì của mình... lần rời đi này cô chỉ muốn mang tất cả mọi người theo, trở thành người thân thật sự của cô. An Nguyệt cười không lên tiếng, ra hiệu cho mọi người bước đến gần ngồi xuống cạnh cô. Cuối cùng, An Nguyệt hít một hơi thật sâu để cất tiếng nói...

“Tất cả chỉ có như thế, các em muốn theo ta cũng được, không muốn cũng được. Ta không ép buộc bất cứ ai cả, nhưng nếu các em đồng ý theo ta thì hãy đi vào chuẩn bị đồ đạc đi. Ta chỉ sợ sau này các em phải chịu khổ cùng ta rồi... Nhưng ta sẽ cố gắng hết sức... còn nữa, từ nay về sau đừng gọi ta là nương nương, cứ gọi tiểu thư được rồi”-An Nguyệt kết thúc bài thuyết trình của bản thân bằng một câu nói khẳng định, trước giờ khi cô đã hứa qua điều gì đó đều sẽ thực hiện cho bằng được... Không khí sau đó lắng xuống không ít, còn có thể nghe được tiếng hít thở của mỗi người. An Nguyệt kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời, không ngần ngại nhìn thẳng mọi người... Những người cạnh cô yên lặng nhìn nhau, bất chợt Minh Xuân đã thay mặt lên tiếng:

“Nương nương, chúng em là người của người, mãi mãi sẽ không rời xa người. Tất cả chúng em ở đây đều rất ủng hộ và tôn trọng những suy nghĩ ý muốn của người. Người ở đâu thì chúng em ở đó, dù sao chúng em cũng đều không có nơi nào để đi nữa, cũng không muốn hầu hạ bất cứ ai khác”

An Nguyệt nghe xong rất cảm động, cô liền cảm thấy khóe mắt mình cay cay, còn mờ đi không ít. Cô vội giục các nàng vào bên trong để thu dọn còn mình thì mở cửa đi ra phía ngoài, ngắm khung cảnh nơi này lần cuối cùng. Cô khẽ nhìn xung quanh...cảnh vật nơi này cũng thật điêu tàn...lá vàng rơi rụng đầy trên sân...không có người canh gác như mọi ngày...mặc dù nơi này khác xa hoàng cung nhưng cô cũng cảm nhận được những sự chết chóc và chiến đấu quyết liệt diễn ra phía xung quanh. Cô đã thỏa thuận với trưởng công chúa sẽ nghiêng theo mưu kế đốt cháy Như Nguyệt các này để xóa đi toàn bộ dấu vết, còn tìm sẵn người thay thế. Cô sẽ xem như bản thân mình đã chết đi, bắt đầu mọi thứ từ vạch xuất phát...Cô sẽ không còn liên quan gì đến hoàng cung hiểm ác hay tên hoàng đế đáng ghét kia nữa...tất cả sẽ biến mất như một giấc mơ dài...

“An Nguyệt, thời cơ đến rồi, các muội đã chuẩn bị xong hết chưa? Ta đã cho một số bằng hữu giang hồ đến bao vây chỗ ẩn giấu của Giang hiền nghi. Cái tên binh bộ thượng thư Trang Luân ngu ngốc kia đã đưa quân vào ngay giữa đại diện thì gặp phải quân triều đình như trong lời suy đoán của muội. Hiện giờ Phó tể tướng và Kỳ Nhật đang đấu với hắn, ta đã dùng mê hương muội đưa để làm bọn lính canh bất tỉnh, cũng phải mất một thời gian dài vì không ngờ lính canh lại nhiều như vậy...còn cái tên Mặc Phong khó chơi kia nữa chứ. Các muội chuẩn bị nhanh lên đi, có một dây bắt lửa ở gần nơi này. Như Nguyệt các sắp sửa bốc cháy rồi, các muội hãy nhanh đến ven hồ sen đi, Hiền phi đang chỉ đạo cứu viện gần đó. Ta phải đi tiếp ứng cho hai kẻ kia đây”-Trưởng công chúa bất ngờ lao đến từ phía xa mang theo tin tức mới nhất, hôm nay nàng đặc biệt mặc một bộ áo giáp, vũ khí đều được trang bị đầy đủ, mái tóc dài búi gọn gàng để lộ chiếc cổ xinh xắn. Từ xa làm người ta có cảm giác trang nghiêm mạnh mẽ lại không kém phần mỉa mai. Nàng nói xong thì đã theo cơn gió thổi biến đi mất. An Nguyệt nghe xong vội vã chạy vào trong, thấy mọi người đã đầy đủ chờ cô. Bỗng nhiên cô cảm nhận được một luồng hơi nóng bốc lên, hơi hoảng nhanh chóng tháo hết trâm cài trên đầu bỏ vào tay nải rồi kéo mọi người ra ngoài.

Bên ngoài Như Nguyệt các đã bị bao phủ bởi ngọn lửa từ lúc nào, An Nguyệt đẩy mọi người ra trước, còn mình chỉ kịp nhìn lại khung cảnh phía sau lần cuối. Khi ngọn lửa đã lan đến phòng thì cô mới chạy đi, đến chỗ bàn đá thì nhìn thấy một vật gì đó liền dừng lại, nhặt lên quan sát rồi bỏ vào ống tay áo mà đi tiếp. Ngọn lửa phía sau cô ngày càng lớn dần, cuối cùng nuốt chửng tất cả, không còn gì sót lại nữa...đều trở về hư không hết rồi...

Lúc các cô tới nơi thì thấy mọi người đã ở đó từ lúc nào: Tam vương gia cùng tân vương phi của hắn, trưởng công chúa và Hiền phi đều đang đứng chờ cô, vừa thấy cô đi tới liền lao đến ôm chầm mặc dù cả người nàng dính khác nhiều máu, nàng vui vẻ reo lên...nhưng sau lại mang theo chút hi vọng nỉ non :

“Chúng ta toàn thắng rồi, đại thắng rồi...kế hoạch nghị binh trong ứng ngoài hợp của muội đã xuất sắc thành công mỹ mãn. Kết thúc rồi...cái kết kia đã bị mất đi, tình tiết thay đổi hoàn toàn...triều đình chỉ huy tổn một chút nhưng vẫn giữ vững...Muội không thể nhìn được mặt đẹp thường ngày của Giang hiền nghi khi bị ta quăng vào ngục đầu...Nàng ta đúng thật không hề mang long bào gì cả, mọi thứ đều là mưu kế của nàng. Trang gia thì bị bắt giữ nhưng không tru di, Trang Quân chết dưới kiếm hoàng đế. Hiện giờ hắn vẫn đang xử lý chút sự vụ cuối cùng, chắc sẽ đến tìm muội ngay...muội thật sự vẫn muốn đi sao?”

“Ý muội đã quyết rồi, không ai có thể ngăn cản được muội đâu. Công chúa, đừng tìm cách nữa...hắn không hề có chút cảm tình nào với ta đâu”-An Nguyệt trả lời, nhiệm vụ của cô xong rồi, cô còn ở lại đây làm gì nữa chứ? Cô không thuộc về nơi này, còn phải tìm cách trở về hiện đại nữa.

“Tỉ nhớ phải bảo trọng giữ mình một chút, ta và nương tử sẽ thỉnh thoảng đến thăm tỉ”-Tam vương gia tiếp lời, nhìn hắn có được cái kết hạnh phúc bên người mình yêu thương làm An Nguyệt cũng vui lây...nhưng sao cô cứ cảm thấy có chút ghen tị thế này?

“Muội vẫn chưa có cơ hội nào để cảm ơn tỉ, đa tạ tỉ đã giúp đỡ muội đến gần phu quân của muội”-Vi My Uyên, bây giờ là tam vương phi nhẹ nhàng nói, thẹn thùng nắm tay người bên cạnh. An Nguyệt cười cười...người ta là đang xấu hổ đó nha. Cô trả lời:

“Không có gì...muội thấy đó...chỉ là việc xin một thánh chỉ nhỏ thôi mà hắn cũng không làm được. Tỉ đây không nhúng tay vào thì khi nào tên ngu ngốc này mới ôm được muội về đây? Chắc đợi đến lúc muội thành hoàng tấu hắn luôn không chừng. Hắn à người có vận đào hoa, muội nhớ phải giữ chặt một chút đó...còn nữa, khi nào đại hôn ta nhất định sẽ mang lễ vật đến tham dự...á phiền muội đưa phong thư này cho gia ta luôn”...An Nguyệt trêu chọc mà dặn dò, cuối cùng quay sang Hiền phi, thấy nàng đang mặc một bộ y phục

gồm xanh tuyệt đẹp...nhưng hình như trên đầu thiếu mất cây trâm quen thuộc mà nàng vẫn hay đeo...cô cũng không có phản ứng gì,chỉ nói:

”Hiền phi,muội có chuyện cần nói riêng với tỉ,tỉ ra đây một chút được chứ?

Hiền phi đồng ý theo cô đi ra một góc riêng tư,An Nguyệt thấy chỉ còn hai người thì mới cất lời đề nghị:

“Đây có lẽ là những lời muội muốn nói nhất...Hiền phi,muội biết tỉ yêu hoàng thượng...nhưng tỉ có muốn đi cùng muội không?Mãi mãi thoát khỏi nơi hiểm ác này?”

Nhưng Hiền phi không hề trả lời,An Nguyệt chỉ gượng cười,cô cũng đã sớm đoán biết được câu trả lời rồi...Cô bước đến ôm nàng một cái sâu.

“Muội hiểu mà,cảm ơn tỉ vì những gì tỉ đã làm cho muội...tỉ nhớ phải sống thật hạnh phúc,hãy tự nắm lấy hạnh phúc của bản thân.Muội tin hẳn rồi cũng sẽ đáp lại tình cảm của tỉ thôi...muội đi đây”-An Nguyệt bước trở về,chỉ để lại Hiền phi phía sau...nhưng không biết từ lúc nào mà khuôn mặt nàng đã rơi đầy lệ nóng,Hiền phi chỉ có thể đứng đó...

Lúc trước khi bước khỏi hoàng cung,An Nguyệt xoay người nhìn lần cuối cùng...sau đó rút từ tay nải ra vật ban nãy.Đó là một cây trâm ngọc tuyệt đẹp,tuy bị lửa đốt nhưng không hề hư hao gì mà vẫn giữ nguyên màu sắc của nó.An Nguyệt mỉm cười...nếu như không nhờ buộc tội được...cô cũng chỉ có thể để nó chìm vào quên lãng thôi...bảo trọng...Nghĩ xong liền dùng lực bẻ gãy cây trâm,thả xuống đất...

77. Chương 59

”lão nô vô cùng biết ơn An tiểu thư,lão nô không biết phải làm gì để đền đáp ơn cứu mạng của An tiểu thư đây...nhà lão nô cũng chỉ còn chút đồng bạc lẻ,thôi thì xin An tiểu thư nhận lấy để lão nô không phải mang tật vong ơn”-trước cửa một cửa tiệm thuốc khá lớn,một ông lão tuổi gần sáu mươi đang rít rít cúi đầu trước một tiểu cô nương thanh tú mặc áo vải xanh ngọc,cẩn thận lấy một ít đồng bạc còn lại trong túi đưa cho nàng.Tiểu cô nương kia chau mày,dùng hai tay nắm bàn tay ông lão lại,đẩy lùi về phía ông,phật ý nói:

“Trương bá bá à,chắc bá cũng biết tiểu thư nhà ta là con người như thế nào rồi...Tiểu thư sẽ không nhận những thứ này đâu,người chỉ muốn đem chút tài năng ra giúp đỡ cho mọi người thôi.Thiên tai còn đây như vậy,bá và gia đình cứ giữ lại số tiền này mà sống qua ngày đi...nếu mà có gì khó khăn hoặc có người nào cần giúp đỡ cứ đến Ngâm Nguyệt quây này tìm chúng ta.Lúc đó chúng ta sẽ giúp đỡ hết sức mình...”-Tiểu cô nương cười nhẹ,còn không quên dặn dò Trương lão phía trước cẩn thận một chút ,đem một túi bạc đưa cho ông sau đó mới đi vào bên trong,bước lên thẳng tầng lầu ở phía trên.Nàng dừng lại trước một cánh cửa gỗ sơn thơm,khẽ gõ ba tiếng,bên trong liền có tiếng đáp lại:

“Vào đi”

Thảo Nhu đẩy cửa đi vào bên trong thì nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp đang lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên trường kỷ,mái tóc đen dài suôn mượt của nàng chỉ được buộc lỏng bằng lụa ngắn.Một bờ vai trắng ngần mịn màng thoát ần thoát hiện sau lớp vải tơ thượng hạng,khuôn mặt tú lệ hướng ra phía cửa sổ nhìn xuống con phố vắng vẻ của buổi chiều tàn bên dưới,không rõ cảm xúc.Bên cạnh nàng còn có đặt một cuốn y thư và tách trà nóng đã vơi đi hơn nửa.Thảo Nhu liền đem bình trà trên bàn đến rót nước mới,yên lặng nhìn cảnh đẹp kỳ lạ đang diễn ra.Tất nhiên vị mỹ nhân này không ai khác mà đúng là An Nguyệt-người vừa trốn được khỏi hoàng cung không lâu.Cô vẫn duy trì trạng thái như cũ,cất tiếng hỏi:

“Sao?Trương bá bá đã rời đi chưa?Em đã đưa ngân lượng cho ông ấy rồi chứ?”

“Tất nhiên là em đã làm xong rồi...ông ta cũng thật là...Lúc đầu còn lớn tiếng nói cái gì mà không tin thật sự có bồ tát sống,khăng khăng không cho tiểu thư bắt mạch chẩn bệnh cho cháu hần.Nếu không phải để tiểu thư vất vả đi hái thuốc chữa trị thì thằng nhỏ đó có sống khỏe như vậy được không chứ?Bây giờ đi rồi rít cảm ơn không ngừng...thật là xoay như chong chóng mà.”-Thảo Nhu bực mình nói,ngồi xuống bên cạnh tiểu thư nhà mình mà tỏ cáo tội trạng.An Nguyệt xoay người ngồi dậy,xoa xoa tóc của nàng một cái,cười nói:

“Em cứ mặc kệ ông ta đi,nhưng không được tỏ thái độ gì nhé.Nếu không chuyện làm ăn của ta sẽ bị ảnh hưởng đó.Trời cũng tối rồi,em đi xuống xem thử Minh Xuân và Quế Chi đi phát chẩn về chưa rồi cùng Thư

Hồng đóng cửa tiệm lại đi.Ta muốn nằm một lát rồi sẽ xuống dùng bữa cùng mọi người sau.Em nhớ cẩn thận một chút,e là đêm nay sẽ có bão lớn đó, nhớ không được để nước làm ướt thuốc của ta ”-An Nguyệt nói thêm vài câu rồi nhàm chán nằm xuống giường lần nữa,nhìn ra bầu trời xám xịt ngoài kia.Kể ra thời gian cũng trôi nhanh thật...cô đã rời khỏi hoàng cung gần một tháng rồi...Ban đầu cũng khá khó khăn nhưng nhờ sự giúp đỡ tận tình của mọi người mà cô đã có một tiệm thuốc nho nhỏ.An Nguyệt đã quyết định chọn nơi này để làm vì cô không muốn mình gặp rắc rối...vùng này nằm ở ranh giới Kỳ quốc và Tinh quốc,đang gánh chịu chút thiên tai không lớn lắm,nhưng đủ để cô có được giây phút bình yên mà chờ đợi...Trưởng công chúa nói rằng khi nào thời cơ đến thì cô sẽ tự khắc quay về...An Nguyệt cô không biết bản thân phải chờ đợi đến khi nào nữa đây?

Vũ Hiền để kia cũng đã dựng lại hòa bình trên khắp Kỳ quốc,muôn dân ca tụng tài trị quốc như thần của hần, lan truyền đến tận nơi hẻo lánh này.Còn chuyện hần đã giải tán toàn bộ hậu cung mà chỉ giữ lại duy nhất Hiền phi, phong nàng lên chức quý phi ...khắp nơi đều không khỏi ngưỡng mộ phúc đức của nàng làm An Nguyệt cũng vui vẻ.Cô nghĩ sớm muộn gì hần cũng sẽ quên mất cô mà thôi,bằng chứng là Hiền phi chưa tới tận đây thăm hỏi cô lần nào do quá bận bịu.Liệu lúc cô trở về dự đại hôn của tam vương gia thì hần cũng sẽ quên luôn khuôn mặt này của cô không chừng...

An Nguyệt nghĩ đến đó thì hạ tầm mắt xuống,cảm giác vui vẻ cũng vơi dần đi từ lúc nào,cô đóng cửa sổ lại rồi bước ra phía ngoài...

Trong lúc đó...ở một nơi nào đó...

“Hôm nay đến đây thôi,buổi ngày mai trẩm sẽ giải quyết hết những chính sách này của các quan...”-nam nhân mặc long bào ngồi trên ngai vàng giữa Thanh Long điện lên tiếng kết thúc buổi bàn luận riêng vào buổi chiều tà,khuôn mặt nghiêm khắc mọi ngày nhanh chóng dịu xuống,mang theo chút mệt mỏi rời khỏi nơi đang ngồi,đợi người trong phòng đã vơi đi hết hần mới cởi long bào trên người ra,nói một tiếng bằng giọng khàn khàn:

“Không cần theo trẩm,đến bảo quý phi đừng đợi trẩm làm gì”-xong xuôi liền ngay lập tức rời đi đâu mất.Ngô công công nhìn theo hướng bóng lưng thẳng tắp kia rồi đi mà chỉ biết thở dài.Bảo hần đến bẩm báo cho người kia thì có ích gì ?Ngày nào mọi thứ chẳng diễn ra như vậy?Từ lúc phong quý phi đến giờ có đến Vạn Cúc hiền lần nào nữa đâu?Chỉ có trong ngoài hoàng cung vẫn không ngừng ca tụng tình cảm sâu sắc mà hoàng thượng dành cho quý phi...có ai biết được chân tướng bên trong hay lý do không sắc phong hoàng hậu đâu chứ?Ngô công công lắc lắc đầu,ông hướng theo con đường ban nãy mà đi...quỷ thần mới biết được thật ra Thanh Long điện này có một đường tắt rất gần chỗ kia,đêm nào hoàng thượng cũng ở trong đồng điều tàn đó đến tận sáng sớm mới trở về...

Ngô Trung dừng chân trước cửa một tòa các,nhưng dường như đã bị thiêu cháy gần hết không còn nhìn thấy được bằng tên phía bên trên,ông nhanh chóng đi vào rồi lảng lảng đứng nép sau một gốc cây đào to lớn,đủ để nhìn thấy mọi việc đang diễn ra phía bên trong...Bằng cách nào đó ngọn lửa kia đã được dập tắt kịp thời,chỉ đủ để thiêu cháy đúng ngay tư phòng của người đó...không thể nhìn rõ thân thể nữa.Ông còn nhớ rất rõ ngày hôm đó...sau khi hoàng thượng giải quyết xong mọi công việc liền nghe được tin dữ,không chần chừ dùng hết phần công lực còn lại trong người mà bay đến...chỉ là đã quá trễ,người kia đã đi mất rồi...Hoàng thượng bỏ ăn uống hết ba ngày,quanh quẩn trong Như Nguyệt các này để uống rượu...đến bây giờ vẫn như vậy,người cũng ngày càng gầy đi...bảo làm sao ông có thể không lo lắng đây?

Ngô Trung lại thở dài,ông ra khỏi chỗ nấp mà đi thẳng vào bên trong.Khung cảnh vẫn được giữ nguyên từ khi người kia chết...mà lúc này người ông cần tìm đang gục đầu bên một chiếc bàn thấp,nơi người kia vẫn hay ngồi,bình rượu rỗng rơi đầy trên mặt đất,bên cạnh còn có bút lông và một bức họa còn chưa khô mực.Ông nhẹ nhàng mà cẩn thận đi đến bên cạnh , nhìn thật kỹ bức họa kia:Đó là một mỹ nhân xinh đẹp đứng dưới tán cây hoa quế,khẽ đưa ngón tay thon dài chạm lên cánh hoa màu vàng nhạt,nụ cười của nàng như làm bừng sáng lên mọi vật chung quanh...người này đúng là An sung viên...

“An Nguyệt...”-Bất chợt một tiếng nỉ non vang lên bên cạnh.Ngô Trung hơi cứng người quay sang nhìn,nhưng người kia không hề thức giấc,chắc chỉ là một giấc mộng...

Ngô Trung không làm gì nữa,chuyện này ông cũng chỉ có thể im lặng không có ý kiến...chỉ là thật đáng thương chovị quý phi kia...nàng ấy bây giờ giống như một lá chắn cho cơn mưa đang diễn ra tận sâu bên

trong vậy...

Nhưng khi nào cơn mưa này mới dứt? Hay chỉ muốn hòa cùng chút nước đã tan đi đây?

78. Chương 60-1

“Việc phát chẩn hôm nay diễn ra như thế nào rồi?” - Trong đêm mưa gió bão bùng không ngớt đập vào những vách tường. Bên trong Ngâm Nguyệt quây, bên chiếc bàn nhỏ có thấp ánh nến đỏ le lói, có bóng người nhỏ bé trầm ngâm trong bữa tối ập ập. An Nguyệt bỏ một miếng cơm nhỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng hỏi Minh Xuân và Thư Hồng, tiếng cô dù nhỏ nhưng lại vang vọng kì lạ khắp cả phòng, xuyên tạc tiếng sấm ngoài kia. Từ đâu có một đợt gió lạnh tràn vào làm người hơi run rẩy, Quế Chi liền chạy đi lấy áo khoác cho chủ tử, chỉ để lại bốn người xung quanh chiếc bàn... Hồi lâu, Thư Hồng mới lên tiếng:

“Tiểu thư, hôm nay đã phát hết toàn bộ lương thực dư thừa... Nhưng bắt quá cũng không đủ để cho những người nghèo ở nơi này... Nô tì cảm thấy kéo dài lâu như vậy cũng không phải là cách hay, hơn nữa chúng ta còn vấp phải sự ngăn cản của bọn quan lại nơi đây. Bọn chúng có vẻ muốn nhìn thấy mặt tiểu thư, người nên cẩn thận một chút”

An Nguyệt nghe xong có vẻ không vui, đúng là nơi nào cũng có mặt bọn cẩu không ra cẩu người không ra người... còn có cái bọn hoa hoa công tử chuyên đi bắt nạt con gái nhà lành, không dưới một lần xông thẳng vào y quán muốn gặp cô cho bằng được... tên hoàng đế của Tinh quốc này đang lơ ngơ ở chốn nào thế? Hẳn mà xứng đáng làm hoàng đế sao? Thời thế thì loạn lạc, nhân dân lầm than hơn bao giờ hết... An Nguyệt nghĩ đến đó chán nản bỏ chén đũa xuống, không có hứng nào dùng bữa nữa nên nhận lấy áo khoác từ tay Quế Chi rồi bước lên lầu. Cô đóng kín cửa phòng lại, nhưng lúc vào bên trong thì nhìn thấy cửa sổ bật ra từ lúc nào, tiếng sấm bất chợt lóe sáng soi rõ những giọt mưa rơi đầy trên giường... cô nhớ mình đã đóng cửa rồi mà? Tại sao bây giờ lại mở tung như vậy? An Nguyệt một lần nữa khép chặt cửa, tìm cách tắt ngọn đèn trong phòng lên... Bất ngờ miệng cô bị một thứ gì đó che lại, một cánh tay rắn chắc đặt ngay trên cổ... dù trong phòng tối đen như mực nhưng cô cũng có thể biết được thứ đó chính là gì...:

“Là ai... ưm” - An Nguyệt khẽ bật lên một tiếng nho nhỏ rồi lại bị chặn họng, người sau lưng vẫn tiếp tục uy hiếp cô, đẩy cô ngồi trên trường kỷ rồi mới dùng giọng trầm trầm nói, ra vẻ đe dọa:

“Mau tìm cách chữa trị cho ta... nếu không thì đừng trách” - Giọng kia giống như đang cố kìm nén điều gì đó, vang lên sau đó dừng hẳn, cánh tay trên cổ cầm kiếm cũng buông lỏng xuống, làm cây kiếm rớt dội trên nền gạch tạo nên một tiếng sắc bén. An Nguyệt cảm nhận được điều kia liền nhanh chóng thấp đèn lên, bây giờ cô mới nhìn thấy rõ được mọi thứ... đang nằm hết giường của cô chính là một nam nhân cao lớn mặt y phục màu đen dạ hành, vì mặt đeo khăn che nên không thấy rõ tướng mạo. Trên vai của hắn còn có một vết thương khá sâu, có vẻ do đao kiếm gây nên nhưng vẫn chưa điều trị kịp thời, nhưng da thịt xung quanh có dấu hiệu tái đi, khả năng trúng độc là rất cao. An Nguyệt nhìn thấy thì cảm thấy kinh hãi, mặc dù cô biết nam nhân này có thể thân thể không được bình thường... nhưng thấy người bị bệnh trước mặt mà không cứu thì cô làm sao còn gọi là “đại phu” được? Đúng lúc cô còn đang do dự thì ngoài kia có tiếng lo lắng của Thảo Nhu vang lên:

“Tiểu thư, nô tì nghe có tiếng động lạ... tiểu thư người không có việc gì chứ? Hay là để em vào đó nhé?”

“Không... không có gì đâu... em đừng lo lắng. Chắc chỉ là một con chuột nào đó bò ngang làm rơi đồ đạc thôi... còn nữa, em xuống lầu tìm một lọ thuốc trị thương và chút thuốc giải độc ta chế ra mang lên đây đi... ta cảm thấy có đôi chỗ cần được điều chỉnh một chút... nhớ lấy thêm vài sạch và một chậu nước” - An Nguyệt vội vàng đáp lại, không cho tiểu nha đầu kia vào, liếc người đang nằm trên giường sau đó mới quyết định phân phó người bên ngoài... Cô cũng không phải là kẻ hẹp hòi thấy chết không cứu... thôi thì cứ làm thử xem, được hay không còn phải nhờ vào ý trời nữa. Mà cũng thật may cho hắn là cô vừa làm ra một số thuốc mới, vẫn chưa có người để thử nghiệm qua.

“Em biết rồi, xin tiểu thư chờ một lát” - Thảo Nhu cũng không khỏi cảm thấy chút nghi hoặc cùng kỳ quái, nhưng cũng đi xuống lầu mang đồ lên đặt ngoài cửa... Trước giờ nếu không có sự cho phép của tiểu thư thì không ai được vào trong nửa bước... nàng làm xong thì rời đi.

An Nguyệt không hiểu sao mình lại có chút hồi hộp khi mở khăn che của nam nhân trên giường xuống...Nhưng cô cũng đã vô cùng ngạc nhiên khi thấy được khuôn mặt của hắn...trước giờ cô ở cạnh một đám mỹ nam cực phẩm nên đối diện với mấy khuôn mặt đẹp trai cũng không còn gì để ngạc nhiên nữa. Bất quá cũng không thể không tán thưởng tên này...không lẽ cổ đại ai cũng đẹp trai như thế này sao? An Nguyệt nhìn ngắm hồi lâu quên cả việc cần làm, bất chợt giật mình ngăn người...cô đang làm cái quỷ gì thế này?

“Anh mà có chết không phải lỗi do tôi à, là do anh quá soái đó...”- An Nguyệt lầm bầm,cô bắt đầu cởi áo trên người hắn ra,xem xét vết thương...cô hơi nhăn mặt một chút...không phải là vết trũng tội phạm bị truy nã chứ?Tại sao vết thương lại nhiên như vậy?An Nguyệt mở nắp lọ thuốc giải độc, rắc một ít lên miệng vết thương... nếu hắn gặp cô trễ hơn một chút chắc là vùng da vai này sẽ bị hoại tử hoàn toàn, độc này sẽ lan rộng xuống nhiều nơi khác, lúc đó muốn sống không được, muốn chết không xong. Rốt cuộc người này đã đắc tội ai mà như vậy?,ra tay cũng quá ác độc đi.

Cô lục lọi tìm kiếm trong tủ một hộp kim châm, bắt đầu thi hành châm pháp để không chế độc tố. Thật ra cô mới đọc qua việc này không lâu, cũng chưa từng thi hành qua...nhưng việc này cấp bách lắm rồi,không thể không sử dụng...Cuối cùng sau hồi lâu vết thương ổn định trở lại,An Nguyệt thở phào đắp khăn mát băng bó vết thương cho hắn rồi ngồi phịch xuống , do mệt mỏi nên dựa người vào thành giường thiếp đi lúc nào không hay...

Ngoài kia một cơn sấm chớp loé lên làm người nằm trên giường mở mắt ra...đôi mắt nguy hiểm làm kẻ khác e sợ nhìn xuống người đang ngủ say bên cạnh, yên lặng một chút sau đó hắn liền bước xuống giường,ôm thân hình mềm mại của An Nguyệt vào lòng rồi đặt lên trên, phủ lại chăn cho cô...xong xuôi không nhìn lại lần nào nữa, mở cửa sổ phóng vút vào màn mưa bão dày đặc...

79. Chương 60-2

Sáng sớm hôm sau,đợi khi một tia nắng ấm áp len lỏi qua khe cửa hẹp xuyên vào bên trong phòng.An Nguyệt lúc này hơi khó chịu mới xoay người rồi giật mình tỉnh giấc...cô dụi mắt nhìn xung quanh phòng... Tại sao cô lại nằm trên giường vậy? Còn cái tên đêm qua biến đi đâu rồi?An Nguyệt bất chợt phát hiện ra hai lọ thuốc cô để trên bàn đã không cánh mà bay liền không nhịn được muốn đập đầu vào tường... Đúng là làm ơn mắc oán mà...mấy thứ kia khó khăn lắm mới làm được,mỗi loại chỉ có ba lọ,bảo cô lại đi hái thuốc tận đỉnh núi Thiên Minh kia nữa sao...làm ơn đi!.Mà hắn còn chưa có trả tiền nha!nhìn hắn cũng thuộc dạng con nhà hầu tước quý tộc nào đó mà sao vong ân thế?

“Biết vậy lúc đó không thềm chữa cho hắn...”-An Nguyệt tự lẩm bầm hối hận,thu dọn lại mọi thứ trong phòng rồi mở cửa bước ra ngoài.Cô thông dong đi xuống lầu rồi đem cất hết mọi thứ,ngồi vào gian phòng mà cô dùng để bắt mạch, chuẩn bị cho một ngày bận rộn mới...ngày nào y quán của cô cũng đông nghịch người đến chữa trị cả...An Nguyệt bước đến mở từng hộp tủ để xem thuốc thì Thư Hồng hốt hoảng chạy vào:

”Tiểu thư...tiểu thư...cái bọn hoa hoa công tử kia kéo đến trước cửa y quán của chúng ta đòi gặp mặt tiểu thư.Bọn chúng còn dọa nếu người không ra mặt thì chúng sẽ phá sập nơi này.Chúng em đã cố ngăn cản nhưng không được...tiểu thư...chúng ta phải làm sao bây giờ?Hay là người để em đi báo lên quan đi...-Thư Hồng có chút tức giận nói,nàng biết bọn công tử kia trước giờ đã không ít lần mơ tưởng muốn nhìn thấy tiểu thư nhà nàng...không ngờ hôm nay lại dám kéo đến đây ...thật là không chịu nổi nữa mà!Tiểu thư dù sao cũng là con gái của lễ bộ thượng thư,dòng dõi tôn quý như vậy làm sao để cho bọn ô nhục kia nhìn thấy dung mạo người chứ?

An Nguyệt nghe xong mấy lời kia,về mặt hiện lên sự chán ghét tột độ,cô đã đoán biết được ngày này sớm muộn gì cũng đến...chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.Cô đóng từng hộp thuốc lại,buộc gọn mái tóc đen mượt như nhung lên cao rồi lấy một miếng sa mỏng đeo lên mặt...nếu như để bọn chúng nhìn thấy thứ này e là cô sẽ không được sống yên ổn đâu.An Nguyệt trầm ngâm một chút,cuối cùng cười mỉm lấy ra một lọ nhỏ bỏ vào túi rồi bắt lấy tay cùng Thư Hồng đi ra ngoài.Muốn chơi với cô sao?Cô đây cũng vô cùng vui lòngmà tiếp đón...sợ cái gì chứ?

“Đi thôi, theo ta ra ngoài tìm bọn chúng... em đi báo quan cũng không có gì đâu. Một đám cầu quan lại đó trước giờ đã vô cùng căm ghét vì không moi được chút bổng lộc hay phí thu nào từ túi của ta nhưng không dám động đến. Nếu bây giờ em còn tới làm lớn chuyện thì sẽ có cái cớ mà đem ra đối phó. Em cứ nhìn xem ta chuẩn bị làm cái gì...” - An Nguyệt ngắt lại lời khuyên răn ngăn cản của Thư Hồng. Cô ở đây quen biết không ít các vị cao thủ giang hồ, răn đe bọn quan lại nhát gan kia một ít. Bây giờ mà đi báo quan không khác nào tạo cơ hội cho chúng tổ cáo ngược lại cô. An Nguyệt vén màn mỏng ngăn cách bước ra ngoài cửa... không biết từ khi nào mà đã đông đúc nhộn nhịp như vậy... người qua đường đều bất bình đứng đó nhưng không ai dám làm gì cả, còn thấy ba tên hoa hoa công tử bậc nhất vùng này đứng chễm chệ trước cửa cùng một đám gia nhân hung dữ, tay lăm lăm gậy gộc. Cô nhả mặt chán ghét, bước đi vào giữa, ra hiệu cho Minh Xuân, Quế Chi và Thảo Nhu lùi ra sau, còn mình tiến lên đối diện, nhẹ nhàng mà trào phúng nói:

“Không biết hôm nay ba quý công tử Tô, Đinh, Sử đến đây là có chuyện gì? Tại sao phải đích thân đến tận y quán nghèo nàn này của ta? Hay là trong người cả ba ngài có bệnh khó nói muốn tìm ta chữa trị hay sao?” - Cô vừa dứt lời đã nghe được tiếng nhin cười của mọi người xung quanh... quả thật nói rất hay! Ba tên công tử phía trước trợn mắt nhìn cô... bọn gia nhân quay lại đe dọa làm không ai dám hó hé gì nữa... đám đối diện bắt đầu bước tới. Có ý định giật khăn che mặt của cô nhưng An Nguyệt đã nhanh trí lùi về sau, nghe một tên nói:

“An tiểu thư, hôm nay nàng cũng đừng mong thoát khỏi tay bọn ta. Chúng ta phải làm mọi cách để nhìn thấy dung mạo của nàng, mau ngoan ngoan đi. Nếu không đừng trách bọn ta vô tình”

“Với bọn các ngươi mà lại dám đến đây muốn ép buộc ta sao? Ta vẫn cứ đứng yên đây đó. Dung mạo của ta không đáng để nhìn thấy, tốt nhất là các ngươi nên quay về đi cho ta làm việc... giữa ban ngày ban mặt lại ngang nhiên đùa bỡn con gái nhà lành.” - An Nguyệt lên tiếng đáp lại không chút e sợ, bọn chúng mà dám tiến đến thì biết tay với cô!

“Ha ha... được lắm được lắm. Lúc đó cũng đừng mong bọn ta tha cho nàng... người đâu... xông lên phá nát cái y quán này cho ta”

Bọn gia nhân nghe xong thì xông lên trước, An Nguyệt nhú mào rút lọ nhỏ trong túi ra chuẩn bị quăng đi thì bất chợt không còn nhìn thấy được ai nữa. Bọn gia nhân kia đều đã đầu lìa khỏi cổ từ lúc nào, trên nền đá bây giờ là những xác chết chảy đầy máu. Những người đứng phía ngoài đều sợ hãi không nói được lời nào, người chạy người ngất tại chỗ. An Nguyệt cũng bị làm hoảng hốt liền lùi lại phía sau, bỗng nhiên thân thể cứng ngắt bị một vòng tay rắn như thép ép mạnh vào trong ngực, bay vút lên cao rời khỏi chỗ đó. Cô vô cùng lo sợ, lại phát hiện mình đã bị điểm huyết đạo, đành bất lực chịu trận theo hấn đi mất.

“Này, người là ai? Mau buông ta ra đi... người muốn đưa ta đi đâu? A...” - An Nguyệt hét to lên nhưng lại bị một lực tác động vào phía sau gáy, lập tức ngất đi không còn biết gì nữa.

Lúc cô tỉnh lại thì phát hiện mình ở một nơi vô cùng xa lạ, khắp nơi đều bị canh giữ cẩn mật. Lúc cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một người đã bước đến trước mặt... cất giọng mang theo sự nguy hiểm và lạnh lẽo:

“Hoan nghênh An sung viên đã đến hoàng cung Tinh quốc của ta”

80. Chương 61-1

Nghe được những lời kia, An Nguyệt thoáng chốc có chút tái mặt đi. Từ khi rời khỏi hoàng cung đến giờ cô luôn chú ý giữ thân phận chặt chẽ, thậm chí hạn chế ra ngoài, lúc nào cũng đeo mạng che mặt. Không thể có người nào biết thân phận thật sự của cô được... Người vừa mới lên tiếng là ai? An Nguyệt cố gắng lấy lại được bình tĩnh, có chút bất mãn mở miệng hỏi:

“Người nào đang có mặt trong này thì thỉnh bước ra ngoài mà đối diện nói cho rõ ràng. Ta không phải là An sung viên nào cả, ngài đã nhầm lẫn rồi. Ta chỉ tên là An Nguyệt, một đại phu nghèo nhỏ bé mà thôi.” - An Nguyệt liếc mắt quan sát xung quanh tìm kiếm, người kia vừa mới nói đây là hoàng cung Tinh quốc sao? Hấn bắt cô đến đây để làm gì chứ?... Không hề có bất cứ tiếng trả lời nào, lại nghe được tiếng bước chân mỗi lúc một gần... An Nguyệt hơi hoảng sợ lùi lại phía sau. Bỗng chốc đèn trong phòng biến mất, nghe “xọt” một tiếng, một bức họa bằng giấy Tuyên Thành trắng được quăng tới trước mặt cô. An Nguyệt nhú mào từ từ

mở ra...người trong tranh chẳng phải là cô lúc mới vào cung sao? Người nào đã vẽ bức họa này? Cô nhớ khi đó chỉ có mình cô thôi mà?

”Rốt cuộc ngài muốn gì ở ta?”-An Nguyệt la lên, trước mắt cô vẫn tối mịt không thấy rõ bất cứ thứ gì. Bỗng nhiên cả người bị nâng lên, rơi vào đôi tay rắn chắc ban nãy, cảm nhỏ xinh bị bóp chặt mà nâng lên không thương xót... ánh sáng bất ngờ vụt lên lộ rõ người đang giữ chặt cô...khuôn mặt anh tuấn nguy hiểm đầy quen thuộc có vẻ mất kiên nhẫn, chỉ thấy hấn kề sát vào mũi cô, thấp giọng nói nhỏ:

“Sao? Không còn gì để chối cãi nữa à? Bức họa này vẽ cũng thật đặc sắc, còn treo ở chỗ trang trọng nhất trong Thanh Long điện, xem ra Vũ Hiên để kia đã nhờ nàng đến phát diên lên rồi...Nếu như ta viết thư nói cho hấn nàng vẫn còn sống thì sẽ như thế nào nhỉ?...Cũng phải đa tạ nàng đã giúp ta một mạng, ta mới có ý tốt mời nàng về ở trong cung điện này, còn không...kế hoạch của ta xem ra cũng phải nhờ nàng giúp sức một tay rồi...An sung viên à...ha ha ha”-Người kia cúi mặt xuống muốn chạm thử vào đôi môi mọng nước của mỹ nhân trong lồng ngực, lại bị cô sống chết dây giữa...hắn dừng lại động tác, nhíu mày ôm trụ eo nhỏ An Nguyệt, tà mị cười lớn...An Nguyệt căm ghét nhìn hấn...cô đã phạm sai lầm lớn khi cứu mạng tên này, lúc đó cô nên để hấn chết đi thì đúng hơn!

“Người...hạ lưu vô sỉ, mau thả ta ra. Nếu biết người vong ân bội nghĩa như vậy ta sẽ không cứu người đâu...Cho dù bây giờ người muốn lợi dụng ta thì sao chứ? Tên Vũ Hiên để kia sẽ không bao giờ vì một vật nhỏ nhỏ là ta mà mắc bẫy của người...đừng hòng ép buộc được ta”

“Thật vậy sao? Đáng tiếc là bây giờ nàng có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi...nàng có dám cam đoan với ta hấn sẽ không bỏ mặc mọi thứ phía sau mà ngay lập tức chạy đến đây không? An sung viên...nàng còn quá ngây thơ rồi, một khi người nào đó đã động chân tình thì khó mà buông xuống được...cũng giống như mọi người thân yêu nhất của ta cũng vì tâm với hấn mà sẵn sàng nhận lấy cái chết. Cuối cùng thì nàng nhận được gì từ hấn? Vì thế ta đã tự thề rằng có chết cũng phải trả được mối thù cho hoàng muội của ta...ta sẽ cho hấn phải nếm trải nỗi đau mất đi người hấn yêu thương nhất. Nhưng trước hết...nàng vẫn còn chút giá trị, không dùng đến cũng thật uổng phí...hơn nữa nàng còn xinh đẹp như vậy...”-Hấn tức giận nói, khuôn mặt hiện rõ vẻ căm thù trực tiếp đẩy ngã An Nguyệt trên mặt đất, bỏ mặc sự kháng cự của cô mà xoay người đè lên. An Nguyệt vô cùng sợ hãi, tại sao cô lại phải dính vào những chuyện này chứ? Hấn nhắc đến hoàng muội...không phải chính là...

“Hoàng muội? Không lẽ người chính là hoàng đế Tinh quốc? Người điên rồi, mau dừng tay lại...Vũ Hiên để không phải là người làm hại Xuân tần đó mà là Giang hiền nghi, nàng ta đã bị bỏ vào ngục rồi. Hơn nữa ta cũng không hề liên quan gì trong chuyện này...nếu người còn tiếp tục ta sẽ cắn lưỡi tự tử, lúc đó kế hoạch của người đừng hòng thực hiện được”-An Nguyệt khó khăn la lên, thực sự chuẩn bị cắn lưỡi thì cảm lại bị bóp chặt...hắn dùng một tay nắm cổ tay cô hung hăng kéo lên, lạnh lùng nói tiếp:

“Đừng mơ tưởng đến chuyện đó, nếu người dám tự tử, ta sẽ đem đám nô tì kia ra chém đầu từng đứa một rồi mang lên núi cho diều ăn...dù cho Vũ Hiên để không hại hoàng muội của ta chẳng nữa, hấn cũng đã gián tiếp giết chết nó. Ta sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào đâu. Tốt nhất nàng nên ngoan ngoãn nghe theo lời của ta, còn không thì đừng trách.”-Hấn buông lời đe dọa, khóe mắt hiện lên ánh lửa. An Nguyệt nghe xong thì vô cùng lo lắng...hắn cũng đã bắt mọi người rồi sao...Không được, cô không thể để họ hi sinh cho mình được...An Nguyệt thôi động tác trên người, nhưng cổ tay bị nắm chặt lại lên cơn đau nhức kỳ lạ, cô bắt đầu cầu xin hấn:

“Không được làm hại họ...ta biết người chỉ muốn có được Kỳ quốc...ta có thể giúp người hiền kế nhưng người tuyệt đối không được đụng đến ta. Bây giờ mau buông tay ra đi”

“Cũng rất biết điều...nhưng nếu người giám giữ trò gì thì đừng trách ta độc ác”-Hấn nói lỏng tay, khúc cuối còn cổ tình xiết chặt cổ tay cô một lần nữa, không thèm nhìn thêm lần nào mà trực tiếp đứng dậy xoay người bỏ đi...An Nguyệt nén chịu đau...cơ thể này thật sự quá yếu ớt, xem chút nữa có thể trật khớp tay. Lá thư được gửi đến tay của Vũ Hiên đều phải được Trưởng công chúa và Phó tể tướng xem qua, hy vọng họ sẽ hiểu được chủ trương cảnh mà không có hành động gì quá lộ. Tạm thời bây giờ cô chỉ có thể cùng hấn hợp tác mà thôi...

TG: Mọi người có vẻ thích đồng nhân phim nhỉ...nhưng nên viết phim nào bây giờ...nhiều quá a

81. Chương 61-2

“Cô nương...mời ngài dùng bữa trưa,thánh thượng đã phân phó nô tì đặc biệt làm những món này cho người”- Một tiểu cung nữ tầm khoảng mười sáu tuổi mở cửa cung lặng lẽ bước vào,tỏ vẻ sợ sệt nhìn cô.An Nguyệt liếc mắt nhìn những món ăn còn nghi ngút khói kia,đều toàn là cao lương mỹ vị...lại không thêm để mất mạng theo sự chán ghét quay đi.Hơn một tuần này rồi cô không hề nhìn thấy được phong cảnh bên ngoài,chỉ duy nhất tòa cung điện này cùng bốn bức tường lớn,còn phải tìm cách mật báo cho trưởng công chúa nhưng vô ích,chỉ có thể hy vọng nàng có thể tìm được cô.Mặc dù mới đến Tinh quốc khoảng một tháng nhưng cô cũng đã nghe qua danh tên hoàng đế này:Một kẻ tuy không phải là hôn quân tuy nhiên tính tình tàn độc và vô cùng tàn nhẫn,cô tin hẳn sẽ không từ mọi thủ đoạn để trả được mối thù kia...và nặng hơn chính là chiếm luôn Kỳ quốc.Đến lúc đó nhiệm vụ cô cần làm lại thay đổi kết cục một lần nữa,không để cho cô trở về được thời hiện đại,không thể không lo lắng...

“Đem ra đi,ta không muốn ăn,lần sau cũng đừng làm nữa”-An Nguyệt xua tay với tiểu cung nữ bên cạnh,xoay mặt đi...bảo cô có hứng thú ăn uống khi bị giam lỏng mà lợi dụng như thế này?Cô thà nhịn đến chết đi còn hơn...Nhưng mãi một lúc sau người kia vẫn không chịu lui ra,An Nguyệt không vui quay lại nhìn nàng thì thấy nàng ngay lập tức quỳ trên mặt đất,dập đầu không ngừng cầu xin cùng với khóc lóc:

“Cô nương,nô tì van xin người mau dùng bữa đi.Mấy hôm nay người không ăn uống gì cả làm hoàng thượng vô cùng tức giận,mấy tỉ tỉ của nô tì bị phạt nặng rất nhiều nên mới không dám đến đây nữa.Nô tì không muốn bị phạt đâu...cô nương...nô tì van người mà, cầu xin nương nương giúp nô tì một mạng...nô tì vạn lần tạ cô nương”-Tiểu cung nữ ngẩng đầu không ngừng van xin,kể cho cô nghe hết mọi chuyện.An Nguyệt nghe xong liền cảm thấy mình vô cùng tội lỗi liền đỡ nàng ngồi dậy,cho nàng ta lui ra rồi chậm rãi dùng bữa...cô không ngờ hẳn ta lại có thể làm thế...việc cô ăn hay không ăn thì có liên quan gì đến những cung nữ vô tội này chứ?An Nguyệt tự cảm thấy có chút bất lực,không lẽ những tên hoàng đế đều là giống nhau như thế sao?không bao giờ quan tâm đến cảm nhận của những người khác?Cô lại chợt nghĩ đến tên hoàng thượng nào đó...chắc hẳn bây giờ rất vui vẻ bên cạnh Hiền phi...làm gì còn thời gian nào để lo tới chuyện một kẻ đã “chết” như cô chứ?

“Nàng lại đang nhớ nhung về tên Vũ Hiền đế kia sao?Cũng thật là cảm động...vậy thì hà cớ gì phải tìm cách ra khỏi hoàng cung?Nếu nàng ở lại đó thì chức quý phi nhỏ bé kia đích thị chính là của nàng rồi,thậm chí là ngôi vị mẫu nghi thiên hạ...Hay là nàng muốn hẳn chỉ chung tình mỗi mình nàng?”-Một giọng nói lạnh lùng giễu cợt bất ngờ vang vọng trong khắp hoàng cung,khẽ chạm vào góc nào đó của An Nguyệt,cô đặt chén ngọc trên tay xuống bàn mà tìm nơi phát ra tiếng nói.Chẳng mấy chốc kẻ đó đã xuất hiện trước mặt cô,đi tới bên cạnh ép cô vào trong ngực,ngón tay thon dài ưu mỹ nắm chặt cảm nhỏ của cô nâng lên,mạnh mẽ cúi xuống cắn vào môi của cô,bật máu.An Nguyệt không hề chống cự,chỉ khẽ đẩy hẳn ra một chút...mấy hôm nay hẳn đều làm như vậy ,nhưng sau đó cũng không hề có động tác nào khác nên cô cũng không quá sợ sệt như trước nữa.An Nguyệt lùi ra sau một ít,lên giọng ngăn cản động tác của hắn:

“Hoàng thượng,thỉnh ngài tự trọng...Ta không phải là phi tần hay nữ nhân của ngài,ngài không nên làm như thế nữa...A”-Môi của cô lại bị cắn mạnh một lần nữa rồi bất chợt buông ra,hắn dùng đầu ngón tay miết nhẹ lên bờ môi ửng đỏ còn vương chút máu của cô...Bàn tay to xiết chặt eo nhỏ nhắn,chuyển hướng vén tóc mai rồi khẽ ngậm lấy vành tai non mềm của cô một cái xuống giọng trầm thấp,nóng rực mà tà mị nói:

“Không phải là nữ nhân của ta?Thứ gì đã ở trong tay ta tức là của ta rồi...Nàng nghĩ ta không dám ngay tại đây muốn nàng sao?Cũng thật ngây thơ,bất quá tự thật quá quyến rũ người khác.Nếu không phải nàng còn giá trị lợi dụng,ta cũng sẽ lập tức biến nàng thành một nữ nhân của ta,để cái miệng nhỏ nhắn này van xin ta dùng tay lại...”

An Nguyệt cảm thấy cơ thể cô nhẹ run lên một cái,những lời nói vô sỉ như thế này cũng có thể đem ra được thì hẳn còn không thể làm ra cái gì nữa đây chứ?Cô nhìn thẳng hẳn một cái...ánh mắt đang dấy lên sự tàn bạo cùng ánh lửa dưới đáy,như thể sẵn sàng thực hiện lời nói vừa này của mình bất cứ lúc nào.Cô vội vã nhắc hắn:

“Ngài không phải đến đây gặp ta chỉ để làm ra những chuyện như thế này chứ? Nếu thật sự như vậy thì mời hoàng thượng đến hậu cung của ngài, ở đó có rất nhiều mỹ nhân khác nhau. Còn ta không có bất cứ bổn phận nào để làm như vậy, công việc của ta chính là giúp ngài nghĩ cách trả thù cho Xuân tần... còn không thì thỉnh hoàng thượng rời khỏi đây... còn nữa, từ nay ta sẽ ăn hết điểm tâm các buổi, đừng trừng phạt những tiểu cung nữ kia nữa, các nàng không hề có tội tình gì cả.” - An Nguyệt nói xong thì cánh tay trên cầm cô cũng thả xuống, nhưng bất quá cánh tay còn lại không hề dịch chuyển, còn ngày càng xiết chặt cô hơn, ép cô lọt thỏm trong lồng ngực to lớn của hắn, rồi chợt nghe được một câu nói đùa giỡn bên tai :

“An sung viên...à không... phải gọi danh nàng là An Nguyệt tiểu thư chứ nhỉ? Nàng có biết nàng thông tuệ như vậy... Nhưng điều gì chính là một sai lầm chí tử của nàng không? Đó chính là không đủ tàn nhẫn...nàng quá mức lương thiện, quá mức nhân từ...việc nàng đã cứu mạng ta cũng giống như vậy...cứ ngu ngốc làm thế điều đó sớm muộn gì cũng sẽ hại chết nàng mà thôi, đặc biệt nhân từ với chính kẻ thù luôn là chuyện không nên. Đừng ngại biện, ta biết nàng đã từng tha cho ai...cẩn thận một chút, trong cuộc sống này không có gì là sự thật, không có tốt hay xấu mà chỉ tồn tại kẻ thắng người thua. Nếu nàng cứ nhân từ thì sớm muộn gì kẻ kia cũng sẽ hại nàng.”

“Đa tạ những lời dạy bảo quý báu của ngài, nhưng ta không ngu ngốc đến nỗi không phân biệt được kẻ tốt người xấu, kẻ thù bằng hữu. Nếu như cuộc sống này thật sự mất đi sự nhân từ thì mãi mãi cũng không có kẻ nào thắng cuộc đâu...và ta cứu ngài cũng là một sai lầm lớn nhất trong đời ta” - An Nguyệt trả lời, cũng không muốn đôi co nhiều với hắn nữa...không ngờ hắn lại nâng mặt của cô lên, để đối diện chính mình:

“Ha ha ha...An Nguyệt, nếu ta nói mình ngày càng dấy lên hứng thú nồng đậm với nàng thì phải làm sao đây?”

82. Chương 62

“Có hứng thú chính là chuyện của ngài. Bất quá cũng không có liên quan gì đến ta...Hoàng thượng, ngài cũng không cần nói ra mấy lời không liên quan đó đâu...Nếu ngài muốn xin mời rời đi đến nơi khác. Ta không có thời gian để ngồi đây đôi co với ngài, ta còn phải dùng bữa.” - An Nguyệt lặng người một chút, hai vai hơi yếu ớt chùng xuống không giãy giụa nữa...liếc người cường thế phía sau một cái rồi quay mặt đi, bật ra mấy lời khinh miệt ngầm. Hắn có hứng thú với cô? hay là cái giá trị cô có thể mang lại được cho hắn? An Nguyệt mĩa mai tự nhủ...hắn muốn làm gì thì làm đi, biết đâu đây chính là một cơ hội tốt để cô trở về hiện đại?

Bất chợt nghe bên ngoài có tiếng sấm vang lên ầm ầm, ngắt lại suy nghĩ của An Nguyệt, rồi tiếng mưa điên cuồng rơi trên mái ngói lưu ly làm không khí trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ. Ánh sáng le lói duy nhất trong cung điện đơn độc chống chọi với những ngọn gió lớn...An Nguyệt cảm thấy không tốt lắm, sợ lạnh nên khẽ rút vào lồng ngực ấm áp của người nào đó làm hắn cứng người lại, cũng không nói thêm lời châm chọc nào nữa...An Nguyệt cảm nhận được sự ấm áp nhất thời, chôn vào sâu hơn, lòng lại không khỏi nghĩ đến người nào đó...hình như hắn cũng có một lồng ngực ấm áp như vậy, cảm giác an toàn cho dù có thể chỉ là sự giả tạo cần thiết...Tại sao cô cứ không ngừng nghĩ đến hắn như vậy chứ? Rốt cuộc là vì cái gì mà không thể quên được? - Cô tự hỏi, cũng không thể hiểu được tâm tư bản thân, lại cảm giác mắt mình mờ đi, có thứ gì đó rơi trên hai má...cuối cùng từ từ chìm vào giấc ngủ sâu...

“Nàng bảo ta phải làm gì với nàng...làm gì với tên Vũ Hiên để kia đây? Tại sao lại không nở tâm tổn thương nàng...Đừng tự làm ra vẻ hiền lành lương thiện kia nữa...” - Lư Huy, cũng chính là Cảnh Long đế của Tĩnh quốc nhìn người đã thiếp đi trong lòng...bên ngoài trời vẫn đổ mưa không ngừng...hắn cảm ghét mưa! Những cơn mưa chỉ làm cho hắn nhớ lại những chuyện ngu ngốc xưa cũ, làm cho hắn yếu lòng trước nàng. Hắn có vẻ chán ghét nhưng đáy mắt mang theo một loại cảm xúc kì lạ, rồi lại tức giận nói nhỏ, dầm vào mặt bàn một cái làm nó nứt ra, đồ đạc bên trên rơi xuống mặt sàn vỡ tan...Lư Huy dừng động tác lại, ép cơn giận của chính mình xuống rồi bế bổng An Nguyệt lên, đem cô đến bên giường phủ kín chăn lại. Hắn tự ép mình không nhìn nàng một lần nào nữa, gọi cung nữ vào phân phó dọn dẹp cẩn thận rồi xuyên qua màn mưa mà bỏ đi...

“Tránh ra , Ngô thúc...Nhất định đêm nay ta phải gặp được hoàng thượng. Đây là một chuyện vô cùng hệ

trọng,ta phải báo cho hoàng thượng ngay bây giờ,không thể chậm trễ chút thời gian nào nữa.”-Một nam nhân cao lớn tuấn tú đứng trước cửa Thanh Long điện quát lên với Ngô Trung đang đứng bên ngoài,về vô cùng sốt ruột cùng tức giận,quan phục cũng không hề chểnh mảng như mọi ngày...có vẻ do quá gấp gáp nên không còn tâm trí nào nữa...mà người này đúng là Phó Đình Xuyên,tể tướng của Kỳ quốc.

“Phó tể tướng,người cũng đừng làm khó lão Ngô Trung này.Hoàng thượng đã có lệnh rằng đêm sau khi đã xong tất cả mọi việc thì không người nào được đến Thanh Long điện làm phiền ngài ấy.Phó tể tướng,nếu ngài có bất cứ đề cử hay ý kiến nào cũng có thể nói qua với lão nô,lão nô sẽ bẩm báo lại cho hoàng thượng sau...hoặc là ngài đợi đến sáng sớm ngày mai chầu triều rồi hãy nói,thỉnh mời tể tướng về cho”-Ngô Trung mang theo sự bất đắc dĩ mà từ chối,ông cũng chỉ làm làm tròn bổn phận cần làm trong hoàng cung của mình thôi...không phải là ông cố tình làm khó Phó tể tướng...chỉ là tên đệ tử si tình kia của ông...Phó tể tướng phía trước im lặng một chút,sau đó bỗng nhiên lao thẳng vào bên trong điện,do lúc này không có quá nhiều người nên chẳng ai ngăn cản.Ngô Trung hoảng hốt muốn ngăn cản nhưng đã quá muộn...Phó Đình Xuyên đã ở trong điện mất rồi...Hắn còn đang hết sức ngạc nhiên...

Cùng nhau lớn lên,cùng tập võ nghệ,cùng nhau học chung các lão sư...Phó Đình Xuyên tưởng rằng mình vốn đã hiểu rất rõ bản tính người này...lãnh khốc,vô tình,kỳ quái,mãi mãi sẽ không nói ra lời thật lòng tự tận trong tâm của mình...hơn nữa cũng sẽ không bao giờ đi động tâm yêu thương với một ai đó trừ thái hậu và trưởng công chúa-người thân hân yêu nhất.Nhưng trải qua một thời gian lâu dài như vậy,hắn thực sự hoài nghi chính bản thân mình chưa đủ hiểu rõ Kỳ Nhật ...Thanh Long điện trước giờ luôn trang nghiêm,cứng nhất bây giờ lại đầy rẫy những vỏ rượu rỗng lẫn lốc khắp mọi nơi,không có mùi hương đốt như mọi khi,không có bóng người nào hầu hạ mà chỉ có một bóng dáng gục đầu trên bàn thấp ...còn có những bức họa bay lơ lửng tứ tán xung quanh...tất cả đều vẽ nên một người con gái:Có dáng cười,dáng đùa giỡn cùng các cung nữ,dáng lười biếng đọc sách,dáng nằm nghỉ...tất cả đều sống động chân thực như thật...có thể hiểu thứ tình cảm mà người vẽ dành cho người trong tranh sâu đậm đến mức nào...Phó Đình Xuyên hơi nhíu mày chần chừ...mặc dù hắn không muốn nói,nhưng dưới tình hình này hắn không thể tự thực hiện một mình được...cuối cùng lại bước nhanh lên chỗ người nào đó đang gục trên mặt bàn,mạnh mẽ trực tiếp đỡ lấy hắn ngồi dậy,nói:

”Vũ Hiên đế...à không Kỳ Nhật...ta không quan tâm huynh là cái gì,là người như thế nào đối với Nguyệt hay đối với ta nữa.Nhưng huynh thôi trò nghìn kẻ tương tư ngu ngốc này đi,nếu huynh thật sự quan tâm đến nàng thì mau chóng dẹp hết những chuyện này qua một bên,nếu không thì e là nàng sẽ gặp nguy hiểm...huynh lại còn ở đây uống rượu giải sầu...”

“An Nguyệt...mọi chuyện sắp sửa kết thúc rồi...Cậu cứ yên tâm đi,bọn tớ lúc nào cũng ở đây ủng hộ cho cậu,cậu phải thật bình tĩnh ứng phó với mọi chuyện...Đừng rời bỏ bọn tớ,ở đây còn có gia đình cậu chờ cậu trở lại nữa...hãy mau chóng tỉnh dậy đi nào”-Một giọng nói lo lắng động viên vang lên trong giấc mơ của An Nguyệt,cô giật mình từ phía trên giường mà tỉnh dậy,mồ hôi lạnh chảy đầy người từ lúc nào,bên ngoài tiếp tục nghe thấy tiếng sấm rền vang...Từ khi cô hoàn thành loại nhiệm vụ kia cô cứ không ngừng nghe được tiếng của những người bạn thân nhất,còn mơ được những giấc mơ vô cùng kỳ lạ...những mảnh ký ức lúc cô học trung học phổ thông ở hiện đại,rồi lần đầu tiên vào cung ở dưới gốc cây hoa quế , lần đầu tiên gặp tên hoàng đế kia...An Nguyệt mệt mỏi nhìn vào không gian đen tối sâu thẳm bao trùm xung quanh...bảo cô phải làm gì bây giờ đây?

TG:Truyện cuối cùng cũng sắp đi đến những chương kết thúc rồi.Ta là tác giả chỉ muốn nói một câu thôi: Ai trong này cũng có một phần ngoại truyện cho riêng mình,lúc đó mọi việc sẽ rõ ràng hơn nha...còn nữa,dù gì thì cũng đừng ném đá ta à.

83. Chương 63: 16+

An Nguyệt thức dậy vào lúc sáng sớm,cô có thể cảm nhận được đôi chút ánh sáng ảm áp tỏa ra từ vầng dương khuất sau những bức tường dày đặc đen tối,bên trong cũng không cóthắp bất cứ ngọn đèn nào để tỏa sáng.Mưa đã tạnh rồi,không biết quan cảnh bên ngoài kia như thế nào nhỉ?Cũng đã lâu rồi cô chưa được

nhìn thấy khung cảnh bình yên sau cơn mưa, không biết có xuất hiện cầu vồng không nhỉ? - An Nguyệt nghĩ thầm. Kỳ quốc vốn là một quốc gia nóng bức, rất hiếm khi gặp được một cơn mưa nên cô cũng đã quên mất rồi. An Nguyệt bước chân xuống mặt nền lạnh giá, cũng không mang giày thêu vào mà trực tiếp lần theo bóng tối bao trùm tìm ra đường đi, tìm ra cánh cửa lớn... Có khi nào khi cô mở cánh cửa này ra thì sẽ nhìn thấy ánh sáng chói mắt, rồi những dây kim tuyến, pháo hoa bùng nổ... mọi người mỉm cười nói tất cả chỉ là một giấc mơ phiêu lưu không? An Nguyệt thầm hy vọng, khẽ khàng đẩy cửa ra, không ngờ cánh cửa mở bung ra... Thân thể nhỏ bé của cô rơi vào vòng tay gần như đã quen thuộc, bế bổng lên đi về hướng ngược lại, quảng mạnh cô xuống giường.

“Nàng đang tìm cách rời khỏi nơi này sao? Nàng nghe tin Vũ Hiên để trên đường đến đây nên mới gấp rút muốn trốn đi sao? Sốt ruột muốn nhìn thấy hắc hủ? Nàng cứ yên tâm, ta sẽ chăm sóc hắc hủ thật tốt... cho đến khi nàng tận mắt nhìn thấy ta tự tay mình giết chết hắc hủ... báo thù cho hoàng muội đáng thương của ta... Nàng thích như vậy chứ?” - Hắc hủ mỉm cười xoay người đè lên thân thể của An Nguyệt, ép cô vào bên trong. Ngón tay thon dài có lực vén tóc mai của cô ra sau vành tai rồi bắt đầu vuốt ve hai má ửng đỏ do sự lạnh giá. An Nguyệt không có bất cứ chống cự nào, để mặc hắc hủ muốn làm gì thì làm... dù sao thân thể yếu ớt này của cô cũng không thể chống lại một nam nhân cao lớn tập luyện võ thuật lâu năm như hắc hủ, chỉ tổ làm tăng thêm dục vọng của hắc hủ mà thôi... Cuối cùng thấy động tác ngày càng quá đáng, An Nguyệt không nhịn nữa, mở miệng nói:

“Nếu như Vũ Hiên để thật sự đã tới đây thì tại sao ngài không giết ta đi? Không phải ngài đã thực hiện được âm mưu của mình rồi sao? Từ khoảng khắc mà ta bước ra khỏi hoàng cung Kỳ quốc thì ta và hắc hủ đã không còn bất cứ liên hệ gì nữa rồi, không còn là người của hậu cung nữa... giữ ta lại cũng chỉ là một sự vướng chân thôi, chi bằng giết ta đi... sau đó thả những người cạnh ta ra, đừng làm hại họ. Nếu ngài không làm thì ngài sẽ sai lầm rất lớn... Dù cho Vũ Hiên để đứng trước mặt ta thì sao chứ?”

Cảnh Long để lại bật cười, hắc hủ nhìn người con gái phía dưới rồi bóp chặt cằm của cô mà kẻ vào sát hơn, đe dọa nói:

“Nàng cứ thử xem? Ta sẽ không để nàng chết sớm như vậy đâu... Nàng là đang định đùa giỡn với ta sao? Nàng vẫn còn yêu hắc hủ rất nhiều, chỉ là nàng giận hắc hủ đã lừa dối nàng thôi... thì sao chứ? Nàng chính là một mấu chốt quan trọng trong kế hoạch của ta, cũng là người duy nhất có thể làm cho Vũ Hiên để rối loạn. Nàng bảo ta giết nàng? Ta càng không để cho nàng toại nguyện... Nhưng nếu nàng dám tự tử hay trốn khỏi nơi này thì đừng trách sao ta không nể giao tình trước kia. Ta chưa bao giờ nương tay với bất cứ kẻ nào, dù kẻ đó có là nữ nhân hay thậm chí là gia đình ta đi nữa. Bây giờ thì ngoan ngoãn một chút...”

An Nguyệt nghe xong thì hoảng sợ bắt đầu trở lại chống cự nhưng hắc hủ đã dùng một tay để cố định hai tay của cô lên trên đỉnh đầu, ép cô phải nhận lấy những nụ hôn nóng bỏng không ngừng rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, lau đi dòng nước mắt mặn chát của cô. Hắc hủ càng đi xuống cuối cùng dừng lại ở bờ môi của cô, bắt đầu ngậm lấy cánh môi phần nộn không ngớt xâm chiếm, công thành đoạt đất dùng lưỡi dây dưa cuốn lấy vị ngọt ngào trong miệng An Nguyệt... tuy đây không phải lần đầu tiên cô bị như thế này... nhưng tên nam nhân này biết cách đốt lửa trong người cô lên, muốn cô hoàn toàn bị hắc hủ điều khiển. An Nguyệt điên cuồng quẫy đạp mong thoát khỏi hắc hủ nhưng cô làm sao có thể? Hơn nữa những ngày gần đây cô ăn rất ít, không có chút sức nào... Hai tay phía trên bắt đầu tuyệt vọng buông thõng xuống, hai chân thon dài mỗi như bị kìm chặt. Nụ hôn kéo dài quá sâu khiến cô mặt đỏ tím đập, thở hổ hển xụi lơ trong lòng người phía trên, mệt...

“Ngài điên rồi, buông ta ra... cứu... ưm” - An Nguyệt dùng chút sức lực cuối cùng hét lên nhưng lại phát hiện ra giọng mình khản đặc và mang theo tiếng rên rỉ. Cô lập tức cắn chặt răng lại... Lữ Huy nhìn cô khổ sở chỉ cười lạnh, tiếp tục đưa tay xuống vuốt ve chiếc cổ trắng nõn của cô. Sau đó “xoẹt” một tiếng xé rách y phục cô đang mặc trên người và chiếc yếm mỏng không còn lại chút gì. Tiếng vải rách đi làm hắc hủ càng hưng phấn, bắt đầu xoa một bên khóa tròn của An Nguyệt, cổ tình trêu đùa anh đào nhỏ, ép buộc cô phải phát ra tiếng rên.

“A... a... ưm... mau buông ra... ta không muốn như vậy... ngài sẽ hối hận đó, mau dừng lại đi.” - An Nguyệt khổ sở cầu xin... thân thể khỏa thân cảm nhận được cái lạnh không ngừng run lên... nếu hắc hủ trực tiếp làm như thế này với cô thì sẽ không bao giờ được yên ổn đâu.

Bỏ mặt lờ cảnh cáo van xin của cô, Cảnh Long để tiếp tục hành hạ, bắt đầu tiến đến u cốc mê người của

cô,nơi đã trở nên ẩm ướt.Hắn nắm hai chân của cô mạnh mẽ tách ra...

“Hoàng thượng...hoàng thượng,Vũ Hiên đế đã đến trước hoàng cung rồi.Ngài ấy muốn gặp người.”-Một giọng nói bất ngờ vang lên ngắt lại động tác của Lữ Huy.Hắn nhú mảy buông xuống,kéo cô ngồi dậy,nói:

“Xem ra lần này nàng gặp may mắn...nhưng sẽ không có lần sau đâu.Đến lúc ta đã giải quyết xong mọi việc thì nàng đừng hòng chống cự kéo dài.Bây giờ thì thay y phục rồi đi theo ta”

“Ngài muốn đưa ta đi đâu?Ta không đi...”-An Nguyệt rút người vào trong chăn che đi thân thể kiều mị.Cô không muốn gặp lại cái tên Vũ Hiên đế kia...nhất là khi cô lại thảm hại như thế này.

“Đi...hoặc là ta sẽ giết chết đám nô tì của nàng rồi mang xác lên núi làm thức ăn cho sói”...

TG :Còn một chương nữa là hết cổ đại rồi...các nàng quay lại văn án để hiểu rõ hơn chút nha.

84. Chương 64

“Hôm nay thật là một ngày hoàng đạo,không biết ngọn gió nào đã đưa Vũ Hiên đế đến đây thế?Còn đem theo cả quân đội nữa à.Trẫm nhớ hôm nay cũng không phải là sinh thần hay ngày giỗ của hoàng muội trẫm mà.Hà có gì phải để ngài lặn lội đến đây thế?Trẫm còn chưa có đưa người ra đón tiếp,thất lễ,thất lễ rồi,trẫm còn phải lo chuyện với cung phi của trẫm nữa...mong Vũ Hiên đế không để bụng...Người đâu,mau chuẩn bị tiệc rượu,nào...”-Cảnh Long đế cười như không cười ngồi trên ngai vàng,nửa thật nửa đùa người nhìn người đang đứng trước mặt hắn,đáy mắt hiện lên sát ý,bàn tay nắm lấy ly rượu ngọc cũng đang siết chặt lại.Hắn tựa người về phía sau chờ đợi hành động tiếp theo của Vũ Hiên đế...Cuối cùng người phía dưới bỗng nhiên ngược lên,thâm trầm trả lời...giọng có vẻ khàn:

“Ta không cần bất cứ tiệc tùng nào cả...Cảnh Long đế,lần đó ta cũng là người có lỗi khi đã không bảo vệ được Xuân tần...Nhưng dù sao những thứ đó cũng chỉ là chuyện quá khứ,nàng ấy dù sao cũng đã đi rồi,còn có thể làm được gì nữa ?.Còn chuyện bây giờ chính là bây giờ,nếu người thật sự oán ta thì hãy bước ra để đấu một trận như hai nam nhân thực thụ đi...hà có gì người phải đi bắt cóc một nữ nhân như thế chứ?Mau thả nàng ra!”

Cảnh Long đế ngồi ở phía trên bậc cười,bước xuống từ trên ghế rồng,quăng đổ ly rượu trên tay mình.Hắn tiến đến gần hơn một chút,vỗ hai lòng bàn tay vào nhau,nói:

”Khá khen cho câu chuyện của quá khứ,nhưng đáng tiếc ta không hề nghĩ như vậy.Vũ Hiên đế,người nói thử xem nếu như ta bỏ qua thì ai sẽ bỏ qua cho hoàng muội của ta?Chính người đã hại chết nó,người chỉ xem nó là một quân cờ trên bàn cờ thống nhất Kỳ quốc của người.Bây giờ ta sẽ bắt người phải trả lại gấp đôi những thứ gì người đã làm ta mất đi...ta sẽ cho người mất hết tất cả,và nữ nhân mà người yêu nhất chính là một trong số đó...Mau đưa người ra đây.”

Từ phía sau tấm phản che khuất,hai tên lính dẫn theo một nữ nhân đi ra ngoài.Nàng có tuổi tóc dài mượt ,dáng người yếu diệu uyển chuyển nhưng lại khá gầy yếu , làn da vốn trắng bây giờ lại càng trắng nhợt nhạt.Khuôn mặt xinh đẹp cũng hóp lại không ít,dáng vẻ yếu ớt run rẩy như có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào.Nàng cúi gầm mặt như chán ghét không muốn nhìn thấy người đang đứng,cũng không nói ra được lời nào...An Nguyệt cô không muốn nhìn thấy tên Vũ Hiên đế một lần nữa,hắn ta không những thờ ơ với cô mà còn làm biết bao nhiêu cung phi khác phải đau khổ...cô cảm thấy xót cho những cung phi đã chết trong hậu cung kia,cho dù các nàng có thật sự ác độc thì cũng chỉ là vị muốn nhận lấy chút sủng hạnh từ đế vương mà thôi...Nhưng sao cô không thể kim lòng được,tim đập nhanh,nước mắt như những hạt ngọc rơi dài trên má.

Vũ Hiên đế cứng đờ lại khi nhìn thấy người trước mặt.Hắn nhìn nàng hồi lâu,có ai biết rằng những đốt tay phía dưới đã siết chặt lại,đâm đến tận xương tủy.Hắn đưa tay ra,định bước đến thì đã bị Cảnh Long đế chặn lại,hắn ôm An Nguyệt vào bên trong lòng,tránh xa mọi cử động của Kỳ Nhật.Hắn cố tình hướng ánh mắt thách thức về phía Vũ Hiên đế,đoạn lại đặt An Nguyệt ngồi lên chiếc ghế bên cạnh,để nàng tựa vào phía

sau rồi vỗ tay ba tiếng.Lập tức lại có một đoàn người xuất hiện,mang đặt một chiếc bàn dài lên trước,trên bàn là những chén lưu ly nhỏ khác nhau có đầy rượu...

“Người lại định bày trò gì?Ta không có thời gian ở đây chơi trò ngâm thi uống rượu cùng người.Mau trả nạng lại cho ta”-Vũ Hiên đế nhú mày nhìn khung cảnh bày ra trước mắt.Nhưng cũng không còn tâm trí nào nữa,một lòng hướng về người con gái ngồi ở trên kia.

“Người phải bình tĩnh...hay cho một cảnh chàng có ý thiếp có tình... nhất định người sẽ thích trò chơi này của ta.Luật lệ lần này là vô cùng đơn giản.Chúng ta lần lượt cùng nhau chọn lấy ba chén lưu ly ở đây đưa cho An sung viên uống.Trong này ta đã cho người đã trộn lẫn rượu kịch độc và rượu thượng hạng...tất nhiên rượu kịch độc nhiều hơn loại rượu tầm thường kia.Ta sẽ để người ném trải qua nỗi đau tự tay hại hết người mình yêu thương,dùng mạng của nàng ta để đổi lại mạng hoàng muội của ta.Còn nếu như cả ba ly mà người đều chọn đúng rượu không độc,ta sẽ để cả hai an toàn rời khỏi nơi đây.Mối giao tình của hai nước sẽ trở lại như cũ.Người hãy lựa chọn cẩn thận một chút,lúc nàng mạng sống của nàng đều nằm trong tay người đó...ha ha ha”-Cảnh Long đế lên tiếng giải thích cho trò chơi của hắn,nhìn cảm xúc của An Nguyệt mà mỉa mai...thấy cô không nói gì mà vẫn cúi gằm mặt che đi nước mắt.Hắn bắt đầu đi xuống theo dọc chiếc bàn tìm ra một ly rượu đưa cho cô.An Nguyệt không chần chừ nhận lấy uống cạn...nếu cô có thể thoát khỏi cảnh này,cô hoàn toàn sẽ đồng ý nhận lấy cái chết!

Nhưng lại không có bất cứ gì xảy ra,tiếp tục ly rượu của Vũ Hiên đế được đưa đến...rồi cứ nối tiếp nối tiếp như vậy...Cuối cùng cũng đến ly rượu quyết định của Vũ Hiên đế,nói cho hắn biết hắn có thể đưa An Nguyệt rời khỏi nơi này không.Bất chợt An Nguyệt quyết định ngước lên nhìn hắn...nếu như lần này cô thực sự chết đi thì không hiểu sao trái tim của cô cứ thúc giục muốn nhìn thấy khuôn mặt của hắn...Nhưng tại sao hắn lại tiêu tụy thế kia?Hai mắt đỏ ngầu,khuôn mặt lạnh lùng bây giờ đầy vèmệt mỏi,gầy đi rất nhiều.Cái dáng vẻ hiên ngang khinh thường,dáng vẻ thâm trầm không nộ mà uy kia đã đi đâu rồi?Không phải hắn đang rất hạnh phúc cạnh Hiền phi hay sao?

“Nếu như ly rượu này không có độc,người phải để ta đưa nàng đi”

“Quân tử nhất ngôn...nhưng người phải nghĩ cho thật kỹ.Bởi vì trong này chỉ còn lại duy nhất một ly không độc mà thôi”-Cảnh Long đế cười , xem cảnh tượng trước mắt chính là một thứ thú vui tiêu khiển của hắn.

An Nguyệt nhận lấy ly rượu uống cạn...lúc giọt cuối cùng rơi xuống cổ họng thì cô cảm giác mình lả đi...nhẹ nhàng...thật nhẹ nhàng ngã xuống...

....Trong một giấc mơ kỳ lạ,An Nguyệt đứng trước một khung cảnh tràn đầy ánh sáng,gió cuốn những cánh hoa mang theo mùi hương tuyệt diệu.Cô nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc trước mặt cô,còn nghe được tiếng nói mập mờ vang vọng xen lẫn nhau đến kỳ lạ:

“Ta yêu nàng...trước giờ ta vẫn luôn yêu nàng...Tôi yêu em,An Nguyệt...”

An Nguyệt bật dậy,xung quanh cô là một khung cảnh khá quen thuộc...Thanh Long điện!

”Tiểu thư,người tỉnh dậy rồi sao?Người gặp ác mộng à? Người có cần em pha một tách trà an thần cho người không?”-Minh Xuân bằng da bằng thịt đứng trước mặt cô, vẻ mặt lo lắng hỏi.An Nguyệt dừng lại, vội hỏi:

“Minh Xuân... là em thật sao? Tại sao em lại ở đây? Mọi người đâu hết rồi?”

“Tiểu thư, người cũng đừng lo lắng quá nữa, chúng ta đã an toàn rồi, người đã ngủ đi được 5 ngày . Hoàng thượng vô cùng lo lắng, ngài ấy luôn ở cạnh người, nhưng ban nãy có việc hệ trọng nên ngài ấy đã rời đi rồi... Tiểu thư em nghe tin người sẽ được sắc phong làm hoàng hậu, người nhất định phải giữ gìn ngọc thể mới được. Em đi lấy điểm tâm cho người”- Minh Xuân vui vẻ giải thích, đoạn chạy đi mất để lại An Nguyệt đang không thể tin được những gì mình vừa nghe... hắn sắc phong cô làm hoàng hậu sao?VẬY còn Hiền phi?An Nguyệt lòng rối bởi bước xuống ...cô vậy mà lại nằm trên long sán của tên Vũ Hiên đế kia!An Nguyệt bước đi xung quanh ...từ khi nào Thanh Long điện lại hỗn loạn như thế? Những bức họa này là vẽ lại cô sao?

Nước mắt lại bắt đầu chảy xuống,An Nguyệt không thể kìm lại được nữa...Thanh Long điện này đã hoàn toàn trở thành bản sao của Như Nguyệt các. Tất cả đều mang theo bóng hình của cô, đều liên quan đến cô,

đủ để thể hiện hết tâm tư kẻ chủ nhân... Tại sao?... tại sao trước giờ hân lại không nói cho cô biết? Tại sao lại để lúc muộn màng này mới nói ra?... Cô vốn sắp không thuộc về nơi này nữa rồi...

An Nguyệt bắt chợt hướng ra ngoài cửa, có một bóng dáng quen thuộc yên lặng đã ở đó từ lúc nào...

” Hiền quý phi...nếu tể đã ở đó lâu rồi thì sao không bước vào đây đi?”

TG: Chương sau là xong cổ đại rồi. Cuốn thứ hai của hệ liệt là hiện đại trùng sinh nha

85. Chương 65

Tiếp theo sau đó, một bóng áo màu hồng xuất hiện trước mặt An Nguyệt, che đi tầm mắt của cô. Vẻ dịu dàng mộc mạc xưa cũ làm người khác dễ chịu đã biến mất từ lúc nào, thay vào đó chính là một khí chất quyền rũ đầy rực rỡ làm người nhìn thấy phải mê đắm. Khuôn mặt nàng trang điểm kỹ lưỡng, còn có một nốt chu sa đỏ nổi bật giữa mi tâm... An Nguyệt hơi ngẩn ngơ, cô biết hình tượng này rất xinh đẹp, nhưng đây không phải là Hiền phi nhu hòa mềm mỏng mà cô từng biết...

” Muội cuối cùng cũng trở về rồi sao? An Nguyệt? Thật vui khi muội đã trở về. Lâu rồi chúng ta chưa cùng nhau nói chuyện... mà ta cũng không đến thăm muội được. Cùng ta uống chút rượu nhé?”- Hiền phi vẫn như cũ dịu dàng lên tiếng, ngón tay mảnh khảnh móc vào quai một bình rượu bằng vàng đầy tao nhã tiến đến ngồi cạnh An Nguyệt. Cô yên lặng nhìn nàng hồi lâu, rồi lại chuyển sang nhìn bình rượu kia... đôi con ngươi nhoè lệ bỗng chốc nhắm lại rồi từ từ mở ra, giọt nước mắt cuối cùng khẽ lăn xuống... giọng nói có chút kỳ lạ đáp lại.

“Muội cũng rất sẵn lòng cùng tể nói chuyện... nhưng xin tể đợi muội một lát... Trời này vẫn còn lạnh lắm, đợi muội đốt một chút hương đã...”

An Nguyệt đứng dậy, bàn chân nhỏ nhắn của cô vẫn còn dễ trần mà bước đi trên sàn nhà lạnh giá. Cô lướt qua những bức họa trên tường, trông như một loại cảnh tượng vô hình... xem ra lần này cô thực không có duyên rồi, nhưng cô vẫn sẽ tìm mọi cách thay đổi nó... xin lỗi... Từ từ tiếng tới gần lò hương, An Nguyệt rút từ trong người ra một lọ nhỏ bằng bạch ngọc, trực tiếp rắc vào bên trong sau đó quay trở lại... Cô mỉm cười gượng gạo ngồi xuống, không ngờ Hiền phi lại mở lời trước cô:

“Muội đã biết hết tất cả rồi phải không? Bắt đầu từ khi nào?”

” Không ngờ tể lại đi vào chủ đề chính nhanh như vậy... thế thì muội cũng phải nói ra thôi... Thật ra ngay từ khi gặp tể lần đầu tại hoa viên cấm kia muội đã nghi ngờ tể rồi. Nơi đó thực mà nói khá hẻo lánh, người bình thường... hơn nữa 1 phi hiệu chuyện như tể sẽ không bao giờ đến đó, giống như tể biết muội sẽ xuất hiện nên cố tình đến tìm muội...”- An Nguyệt cảm ly rượu lên uống cạn rồi tiếp tục:” Sau đó muội và Tam vương gia hợp tác, đệ ấy đã cố tình nhắc nhở muội về tể nhưng muội vẫn cố tình làm lơ, sau đó việc muội đến xác minh cây quạt kia lại càng rõ ràng... chính tể là người đã thêm lại nó thành hoa hải đường và mang cho Xuân tần... tể cố tình cho hai cung nữ bàn luận về hạt cam thảo dây để Chu Tịch hãm hại muội... và cũng chính tể đã tương kế tựu kế đổ tội cho Giang hiền nghi, gián tiếp tham gia những kế hoạch độc ác của nàng... Trước khi muội kịp thời ra đi, tể đã đến cung của muội giúp tên thái giám kia đốt cháy Như Nguyệt các. Cây trâm kia muội đã bỏ gãy rồi...”

Lúc cô nói xong, Hiền phi cũng uống rượu, nàng đặt ly xuống, bắt chợt lao đến nắm chặt An Nguyệt, run lên bật khóc hồi lớn:

” Nếu muội đã biết rồi tại sao không giết chết ta đi? Muội để ta ở lại rồi tiếp tục chịu lấy đau khổ... Muội có biết ta phải khó khăn thế nào để loại bỏ hết những ả kia để hân chú ý đến ta không? Vì lý do gì mà muội bỗng nhiên xuất hiện? Hân lúc nào cũng tưởng nhớ muội, luôn gọi tên muội, luôn nghĩ đến muội. Thế mà muội vẫn ngu xuẩn không nhận ra...ta trở nên thế này hoàn toàn là do muội gây ra... chính là muội. Khi muội rời đi ta nghĩ hân sẽ quan tâm ta, nhưng hân lại ngày đêm đến chỗ đồ nát hoang tàn kia vì muội... bây giờ muội lại ngang nhiên trở về đây, muội bảo xem ta phải làm gì nữa? Sao muội cứ ép ta phải đọc ác

...TẠI SAO?” - Nàng hét lên, sau đó đau khổ ngồi xuống cầm hết bình rượu lên. An Nguyệt vội vã giặt lấy , uống hết tất cả.

“Muội làm trò gì thế? ”

An Nguyệt run lên, cơ thể bắt đầu tái đi...cô vẫn cố gắng đỡ mình ngồi vững, nói thêm vài câu:

” Muội biết tử muốn cùng muội ra đi, trong bình rượu này có độc. Nhưng muội đã thêm hương giải vào huân lò kia, tuy nhiên chỉ có tác dụng với một lượng nhỏ. Tử chỉ uống một chút , sẽ không sao đâu... Muội không thuộc về nơi này, nên để muội ra đi là tốt nhất... Đừng chạy chữa gì cho muội cả, vô ích thôi.”

“Không...ta không muốn muội chết nữa, mau mau truyền thái y đi...An Nguyệt, ta xin lỗi muội...không”- Hiền phi bật khóc, lao đến đỡ An Nguyệt vào lòng...Cô chỉ cười nhẹ, tay chân lạnh đi, lời nói cũng bật ra khó khăn.

“Vô ích thôi, không còn ai ở đây đâu... Tử nói rất đúng, từ lúc ban đầu muội đã không nên xuất hiện ở đây, chính muội thay đổi tất cả... chính muội là người sai... Nhưng có lẽ muội cũng như tử thôi, muội cũng yêu hấn mất rồi... muội đáng lẽ phải ra đi sớm hơn. Tử phải hứa với muội ở bên cạnh hấn nhé... Hãy thay muội chăm sóc hấn.... nói với hấn hãy quên muội đi.”- An Nguyệt khó khăn thốt ra câu nói cuối cùng, hơi thở của cô từ từ biết mất...An Nguyệt cảm thấy được cơ thể mình được nâng lên thật cao, rơi vào khoảng không vô tận...

86. Chương 66

Lúc tỉnh lại...cảm giác đầu tiên mà An Nguyệt cảm nhận được là rất đau...không những cơ thể bị thiêu đốt bởi những thứ thuốc được truyền vào cơ thể mà còn là sự đau đớn truyền ra từ trái tim nhỏ bé,lan ra như theo đường máu đi khắp thân mình.Cô không hiểu,cũng không muốn biết vì sao mình lại có thể như thế,từ từ chậm rãi mà khó khăn mở mắt ra...Xung quanh cô đúng là cảnh tượng quen thuộc mà cô thường hay mơ tới: những thiết bị y khoa tân tiến nhất,ti vi hiện đại,một bộ ghế bành êm ái với bình hoa nhỏ cắm đầy loại hoa sen trắng mà cô yêu thích .Không có bất cứ ai ở bên cạnh,đối mặt với cô chỉ là thiết bị theo dõi nhịp tim và một bình nước đang không ngừng rót vào cơ thể...Mặc dù học làm bác sĩ nhưng An Nguyệt chưa một lần thích những cây kim truyền , cô ghét chúng...ghét cay ghét đắng.

“An Nguyệt?Cậu tỉnh dậy rồi sao?Thật tốt quá...mọi người ơi, cậu ấy tỉnh rồi”-Một giọng nói thất thanh vang lên, An Nguyệt có cảm tưởng như mình chưa được nghe giọng nói ngọt ngào này từ lâu lắm rồi.Cô vui vẻ cười yếu ớt, nhìn bàn tay nắm hộp điểm tâm của cô bạn mình.Bên ngoài cửa bắt đầu nhộn nhạo,những hình bóng đã quá quen thuộc ủa vào...có trời mới biết cô nhớ cảnh tượng này đến mức gần như trầm cảm mất rồi.

“Tớ trở về lại rồi đây,sống một thời gian qua ở địa ngục không phải là một chương ngại vật dễ dàng chút nào, bọn ma quỷ dưới đó thật là đám lập dị...còn diêm đế hay hắc bạch vô thường nào đó cũng chẳng đẹp trai như lời đồn... Mà ai đã đưa tớ vào phòng này thế?Nếu tớ nhớ không lầm đây chính là một trong hai căn phòng tốt nhất ở đây đúng không?-Trong lời nói nửa đùa nửa thật của An Nguyệt mang theo chút trách móc dễ thương.Cô không phải xem thường những người bạn của mình,nhưng một người như cô không thích sự xa hoa,tiết kiệm vẫn là trên hết.Căn phòng này ít nhất cũng phải ba bốn triệu một đêm,bảo cô sống kiểu gì đây chứ?.Đúng lúc cô còn đang đau đầu thì hai bóng người cao lớn xa lạ đã bước vào, một người còn đeo khẩu trang, để lộ đôi mắt đầy ám áp màu đen như bầu trời đêm ,không hiểu sao cách ăn mặt của người này có phần rất quen thuộc,gống như trước kia đã từng thấy ở đâu đó.Còn người còn lại...con người này thì cô đã từng thấy ảnh của hấn lồng trong tủ kính danh dự,cũng nghe rất nhiều điều về hấn qua lời kể của các anh chị khóa trên...là người được mệnh danh ”huyền thoại đại học H” Trần Hoàng Minh!...Đúng lúc cô còn đang ngơ ngác nhìn hai người xuất sắc này thì thấy họ một đi đến cạnh Như Băng,người còn lại khoác tay Ly Lăng kiểu tuyên bố chủ quyền.An Nguyệt lúc này mới vỡ lẽ,nheo nheo mắt tức giận đưa tay lên,lúc đó cô gái còn lại đã vội xông vào giảng hòa:

“Này...này khoan khoan đã,cậu cũng đừng tức giận . Phải nhờ Minh đại thần và ngài Phong này cậu mới được quan tâm kỹ càng như thế đấy...đừng giận mà,thực ra họ có gian tình từ khi cậu chưa bệnh rồi.Cha của Hoàng Minh đại thần là viện trưởng nên bác ấy sẵn sàng cho cậu được miễn toàn bộ viện phí. Còn anh Phong đã giúp cậu trả tiền phòng bệnh này cho cậu đó... bình tĩnh đi mà. Hay là đợi Linh đến rồi bọn mình cùng xuống đi dạo chút nha, cậu ấy vẫn đang có vụ kiện mới”

” Tổ đâu có tức giận gì.. Mà các cậu cũng hay quá ha, lúc bốn cô nương như thế này còn dám yêu đương tình tứ , thật là tức chết mà. Lần này không thể tha được.”

Đúng lúc đó cửa phòng bật mở, một cô gái trẻ xinh đẹp xuất hiện trước cửa cùng với ba mẹ An Nguyệt. Phong cách ăn mặc của cô lại có phần đối lập với Ly Lăng dịu dàng bình hoa: Áo phong rộng thùng thình có vẽ một biểu tượng henna kỳ lạ phối với quần jean rách- khắp -mọi -nơi.Bên thắt lưng giắt một cái túi nhỏ, An Nguyệt biết trong đó đựng đầy những dụng cụ mở khóa hay theo dõi, thậm chí là vũ khí... tốt nhất đừng đại dốt gây sự với cô ấy nếu không muốn nằm treo giò một tháng...tay và cổ cô nàng thì đeo đầy những chiếc vòng khác nhau... người này chính là Tuyết Linh , một trong những người bạn thân của cô. Nghề nghiệp chính là luật sư nhưng còn rất nhiều nghề tay trái khác... và đặc biệt nhất: EQ của cô nàng hoàn toàn bằng không.

” Cậu vẫn chưa chết cơ à, tớ còn tưởng phải tự mình giúp cậu chọn quan tài rồi chứ, bây giờ cậu còn cần nữa không?”- Tuyết Linh hờ hững hỏi , đưa ba mẹ An Nguyệt đến đứng cạnh cô...Người đứng trong phòng lúc này đều đen mặt nhìn nhau , ba mẹ cô cũng bỏ mặt. Mọi người đều quá quen với cái cách nói không quan tâm cảm nhận này của cậu ta... đành chịu thôi, cậu ấy chính xác là một thiên tài làm người khác cứng họng.

“Con không cảm thấy mệt mỏi chứ? Ba và mẹ xin lỗi vì đã không quan tâm con nhiều hơn... Bây giờ con vẫn muốn thi thạc sĩ tiếp chứ?... Chúng ta sẽ giúp con đăng ký” - Ba của cô mắt đầy ý cười, những nếp nhăn ở hai mắt lộ rõ khi ông nhíu lại, ông trông gầy hơn hẳn và cổ nắm chặt hai tay cô.An Nguyệt thấy mắt mình hơi ước... từ khi nào mà ba mẹ cô lại tiêu tụy như vậy? Cô đáng lẽ không nên lãng phí thời gian của mình, việc học tuy rất quan trọng nhưng cuộc sống này còn nhiều thứ quan trọng hơn như thế.... Cuối cùng An Nguyệt òa khóc ôm lấy ba của cô, bên cạnh là mẹ nhẹ nhàng an ủi... cảm ơn cuộc sống vì đã để cô không phải hối tiếc.

“Ba mẹ...con xin lỗi. Mọi người ,tớ xin lỗi... làm mọi người phải lo lắng.”

” Biết xin lỗi là tốt rồi, khóc cũng không đẹp hơn đâu, nhìn cậu đủ xấu rồi.”- Linh chen vào, bị Như Băng kéo ra ngoài... mọi người đều không nhìn được bật cười....An Nguyệt nhìn không khí ấm áp xưa cũ trong phòng, lòng vui hơn hẳn... cô đã trở lại cuộc sống bình thường rồi....

87. Chương 67

Tháng tám khí trời mát mẻ, cái nắng không quá gay gắt mà dịu dàng bao trùm mọi vật.An Nguyệt cùng với những người bạn thân của mình đi dạo trong khuôn viên của bệnh viện, cô ngẩng người nhìn bầu trời xanh thẳm không chút gợn sóng phía trên đỉnh đầu, để mặc cho những vệt nắng mỏng chiếu lên làn da trắng mà thơ thẩn hồi lâu rồi bất chợt nhận ra mình đã trở về thực tại gần được một tháng.Mặc dù cô rất vui , đây cũng chính là điều cô luôn tha thiết nghĩ đến, nhưng không hiểu sao tận trong lòng vẫn cứ có điều gì đó nuối tiếc không thể dứt bỏ.Những giấc mộng dài kỳ lạ hằng đêm lại xuất hiện cứ thôi thúc cô đi tìm cho bằng được người bạn kia...hình ảnh mơ hồ thoát ẩn thoát hiện,nụ cười cay đắng lúc đó làm cô chẳng tài nào quên được...Điều đó có nghĩa là gì đây?

“Ly Lăng, cậu bảo nếu như mình cứ mơ đi mơ lại, tưởng niệm hình bóng một người nào đó thì phải làm như thế nào?” An Nguyệt mỉm cười gượng gạo cúi xuống nhìn sang cô bạn của mình, lặng lẽ bật ra một câu hỏi...Mà cô nàng này giờ vẫn bình tĩnh sống bước cạnh cô bỗng nhiên dừng lại đột ngột, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng và lúng túng,những người còn lại cũng không ai nói lời nào cả...cô nàng Tuyết Linh hay bất bệ cũng vô thức ngượng ngập tránh né ánh mắt cô...Từ khi tỉnh lại An Nguyệt phát hiện ra những người này có gì

đó vô cùng bất thường, ba mẹ cô cũng vậy...thật giống như là đang cố giấu giếm cô chuyện gì đó...cái không khí im lặng ngọt ngào ngoài ý muốn kéo dài ra làm An Nguyệt chán nản phải quay đầu lại, động tác dưới chân tăng lên bỏ xa mọi người.

“Thôi bỏ đi,tớ chỉ hỏi chơi thôi...Nếu các cậu không muốn trả lời cũng không sao” Đó là câu nói cuối cùng mà cô thốt ra khi thấy Ly Lăng chuẩn bị thay mặt muốn xin lỗi... phần còn lại là vì ngay lúc đó có một bóng lưng quen thuộc mặc áo sơ mi trắng cầm hành lý lướt qua ngay trước mặt cô,điều bộ khá gấp gáp nhưng lại thu hút ánh mắt của những người chung quanh.An Nguyệt không hiểu sao ngay khoảnh khắc đó mình lại muốn chạy theo mà lập tức ôm chầm lấy người phía trước, liền vô thức bỏ chạy xen vào giữa đám người đang chờ xếp hàng khám bệnh và bỏ lại đám bạn mình ngỡ ngàng phía sau...Bây giờ trong đầu óc cô chỉ có ba chữ “nhìn thấy khuôn mặt” của hắn mà thôi.Nhưng bước chân của người đó quá nhanh,cũng quá vô tình...lúc cô chạy được tới cổng thì người đó đã bước lên một chiếc xe hơi màu đen đậu sẵn lái đi mất...An Nguyệt thơ thẩn ngồi xuống mặt đất dưới chân nhìn theo hướng chiếc xe khuất dần, tim của cô vẫn chưa hồi phục hẳn sau biến chứng bất ngờ kia bây giờ lại đập nhanh như muốn vỡ ra...cô đang bị gì thế này?...

Thật may là lúc đó mọi người đến kịp thời đưa An Nguyệt trở lại phòng an toàn.Hoàng Minh bảo cô mới khỏi bệnh không nên làm những việc quá sức..còn lúc đó chỉ là do tim đập bất thường nên hơi mệt mỗi một chút,nếu như nghỉ ngơi ăn uống đầy đủ đến chiều thì cũng có thể xuất viện được rồi...Ba mẹ của An Nguyệt nghe xong liền rất vui mừng,ngay lập tức chạy đi báo tin cho những người trong dòng họ,chỉ còn để lại cô và những người bạn thân lại trong phòng...nhưng trước khi đi ba cô còn ra hiệu gật đầu với Ly Lăng...Không khí bỗng nhiên ngọt ngào hơn hẳn,An Nguyệt hiểu sẽ có điều gì đó diễn ra nhưng cô cũng chỉ biết im lặng...cuối cùng Ly Lăng mới lên tiếng phá vỡ mọi giới hạn,đi đến bên cạnh nắm tay cô mà nhẹ nhàng nói:

“An Nguyệt...thật ra câu chuyện này đáng lẽ bọn tớ phải nói cho cậu biết từ lâu lắm rồi...chỉ là bọn tớ không thể tiết lộ được nếu không sẽ gặp phải những điều không hay...hai cô chú cũng không muốn cậu phải chịu thêm việc gì nữa.Nhưng mọi người đều nghĩ cậu có quyền được biết hết sự thật...sự thật về số phận của cậu...Trước giờ cậu lại là người theo chủ nghĩa vô thần nên cậu có thể sẽ không tin được.Chuyện này có lẽ rất dài, tớ sẽ không kể ra hết tuy nhiên cậu nên biết rằng cậu đáng lẽ phải chết đi...nhưng những thứ đó đều là do sơ sót trong lúc sắp xếp lại sổ sách của phán quan,hơn nữa cậu còn lương duyên nghìn năm chưa dứt.Cuối cùng đành phải tìm tới Tuyết Linh nghĩ cách đưa cậu vào một thân xác nào đó làmchuyện lớn thì mới có thể hoàn dương.Mọi người phải khó khăn lắm mới thấy được người kia của cậu ...không ngờ hắn xui xẻo gặp phải một chuyện nhỏ nên bị thương nặng...người chị cả của hắn là một người có năng lực kỳ lạ,cô ấy đã đưa hai người cùng vào thế giới kia để làm lại mọi chuyện.Đó là vì sao tớ tìm mọi cách dụ cậu đọc bằng được ác nữ hậu cung ký....Cậu tin tưởng bọn tớ chứ?Đừng thơ thẩn như thế nữa, bất cứ người nào cũng đều quan tâm đến cậu mà...”-Ly Lăng nói xong thì dừng lại...Bỗng nhiên một cơn gió nhẹ đung đưa tấm màn cửa mang theo những cánh hoa quế màu vàng nhạt từ đầu đó mang tới, rơi trên cánh tay đang để trên cửa sổ của cô gái trên giường...ánh sáng trong chỗ sâu nhất của bộ não đột nhiên bừng sáng...những hình ảnh kia...

An Nguyệt nghe hết câu chuyện, nhìn cánh hoa nhỏ kia một lúc rồi vội vã bật dậy,cảm thấy rất kích động, khóe mắt lại trở nên mờ nhạt...Xem ra ông trời thực sự muốn chỉ đường cho cô.Tìm lại một lần nữa chạy tiếp sức trong lòng ngực, lao xuống giường liền vội hỏi,không cho Ly Lăng cơ hội nói câu nào:

“Tức là hắn ta cũng đã trở về giống tớ đúng không?Người đó chính là hắn ta đúng không?Hắn ta ở đâu?tớ muốn gặp hắn...tớ...tớ muốn nhìn thấy hắn.Tuyết đối không thể chậm trễ”

Mọi người nhìn nhau, Tuyết Linh hơi nhíu mày...sau đó lên tiếng:

“Vậy thì theo tớ, không được hối hận nếu không tớ sẽ quăng cậu lại đấy”

Bọn họ nắm tay nhau chạy như bay qua những con đường lát đá tuyệt đẹp của bệnh viện để tiến đến chiếc xe đậu phía ngoài của Tuyết Linh.An Nguyệt cảm thấy mình vô cùng tràn trề hy vọng...cuối cùng thì cô cũng có thể hiểu được tất cả rồi...xin hãy đợi em một lát...”- ý nghĩ kia bay theo cơn gió truyền đến một nơi xa xôi nào đó của thành phố...

88. Chương 68

Chiếc xe mini cooper màu đen lướt nhanh như gió, len lỏi qua dòng người đông đúc chật chội của đường phố rồi tiến vào một con đường khá vắng vẻ nhưng lại nằm cạnh hai khu đô thị mới cao cấp, dọc theo bên đường rợp bóng mát của cây xanh. Tốc độ của chiếc xe bắt đầu chậm lại dần rồi dừng hẳn trước một tòa nhà kiểu cách hiện đại pha chút phá cách nghiêng về Retro cổ điển. Nơi này có vẻ là nơi nổi bật kỳ lạ nhất trên con đường không bóng người qua lại, không khỏi làm người ta có vẻ tò mò, mà bên cạnh còn có một tấm bảng khắc chữ nổi ghi rõ: Văn phòng luật sư tư vấn Tuyết Linh. An Nguyệt liếc nhìn tấm bảng một chút, tuy làm bạn khá lâu nhưng cô cũng không rõ lắm về cô nàng này, mà hình như chỉ có Ly Lăng mới có thể xen vào cuộc sống cứng nhắc của cậu ấy. Không hiểu cảm giác của một người IQ cao EQ thấp thì sẽ như thế nào nhỉ?... cô không muốn nghĩ tới đâu...

“Không ngờ văn phòng của cậu đẹp như vậy nha, thế mà không chịu đưa bọn tớ đến chơi sớm hơn”- Cô nàng Ngọc Lam nhảy ra khỏi xe đầu tiên nhìn thấy phong cảnh thì xuýt xoa lên tiếng, chạy đi chạy lại thích thú quan sát khắp mọi nơi. Ly Lăng và Như Băng chỉ đứng yên tại chỗ mà mỉm cười... đây cũng không phải lần đầu hai người đến đây. Lần đó do Lam bắt ngờ đi du lịch xa cùng gia đình nên không thể đến được.

Mà vị chủ nhà- Tuyết Linh vẫn đang bận rộn xem xét lại chiếc xe yêu dấu của mình không thèm trả lời câu hỏi, chỉ dùng đôi mắt sắc bén mà liếc Ngọc Lam một cái rồi kêu . Cuối cùng cô nàng mới chịu bước xuống, tiếng giày Converse chạm đất nhẹ nhàng... Ngay lúc đó lại có một cơn gió mạnh thổi đến làm bụi cát bay mù mịt và tiếng chuông gió thủy tinh-thứ duy nhất không hợp với kiểu cách văn phòng kia vang lên tiếng kêu leng keng, một bóng mèo đen nhảy từ bờ rào đối diện phóng đến trước mặt các cô, trèo lên đôi mắt vàng rồi biến mất. Không khí ảm đạm có chút gì đó rùng rợn làm người ta lạnh hết cả gáy. Nhưng Tuyết Linh không có vẻ gì là ngạc nhiên hay sợ sệt mà cầm một chùm chìa khóa tiến đến cánh cổng lớn từ từ mở nó ra... cánh cửa thép nặng nề chuyển động để lộ con đường lát gạch đen. Lúc này cô nàng mới quay ra sau cất giọng:

“Các cậu đi vào trong đi, cẩn thận một chút đừng làm hư đồ của tớ”- Tuyết Linh dặn dò xong rồi phóng vụt đi đâu mất để lại An Nguyệt, Như Băng , Ly Lăng và Ngọc Lam đứng trước bậc thềm tòa nhà hoàn toàn đóng kín cửa, tuy có kính nhưng bên trong lại tối đen như mực một cách không rõ ràng, dây leo buông đầy từ một ban công xây chéch bên cạnh rủ xuống cửa kính. Ly Lăng bỗng nhiên tiến lên trước ra hiệu mọi người theo sau, các cô vừa bước lên thì cánh cửa đã tự động hé mở lộ ra không gian tối om bên trong. Cánh cửa phía sau lưng bỗng nhiên đóng sầm lại, ánh sáng bật lên chiếu hết mọi quan cảnh. Trước mặt An Nguyệt là một gian nội thất trong nhà ấm cúng kiểu Retro tuyệt đẹp với những chiếc ghế bành thủy tinh lót nệm nâu. Bên cạnh có rất nhiều giá sách cao chót vót chạm trần làm An Nguyệt nhớ đến Ngự thư phòng... Mà trên bàn đầy hồ sơ lại có đặt một bộ bài Tarot, An Nguyệt khó hiểu tiến đến cầm nó lên thì nghe tiếng Tuyết Linh chặn lại. Cô nàng này không biết từ khi nào thì xuất hiện ở đây.

“Cậu bị ăn mất não rồi hả? Đã bảo không được chạm lung tung vào đồ đạc. Cái thứ đó có thể làm thay đổi vận mệnh mọi người trong nhà này đấy. Lúc đó cậu lấu gì đèn? Các cậu đi theo tớ , cẩn thận một chút.”

An Nguyệt nheo nheo mắt tiếp thu mấy lời kia. Dù sao cô cũng trải qua quá nhiều thứ quái dị rồi nên những chuyện này không phải lạ lùng nữa. Chỉ là bộ bài kia thực sự thay đổi được vận mệnh sao? Vì sao nó lại ở trong nhà Linh?- đầu óc tuy rối tung rối mù lên nhưng cũng phải đi theo, mà căn nhà này thoạt nhìn khá nhỏ nhưng không hiểu sao lại có đường đi dài như thế... cuối cùng cô cũng nhìn thấy được một cánh cửa gỗ phía cuối con đường... không có tiếng động nào cả ngoài gót giày chạm trên mặt sàn. Hai bên tường thật giống như nở rộng ra... Cánh cửa lại tự bật mở, và một người con gái đã ngồi sẵn ở đó...

“Trường... trường... trường công chúa”- An Nguyệt là người thốt lên đầu tiên, không thể tin được vào mắt của mình nữa. Nhưng ngồi giữa không gian kỳ lạ có đặt những thứ quái dị nhất mà cô từng biết : Quả cầu pha lê, một cái xác chết khô của loài quạ , những bộ bài Tây ... một chùm đèn đen phát ra ánh sáng mờ treo phía trên đầu giống như được tạo ra bằng xương. Trường công chúa bằng da bằng thịt đang ngồi trên ghế bành đen mỉm cười với cô.

“An Nguyệt, lâu rồi không gặp... Bất quá chị không còn là trường công chúa gì đó nữa... Chị vẫn thích tự gọi mình là Hoa Hoa pháp sư hơn. Kỳ Hoa chỉ là một nhân vật chị tách ra từ chính mình thôi. Chị đã đợi em lâu lắm rồi, chị biết em sẽ không phụ thằng em trai gốc gác của chị đâu... Mọi người xin mau ngồi xuống đừng nghe ta nói , chủ nhà có vẻ không vui lắm...”- Kỳ Hoa lắc đầu nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo

của Tuyết Linh... đưa ghế cho các cô ngồi xuống. An Nguyệt im lặng một lát sau đó mới hỏi tiếp, giống như không còn giữ được bình tĩnh nữa.

” Vậy rốt cuộc mọi thứ nghĩa là sao? Tại sao lại đưa tôi đến nơi đó. Những chuyện này khi nào mới đầy đủ đây?”

“Em phải bình tĩnh một chút, chị sẽ kể hết cho em nghe. Hôm đó em vừa lên cơn đau tim thì Tuyết Linh đã liên lạc với chị. Có thể em không tin nhưng Tuyết Linh và chị đều có năng lực giống nhau, tuy nhiên em ấy còn quản nhiệm vụ giải quyết những vụ bê bối do thần tiên hay ma quỷ gây ra. Đó cũng chính là lý do ta đồng ý giúp đỡ, hướng hồ cả hai còn mối duyên trời định không thể dứt... Chắc em cũng mơ hồ đoán được em trai ta chính là người kia đúng không? Nhưng từ sau lần bị từ chối đó nó dần trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều, chị đã cố khuyên nhủ nó nhưng nó vẫn không hiểu. Chị không thể nói ra chuyện giữa em và nó, lúc đó mới có thể để hai đứa bình an đến với nhau. Em có biết chị phải tốn một khoản hồi lộ không nhỏ cho tên Diêm Vương chết tiết kia mới có thể tách ra để vào bên trong truyện không? Thực ra cuốn ác nữ hậu cung kỳ kia có hai bản khác nhau, chị dùng bản thứ nhất để dụ em đọc, bản còn lại hoàn toàn để em quyết định kết cục... và thật may là em đã làm được nó... Em thật sự rất tuyệt vời.”- Kỳ Hoa mỉm cười trấn an cô, cô gái này đã làm rất tốt mọi việc.

“Anh ấy... anh ấy đang ở đâu? Em phải đến gặp anh ấy!”-An Nguyệt la lên, cô phải gấp hần ngay lập tức... Cô không muốn bỏ lỡ bất cứ điều gì trong cuộc đời mình nữa, số phận của cô là do chính cô tự quyết định!

“Đây là kiếp nạn cuối cùng của hai đứa... Chi nhánh công ty của nó bên nước ngoài đang bắt ngờ có một đối tác lớn. Nếu chị không làm thì 10 phút nữa máy bay sẽ cất cánh... Em phải nhanh lên mới được, chúc em may mắn”- Kỳ Hoa nói như không có chuyện gì xảy ra mà cúi đầu uống trà. An Nguyệt hốt hoảng kéo tay cô nàng Tuyết Linh chạy đi. Mọi người vội vã chào rồi cũng chạy theo, để lại Kỳ Hoa không biết từ lúc nào đã ôm trên tay một con mèo đen. Cô nhẹ xoa đầu nó, hỏi nhỏ:

“Kiata, mày bảo xem có phải là duyên phận thật tuyệt vời không?”

Tại sân bay...

An Nguyệt bỏ lại hết mọi người phía sau mà chen vào dòng người đông đúc chật chội, còn va vào người khác rồi rít xin lỗi không ít lần... Nhưng cô còn tâm trí đâu để suy nghĩ nữa chứ? Thành phố này có rất nhiều sân bay, nhưng không hiểu sao cô lại không nghĩ ngợi gì mà chạy ngay đến đây, dù sao cũng không còn nhiều thời gian nữa rồi. An Nguyệt vội vã đi thẳng vào chỗ đặt vé ngơ ngác nhìn xung quanh... không thấy bóng dáng kia, không lẽ hần đi rồi sao?... Đột nhiên ở phía cuối dòng người đông đúc vội vã kia, lại nhìn thấy một bóng dáng cao lớn thẳng tắp nổi bật... An Nguyệt lao tới la lên:

“Tên Kỳ Nhật chết tiết kia, nếu anh dám đi bỏ em thì đừng mong gì đến hoàng tử thái tử gì nữa”

Người kia giật mình quay lại, bước chân cũng dừng hần thì đã bị An Nguyệt nắm áo sơ mi kéo xuống, nhướn người đặt một nụ hôn lên môi hần... Kỳ Nhật ngơ ngẩn hồi lâu, sau cùng mới quăng vali xuống rồi bế bổng hần người trong lòng lên tiếp nhận lời khiêu chiến của cô, mãnh liệt mà dịu dàng hôn An Nguyệt...

Dòng người đông đúc qua lại dừng hần, tiếng vỗ tay đồng loạt bắt chợt vang lên như ủng hộ cho mối lương duyên tuyệt đẹp của hai người yêu nhau... mà nhân vật chính đứng giữa vẫn như cũ không hề buông ra, như ngày càng say đắm hơn. Ly Lăng, Như Băng, Ngọc Lam đều mỉm cười, kể cả cô nàng Tuyết Linh cũng phải đồng tình một cách rạng rỡ nhất có thể.

Không còn hậu cung, không còn hoàng thượng, hoàng hậu hay đấu đá gì đó nữa... chỉ còn lại duy nhất tình yêu mà em dành cho anh...

Yêu thương đến vì duyên phận, nhưng quan trọng nhất phải tự bản thân chúng ta là người điều khiển nó, và lúc đó hạnh phúc sẽ tự đến mà thôi...

89. Chương 69: Ngoại Truyện 1: Lặng Lẽ

Trong một khoảnh khắc nào đó, cơ thể của bạn sẽ không thể tự chủ được hành động của chính mình mà dẫn đến mâu thuẫn...

Từ khi còn rất nhỏ,hắn luôn có những giấc mơ kỳ lạ hằng đêm về một thế giới xa xôi nào đó với những thứ kỳ quái,có những đồ vật gọi là xe hơi , ti vi, máy bay...những thứ mà mãi đến ngàn năm sau mới có thể tận mắt nhìn thấy được...rồi cả một nụ cười khắc sâu vào tâm trí không thể nào dứt bỏ,không thể nào không nghĩ về.Lúc đó hắn chỉ xem mọi chuyện như một giấc mộng kỳ lạ vô nghĩa, và theo thời gian, cũng sẽ dần dần phai mờ nhạt nhòa...

Không phải không yêu, mà là vì nỗi tương tư quá sâu đậm,không thể nào diễn tả được bằng lời nói...Kỳ Nhật hấn đã từng gặp qua rất nhiều kẻ ngu ngốc , thậm chí điên cuồng chỉ vì một chữ “tình” , liệu một chữ đó có thể ảnh hưởng đến thế sao?-Hắn tò mò hỏi mẫu hậu đang ngồi bóc vỏ quýt bên cạnh, lúc đó nàng chỉ mỉm cười, xoa đầu hắn vài cái,dịu dàng nói: ” Một khi con đã tìm được người con sẵn sàng dùng cả giang sơn hay mạng sống để đánh đổi,con sẽ hiểu được điều đó thôi.”- Hắn chỉ cười khinh miệt...chỉ là một nữ nhân thôi mà , có đáng phải vứt bỏ mọi thứ không?...Nhưng trong đầu lại không tự chủ mà nghĩ đến người con gái hằng đêm xuất hiện trong giấc mộng...

Sau khi mẫu thân chết đi,hắn cũng không còn gì để nuôi tiếc , dần dần trở thành một kẻ xa cách lạnh lùng, cuộc sống và số phận phải làm một đấng quân vương không cho phép hắn ,được có giây phút nào mềm yếu.Tất cả mọi thứ xung quanh đều là công cụ để thực hiện lý tưởng lớn của đời mình, nhạt nhẽo rỗng tuếch... cuộc sống tưởng chừng cứ vô nghĩa trôi đi như thế...cho đến khi nàng xuất hiện...

Lần đầu tiên hắn gặp nàng là ở Ngự hoa viên, hắn cốt theo dõi chỉ muốn xem thử nàng là một kẻ như thế nào, lại có thể làm Trang quý phi lo lắng chuyển đổi kế hoạch...Hôm đó là một ngày thu giữa mùa hoa quế nở rộ, một màu vàng nhẹ nhàng bao phủ không gian, một bóng hình nhỏ bé yếu điệu lại đủ sức làm nao lòng người....Không như lời bao người đồn đại,nàng một thân giản dị ôn hòa ,trong mắt hắn chính là thấp phần nổi bật,giây phút mà nàng mỉm cười cũng là lúc hắn ngây ngốc mất đi tự chủ . Hình ảnh cũ từ thuở ấu thơ lại thoáng chốc xuất hiện, làm cho hắn khó chịu nắm chặt long bào, buộc bản thân xoay người rời đi...

Lần đầu tiên ở Như Nguyệt các, hắn không hiểu vì sao lúc đó chỉ muốn ôm thật chặt nàng vào trong lồng ngực, xúc động muốn hôn nàng... thậm chí là thỏa mãn dục vọng đang gào thét trong cơ thể... Nhưng hắn không làm được... hắn không muốn nàng va vào sự tranh đoạt tàn ác kia... Hắn đồng ý kế ước vụng về của nàng cũng là vì muốn ở cạnh nàng nhiều thêm chút nữa, thỏa sức yêu thương , lấp đầy thứ cảm giác kỳ lạ không ngừng dâng trào....và rồi thời gian cứ thế trôi qua, xúc cảm đó ngày một lớn dần lên trong lòng hắn,điên cuồng đục khoét trái tim đã khóa lại thật lâu, tưởng chừng không bao giờ hé mở nữa... Lúc đó cũng là khi hắn lo lắng nhận ra Giang tu nghi đã bắt đầu nghi ngờ mình,lo sợ nàng gặp chuyện, đành phải nhẫn tâm rời đi,tự nhủ không bao giờ trở lại nữa...Nhưng hắn lại không thể kìm chế được bản thân mình... muốn nhìn thấy nàng, muốn chạm vào da thịt mềm mại của nàng, muốn yêu thương nàng...Hắn dùng vẻ ngoài lạnh lùng vô tâm kia để nàng chán ghét, nhưng bản thân lại day dứt khôn nguôi...Không một ai biết Thanh Long điện có đường tắt dẫn đến Như Nguyệt các, và hắn luôn len lút theo dõi nàng không rời,nhìn nàng mỉm cười,nhìn nàng lười biếng nằm trên trường kỷ...nhìn nàng khóc...Những điều đó đều làm tim hắn đập như điên trong lồng ngực...Hắn không phải là gốc tử... hắn biết mình đã yêu lòng mà yêu thương nàng, điều mà trước kia dù là nhắc đến cũng làm cho bản thân khinh miệt...Nhưng yêu thì sao chứ? Hoàng cung này hiểm ác như vậy... ái tình chính là chuyện cấm kỵ nhất, điều đó chỉ càng làm nàng gặp phải chuyện không hay mà thôi...

Giây phút nàng ngất đi vì bình thuốc độc kia, hắn mười phần lo lắng,cảm giác sắp mất đi nàng làm hắn như rơi vào hố sâu tuyệt vọng, ăn không ngon, ngủ không yên nhưng vẫn phải kiềm chế bản thân không được đến thăm nàng.Hắn vẫn lên triều, bàn bạc chính sự,sinh hoạt như bình thường nhưng ban đêm lại tìm đến Như Nguyệt các...hắn chỉ có thể lặng lẽ ngắm nhìn nàng,ôm lấy thân thể nhỏ bé yếu ớt của nàng vào trong ngực , cảm nhận chút hơi thở như có thể dừng lại bất cứ khi nào, chỉ cần hắn sơ ý một phút... rồi trần trọc hôn lên đôi môi anh đào kia,gióng như hòa nàng vào trong cơ thể...trước giờ hắn chưa từng có cảm giác sợ hãi như thế ,dù cho có là lúc mẫu thân rời đi chăng nữa...

Không một ai biết hắn trước giờ không hề thị tẩm bất cứ nữ nhân nào trong hậu cung.Tất cả đều do hắn cố công giàn dựng ra để che mắt kẻ khác... Hắn đã rất tức giận, thật sự tức giận khi biết nàng qua lại với Phó Đình Xuyên... thậm chí là Tam đệ mà hắn tin tưởng nhất, một mặt cảnh cáo bọn họ tránh xa nàng một chút, mặt kia lại điên cuồng chiếm giữ nàng, muốn nàng mãi mãi thuộc về hắn...Giây phút nàng nép như cánh chim nhỏ vào lồng ngực , hỏi hắn có yêu nàng không...tim hắn lại một lần nữa lệch đi nhịp điệu

bình thường, nhưng hắn chỉ im lặng... Đôi khi nào mọi chuyện hoàn toàn kết thúc, lúc đó hắn sẽ đích thân nói cho nàng nghe....

Hắn biết Giang hiền nghi và muội muội của ả không hề mang long bào... nhưng lại mượn có đó để giam giữ nàng lại trong hoàng cung... Hắn biết nàng chán ghét cuộc sống đấu đá nơi hồng nhan vô lệ ... nhưng làm sao hắn có thể cho phép nàng dám rời khỏi hắn? Nàng hận cũng được, yêu cũng được... nhưng xin nàng đừng rời bỏ ta...

Khi hắn biết nàng vẫn còn sống, liền lập tức giao lại công việc triều chính, cùng Phó Đình Xuyên không ăn không ngủ ,một mạch phóng tới Tinh quốc... Thật may trước khi đi Hoàng tử đã cảnh báo việc Cảnh Long để giữ trò... hắn liền tương kế tựu kế đánh tráo mọi thứ, rút cuộc cứu thoát được nàng....

Nhưng hắn còn chưa kịp thổ lộ , chưa kịp danh chính ngôn thuận yêu thương nàng , nàng đã lại rời đi một lần nữa... không phải giả vờ, không phải kế hoạch.... nàng thật sự rời xa khỏi hắn, chỉ để lại lời nói vô tình kia, bảo hắn quên nàng đi. Quên sao? Nàng làm hắn nhung nhớ khôn nguôi, tương tư trăm bề, giờ lại bảo hắn quên nàng? Nàng đừng mơ tưởng!... Giây phút đó hắn chỉ biết ôm lấy cơ thể đã lạnh lẽo tím tái vì độc của nàng, đau khổ rơi từng giọt nước mắt không thể nào kìm nén... cung điện dành riêng cho nàng hắn vẫn còn đang xây, phượng bào đỏ thắm cất công chuẩn bị nàng còn chưa mặc... thậm chí nàng còn chưa nghe hắn nói “ta yêu nàng”... làm sao nàng có thể nhẫn tâm đến thế?

Tất cả mọi thứ kẻ khác muốn, hắn đều có được. ...Nhưng thứ hắn muốn, lại vượt khỏi tầm tay... Nàng đi rồi thì giang sơn, châu báu này đối với ta còn nghĩa lý gì nữa đây?

Sau ngày đại hôn của Hoàng tử và tam đệ, hắn chỉ để lại một phong thư, giao lại toàn quyền cho Phó Đình Xuyên... sau đó ôm xác của nàng tìm đến vực sâu nhất Kỳ quốc, không do dự mà nhảy xuống, kết thúc một cuộc đời...

Liệu duyên phận có còn để ta gặp nàng nữa không?...

90. Chương 70: Ngoại Truyện 2: Đào Hoa Gặp Hận

Trong Ngọc Xuân lâu, một đám mỹ nữ xinh đẹp, đủ loại thân hình cùng tính cách, đang vây lấy một bóng áo trắng vô cùng tiêu sái. Mà cái tên đào hoa chủ mưu kia lại đang ngồi giữa rừng hoa khoe sắc muôn hương, thích thú nở nụ cười cuốn hút, một tay cầm ly rượu ngon thượng hạng, tay kia lại ôm eo mỹ nhân gỡ giọng treu đùa. Mặc dù ở bên trong một nơi tường chừng dong chi tục phấn như vậy, cảnh sắc kia lại nổi bật hơn người, không thể không thu hút sự chú ý của kẻ khác. Cái người đào hoa kia không ai khác chính là Tam vương gia, người nổi tiếng tuần tú bật nhất kinh thành của Kỳ quốc.

“Vương gia, thiếp biết ngài còn uống được mà, đêm nay vương gia ở lại đây cùng bọn tỳ muội thần thiếp đi nha. Chúng ta hứa sẽ chăm sóc cho ngài thật tốt mà, đảm bảo ngài sẽ không thể không hài lòng” - Một kỹ nữ mặc váy áo màu đỏ nổi bật, những mảnh vải được cắt xén và thêu hoa tinh tế , phô ra những nét đẹp quyến rũ nhất của người thiếu nữ. Da dẻ trắng hồng như ngọc, đôi bàn tay lại mềm mại phong tình. Quả thật làm cho người khác phải mất cả hồn phách...bất quá không hiểu vì lý do gì, Kỳ Hàn trong mắt lại mang theo vẻ chán ghét, chồm dậy đẩy nàng ta ra khỏi ngực...Hắn đứng dậy, mở quạt ra một cách tiêu sái, quăng một hai thỏi vàng lên bàn sau đó bước ra khỏi phòng. Vị tú bà đang tiếp một đại gia ở gần đó thấy vậy, liền vội vã chạy đến, nhanh miệng vẫy vẫy khăn lụa, ỏng ẹo nói:

“Vương gia, sao hôm nay ngài lại rời đi sớm như vậy chứ? Mau mau... mau mau đi ra hết đi, hôm nay các người làm sao hết vậy?, làm mất hết cảm giác của vương gia đây à. Ngài có muốn ta giới thiệu thêm vài mỹ nhân khác không? Đảm bảo sẽ làm vương gia hài lòng. Khuynh Thành, Vương Quân,...ra đây chào Tam vương gia đi nào, hầu hạ tốt một...”-Tú bà mới nói được vài chữ thì đã bị chặn lại, Kỳ Hàn nhún mày không vui, tỏ ý không muốn tìm thêm vị hoa khôi nào khác. Đối với hắn, kỹ viện chính là nơi khuây khỏa giải sầu, không phải xem là nơi thỏa mãn dục vọng như những tên nam nhân khác, hơn nữa hắn rất căm ghét những nữ nhân thích dựa vào sắc đẹp để mê hoặc kẻ khác...Hắn cũng không phải là kẻ tùy tiện như trong lời đồn đại,

chỉ có người xứng đáng mới được lên giường với hần . Lý tưởng của mẫu thân,lời dạy của nàng có ảnh hưởng rất lớn đến hần và Hoàng huynh,rằng chỉ có người mình thực sự yêu thương,mới có thể làm chuyện vượt giới hạn...Kỳ Hàn nghĩ thế,chân bước ra khỏi cửa lâu,mặc cho lời năn nỉ mời gọi của tú bà...Nhưng mắt hần lại lập tức hướng đến một góc khác,nơi có một thiếu nữ đang cầm một xấp vải thêu tuyệt đẹp, đưa cho chường quây.Mặc dù nàng đứng quay người,không nhìn rõ dung mạo,nhưng dựa vào ánh mắt từng trải của chính mình.Dựa vào dáng người nhu hòa yếu điệu, vòng eo nhỏ cuốn hút khuất sâu lớp vải trung đẳng cùng mái tóc dài mượt,hần tin chắc đây chính là một mỹ nhân không hơn không kém....Cũng thật thú vị,lâu rồi chưa được nhìn thấy thể loại giản dị dịu dàng này...Mà cũng không chắc, An sung viên cũng thuộc loại giống vậy,nhưng nàng lại là của hoàng huynh,không thể đụng đến...Kỳ Hàn vẫn tiếp tục nhìn theo bóng dáng của nàng , cho đến khi nàng khuất sau ngõ hẹp.

Nghĩ là làm,hần đi tới chỗ quây hàng kia,quăng lên quây một thỏi bạc,phe phẩy cây quạt,hỏi: ” Tiểu cô nương vừa đứng ở nơi này là con cái nhà nào?”

Tên chường quây cầm thỏi bạc được đúc vô cùng tinh tế lên ngắm nghía,xuýt xoa không ngớt.Hần ngọt xớt cười nhìn nam nhân tuấn tú trước mắt,buông ra một câu:” Đại gia tôn kính của ta, ta nói ngài nghe.Nàng ấy vô cùng nổi tiếng ở chốn phong cảnh hữu tình này, đại gia tới đây mà lại không có nghe danh nàng ấy sao?Nàng họ Vi,tên My Uyển,năm nay vừa tròn 17 tuổi.Nàng là con gái Vi viên ngoại,cũng là giai nhân nổi tiếng chốn này, ta khuyên ngài nếu muốn cầu hôn với nàng thì nên nhanh chân một chút mới được.Nàng ta chính là người trong mộng của tất cả nam nhân chưa lập gia thất ở đây đó.”

Kỳ Hàn nhú mày, Vi My Uyển,thật là một cái tên nghe rất thuận tai.Bất quá hần cũng không có ý định hướng nàng cầu hôn,trước hết phải đi tìm hiểu một chút đã...

“Công tử ở đằng đó,mời ngài mau bước ra khỏi chỗ nấp,có chuyện gì cứ đối mặt cùng dân nữ mà nói chuyện,hà có gì phải lén la lén lút theo dõi như thế chứ?”- Vi My Uyển đi ở phía trước nhẵn mặt,gần mấy hôm nay nàng biết rõ có kẻ đi theo sau lưng mình,thập phần không vui,nhiều lần ngó ý muốn mời hần ra.Thế mà hần vẫn cứ cứng đầu như thế,bảo cô không khó chịu làm sao được chứ?Mấy kẻ lén lút như thế này cô từng gặp rất nhiều lần,nhưng cái kiểu dai dẳng như thế này đúng là lần đầu tiên mới gặp...Cô vừa dứt lời thì trước mặt đã có một nam nhân mặc y phục trắng xuất hiện trước mặt,đáp xuống từ khoảng không thật giống như cao nhân giáng thế :khuôn mặt tuấn tú,phong thái phi phàm,cộng thêm đôi mắt hoa đào kia đúng là làm cho thiếu nữ độ tuổi xuân phải chết mê chết mệt.Cô không vui,khoanh tay nhìn hần:

“Này,công tử đây nhìn dáng dấp không tệ,chắc cũng là kẻ chính nhân quân tử,vì sao lại không ngừng đi theo dân nữ ở khắp nơi như thế? Không biết công tử đây có gì muốn dạy bảo,hay thỉnh giáo?”

Cái tên theo dõi lén la lén lút kia không ai khác chính là Tam vương gia Kỳ Hàn của chúng ta,hần nghe tiểu mỹ nhân phía trước có vẻ tức giận xù lông lên thì bật cười.Loại nàng càng thu hút sự chú ý của hần,nhu mì nhưng không để người ta khi dễ mình được,hần gấp quạt lại,tiến lên phía trước chấp quyền,bắt đầu nói:

“Vi cô nương,cô nương cũng thật quá tinh mắt rồi,tại hạ trước đây lưu lạc giang hồ nhiều năm cũng chưa có gặp phải ai tinh tế như vậy...quả thật báỉ phục,báỉ phục...Không giấu gì cô nương,ta nghe nói phong cảnh nơi đây tươi đẹp,mới thích thú đến đây thưởng ngoạn nghỉ ngơi.Chỉ là nghe danh cô nương tài nữ đã lâu,lại chưa từng gặp mặt qua,nên mới tò mò đi theo,không hề có ý muốn xúc phạm cô nương.Mong cô nương bỏ qua cho...Tại hạ trước đây cũng có kết giao qua với nhiều nhân tài,cao nhân nổi danh Kỳ quốc,không biết Vi cô nương có đồng ý kết gia cùng tại hạ hay không?”

Vi My Uyển nghe xong , cơn giận vơi đi không ít.Nàng mỉm cười,gật đầu chấp thuận:

“Nếu công tử đã có tâm như thế, thì My Uyển làm sao có thể chối từ đây?”-Nàng cười cười,trong lòng lại thầm nói..Nếu mà dám làm gì bốn cô nương,biết tay với ta!

Câu chuyện tình yêu của hai người này cứ thế mà bắt đầu như vậy...đến khi Tam vương gia của chúng ta hoàn toàn bị thu phục...chuyện đó thì ta không kể hết đâu...

91. Chương 71: Ngoại Truyện 3: Ngày Hạnh Phúc (1)

Trụ sở tập đoàn giải trí Nhật Hoa...

An Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà cao phía trước mắt, có trời mới biết cô hồi hộp như thế nào khi nhận được điện thoại của anh ấy. Còn không nghĩ ngợi gì mà xin phép viện trưởng về sớm, lao thẳng ra khỏi chỗ làm mà chạy đến đây, mang theo thức ăn trưa. An Nguyệt di chuyển chậm chạp đến cửa lớn, còn cẩn thận ngẩng lại chính mình qua cửa kính, cô sẽ không phải quá hở hang đấy chứ? Sau khi được xuất viện, cô đã cắt hết tất cả tài liệu thực sĩ, xin vào bệnh viện nơi Hoàng Minh đại thần làm trở thành bác sĩ, đồng thời tân trang lại bản thân. Một phần đều nhờ chị Hoa và đám bạn thân, đem cho hết đồng quần áo của cô, chất lại một đồng đồ hợp mốt... Tuổi thanh xuân của cô cứ như vậy mà quay trở lại, và có cả anh ở bên nữa...

“Xin chào, đây là tập đoàn giải trí Nhật Hoa, chúng tôi có thể giúp gì được cho cô đây?” - cô gái đeo bộ đàm ngẩng đầu, mỉm cười hỏi cô. Ánh mắt rất thân thiện cùng kính trọng, tay vẫn tiếp tục viết viết gì đó trên giấy, vô cùng bận rộn. An Nguyệt liếc nhìn xung quanh một chút, trả lời:

“Tôi muốn gặp chủ tịch Kỳ, phiền cô dẫn đường”

“Xin cô đợi một lát, bên kia có quầy giải khát miễn phí, xin cô cứ tự nhiên. Tôi sẽ liên lạc ngay với ngài chủ tịch.” - Cô lễ tân mắt mở to, hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó nhanh chóng trở lại phép tắc, đưa tay về phía bên trái mời cô gái phía trước ngồi xuống. Cô chỉ là hơi ngạc nhiên một chút, không nhớ dạo này chủ tịch nhà mình có qua lại với tiểu thư nào, hôm nay đột nhiên có mỹ nữ đến, quả thật đáng ngờ mà. Điện thoại được kết nối rồi, cô nàng vội hỏi thư ký chủ tịch, một lát sau đó miệng không khỏi há hốc mà gác điện thoại lại. Cô nàng vội vã chạy khỏi bàn, tới trước mặt An Nguyệt, cung kính nói:

” An tiểu thư, cô đến đây lại không báo trước cho chúng tôi đây chuẩn bị. Chúng tôi thật là có lỗi, mời cô đi theo tôi. Chủ tịch đang bận tiếp khách, tôi sẽ đưa cô vào văn phòng ngài ấy ngay lập tức, phiền cô chờ ngài chủ tịch một lát.” - Cô lễ tân vô cùng kích động, nhân vật lớn thế này đến đây, tại sao không ai báo trước chứ? Nếu không may vị mỹ nữ này khó tính, chẳng phải cô sẽ mất việc sao?... Đợi khi họ tổng xong nhân vật lớn đến cửa, lập tức bật bộ đàm lên, nói:

“Khẩn cấp, khẩn cấp, yêu cầu các bộ phận chú ý. Người có thể trở thành phu nhân chủ tịch đang có mặt tại đây, tuyệt đối không được xảy ra sơ sót nào.”

An Nguyệt đi dạo trong phòng anh, nơi này có treo rất nhiều những bức ảnh các ngôi sao mà công ty quản lý. Cô cũng chỉ mới biết việc này không lâu, và bạn trai của Như Băng chính là một ngôi sao lớn nổi tiếng thuộc tiếp quản của công ty, cũng là một game thủ vô cùng nổi tiếng trong giới eSport... Thật buồn là cô mới chỉ ngắt có hai tháng đã không đi kịp thời đại. An Nguyệt cười cười nhìn bàn làm việc của anh, cái người này luôn cho mình nghiêm khắc, thật ra tính tình lại vô cùng trẻ con, nhìn xem bàn làm việc của anh lộn xộn như thế nào. Bàn tay bất chợt dừng lại, vì trên bàn có một tờ giấy nháp, bảo cô mở ngăn kéo ra... tuy không hiểu lắm, cô vẫn làm theo, kéo ngăn bàn ra... bên trong là một chiếc hộp nhỏ, nằm bên cạnh xấp hình dày cộp... Mà tất cả đều là hình của cô, giống như mọi khoảnh khắc đều được ghi lại... An Nguyệt còn chưa kịp nhìn rõ, đã bị một bàn tay xoay người lại, và anh đang đứng trước mặt cô, áo vest chỉnh chu, trên tay cầm một bó hoa hồng lớn. Anh mỉm cười, cầm lấy chiếc hộp kia, mở ra để lộ chiếc nhẫn kim cương nhỏ nhắn nằm gọn trong lớp nhung đỏ:

“Hoàng hậu của anh, anh vẫn chưa nói được câu nói kia. Bây giờ không phải quá muộn rồi chứ? Em vẫn muốn sinh thái tử cho anh không?” - Kỳ Nhật quỳ xuống nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ yêu thương. An Nguyệt im lặng một chút, lao đến ôm lấy anh, nói:

“Như vậy cũng thật là thuận tiện cho anh rồi... Em đồng ý”

Ánh sáng rực rỡ của buổi trưa xuyên qua lớp màn che, lộ rõ hai bóng người đang ôm nhau, trao nhau một nụ hôn nồng cháy... thậm chí còn có một đám người không liên quan trốn sau cửa lớn bàn tán:

“Gê, gê, hèn chi thấy sáng hôm nay chủ tịch không ngừng lăm lăm lăm gì đó như một gã tự kỷ, thì ra là cầu hôn phu nhân nha.”

“Chúng ta có nên báo cáo cho giám đốc không nhỉ?”

“Cảnh lãng mạn như vậy...kệ họ đi, chúng ta còn nhiều thời gian mà...”

92. Chương 72: Ngoại Truyện 3: Ngày Hạnh Phúc (2)

Tường thuật đám cưới thế kỷ đáng được mong đợi nhất từ 1000 năm qua.

” Xin chào, chúc mừng truyện đã kết thúc, tôi là Giang Hiền Nghi đây, các bạn còn nhớ tôi đấy chứ?. Hôm nay tôi xuất hiện với thân phận là MC cho đám cưới. Mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ không bỏ lại từ nghĩa trang chỉ để lên đây phá buổi lễ này đâu. Chúng ta tìm xem cô dâu đang ở đâu nhé” *cười cười, chạy đến một cánh cửa, mở ra*

An Nguyệt tự ngắm nhìn chính bản thân trong gương, cũng đã lâu rồi cô chưa được trang điểm làm đẹp như thế này...Mái tóc dài ngang vai được tết thành một búi lớn, điểm xuyến những bông hoa quế vàng, đơn giản nhưng tuyệt đẹp. Váy cưới ngấn màu trắng tinh khiết làm lộ ra bờ vai nhỏ nhắn, cùng đôi chân thon dài, khăn voan trên đầu trải tận phía sau...Mọi thứ giống như một giấc mơ vậy, nhưng cô không sợ nó biến mất như trước nữa. Hạnh phúc luôn hiện hữu xung quanh cô, nhờ có sự quan tâm của anh.

“Chà chà, An Nguyệt, cô mặc váy cưới hiện đại thật là đẹp đó. Đáng tiếc nhan sắc của thân thể này vẫn còn thua xa thân xác kia, tất nhiên là thua xa tôi à nha...cái gương này trông hình rõ quá, để tôi mang nó về cổ đại đi”- Một bóng người xuất hiện từ phía sau lưng, mặc sườn xám Bắc Kinh bằng lụa quý. An Nguyệt cười cười, thật sự cô cũng không biết vì sao chị Hoa có thể làm ra được mấy trò này...mời Giang Hiền Nghi từ địa phủ lên dự tiệc? Chị ấy thật là kỳ quặc, nhưng mà cô thích như vậy đó...Cô nhìn Giang Hiền Nghi thích thú đi xung quanh, sau đó nói với cô còn phải ra trực tiếp bên ngoài, nên biến mất ngay lập tức.

Bên ngoài nhà thờ nằm trên ngọn núi cao ngay giữa lòng thành phố, có một dàn xe hơi sang trọng đã đợi sẵn. Dẫn đầu đoàn xe chính là một chiếc Lamborghini mui trần được trang trí bằng vòng trái tim kết từ hoa hồng đỏ rực, phía sau nó chính là chiếc mini cooper quen thuộc, hôm nay được phủ lên một lớp họa tiết sắc sảo...tất nhiên chủ ý này là của Ngọc Lam cùng Ly Lăng, và Tuyết Linh rất không hài lòng. Cô nàng hiện giờ đang khó chịu nhìn chiếc xe hơi yêu quý của mình, hôm nay cô đã chịu rũ bỏ những bộ đồ kỳ quặc, khoác lên mình chiếc váy phụ dâu màu tím hoa tử đằng. Bên cạnh chính là Ly Lăng, Như Băng, Ngọc Lam đang tỏ vẻ mình không liên can, cũng mặc váy phụ dâu.

“Này, các cậu thấy chú rể với đám phù rể không?”

“Kệ bọn họ, tụi mình đi vào tìm Nguyệt đi...Này Tuyết Linh, cậu chạy đi đâu thế?”-Như Băng nhún vai, lừa mọi người vào trong nhưng lại chợt thấy Linh phóng vụt đi. Cô chỉ hỏi được như vậy thôi, lúc nào cũng thần bí kỳ lạ như thế. Nhưng chắc chắn cô nàng sẽ không trễ giờ làm lễ đâu. Nghĩ thế nên cô khoác tay mọi người đi ra phía sau tìm Nguyệt....

Cuối cùng cũng tới giờ làm lễ, những chiếc ghế trắng phủ kín người, tiếng cười nói vang lên khắp mọi nơi. Từng cơn gió thổi từ biển cả phía xa xa mang theo hơi mát lạnh, cuốn những cánh hồng trên thảm đỏ. Khắp nơi đều giăng đầy hoa và bong bóng, những chai sâm banh cao đặt trên bàn trắng. Phía trên bục cao chính là chú rể Kỳ Nhật, anh vô cùng nổi bật trong bộ complet màu đen huyền bí, thể hình tuyệt đẹp làm người khác phải trầm trồ xuýt xoa. Cha xứ hiện từ đứng cạnh mỉm cười ra hiệu, mọi tiếng lập tức dừng lại, mọi người đồng loạt hướng về phía cánh cửa lớn của nhà thờ...An Nguyệt khoác tay ba của mình, nhẹ nhàng bước lên tấm thảm đỏ trải đầy cánh hoa...hoa hồng là loài hoa của hạnh phúc, là loài hoa tượng trưng cho tình yêu bất diệt. Khăn voan dài được Ly Lăng và Ngọc Lam nâng lên, Tuyết Linh cầm hoa đi phía sau...cảm giác bây giờ thật sự rất hồi hộp, nhưng ba cô đã khẽ vỗ vai cô trấn an...An Nguyệt hít sâu, bước lên bục cao trong tiếng nhạc Wedding March réo rắt.

Kỳ Nhật nhìn cô, anh khẽ mỉm cười nhận lấy cánh tay cô từ ba. Hai người bước đến trước bục cao, cúi đầu chào Chúa và cha xứ. Phía bên dưới mọi người đồng loạt đứng dậy ... An Nguyệt cảm giác như tất cả mọi thứ xung quanh cô đều lu mờ dần, cho đến khi tới phần tỏ lời ưng thuận, Kỳ Nhật quay sang nắm lấy tay phải của cô, giọng nói trở nên ấm áp dịu dàng:

“Anh, Kỳ Nhật, tên thánh Joseph nhận em, An Nguyệt làm vợ của anh, và hứa giữ lòng chung thủy với em, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi mạnh khỏe cũng như lúc đau yếu, để yêu thương và tôn trọng em mọi ngày suốt đời anh.”

An Nguyệt nhìn anh, nhắc lại lời nói đó. Cha xứ lại tiếp tục:

“Xin chúa tỏ lòng nhân hậu chuẩn y sự ưng thuận các con : Kỳ Nhật, An Nguyệt vừa tỏ bày trước mặt Hội thánh, và xin Chúa tuôn đổ phúc lành của Ngài trên các con. Sự gì Thiên Chúa kết hợp, loài người không được phân ly. Nếu người nào có ý kiến, xin mời bước ra ngay bây giờ, còn không thì hãy chịu im lặng cả đời.”- Lời ông vừa dứt, mọi người im lặng, cũng không có cánh tay phản đối. Kỳ Nhật quay sang mỉm cười nhìn cô, biểu hiện nói cô đừng quá lo lắng... cuối cùng giây phút đó kết thúc, hai người trao nhẫn cho nhau. Tiếng nhạc lại lần nữa nổi lên, cánh hoa tuôn xuống từ vòm cao, chiếc nhẫn được luồn vào tay, nằm yên không bao giờ rời khỏi:

“Nhân danh đức Chúa, ta tuyên bố hai con chính thức trở thành vợ chồng. Chú rể, con có thể hôn cô dâu của mình rồi.”

Lời ông vừa dứt, An Nguyệt còn chưa kịp chuẩn bị đã được anh ôm lên, trực tiếp hôn. Tiếng vỗ tay từ dưới lễ đài lập tức vang lên, nhưng An Nguyệt giống như không còn nghe thấy được gì nữa, chỉ cảm nhận được sự dịu dàng của anh...

”1,2,3, quăng”-An Nguyệt hét lên trong tiếng hỗn loạn của các cô gái còn độc thân, quăng bó hồng đỏ trên tay mình xuống, đúng lúc đó một bóng áo màu tím chạy vào, lập tức cầm trúng bó hoa kia... mà người đó không ai khác chính là Tuyết Linh.

TG: Đám cưới này chính là phỏng theo mơ ước của ta mai sau đó. Các nàng nên nhớ sau nàng khi kết hôn, phải đầu tư hết cỡ theo đúng mong ước của bản thân nhé, cái gì chớ tình yêu và ngày hạnh phúc của con gái chỉ được một lần đích thực thôi đó. Chúc mọi người một ngày vui vẻ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-cung-tu-truyen>